

செருயல் அலைபுல் செய்ப்பாப்புகள்

யுடல் குழந்தைகள்

மனமேகலைப் பிரசுரம்

அணிந்துரை

நீழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து லண்டன் பாரீஸ் போன்ற ஐரோப்பிய நகரங்களிலும், கனடாவிலும் வசிக்கும் தமிழர்கள் கல்வி, கணிப்பொறித் துறை, வியாபாரம் போன்றவைகளில் சிறந்து இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் எழுத்துத் துறையிலும் முன் வருவது தவிர்க்க முடியாத சரித்திரக் கட்டாயம். புலம் பெயர்ந்திருப்பதில் உள்ள மன அலைச்சல்களை உடனே சித்தரிக்க எழுத்து ஒரு சக்தி வாய்ந்த கருவி!

திரு. விமல் குழந்தைவேல் அவர்களின் சிறுகதைகளைப் படிக்கும்பொழுது அவைகளின் பெரும்பான்மையில் ஒருமித்த கருத்து ஒன்று ஊடுருவியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. மேற்கத்திய சூழ்நிலையும் கதைகளின் சம்பவங்களும் நவீனமாக இருந்தாலும் கதாபாத்திரங்களின் ஊடே ஏற்படும் பிரச்சினைகளும் முரண்பாடுகளும் காலம் காலமாக நம்முடன் இருப்பவை அவை மாறுவதில்லை. வயது வந்தவர்களுக்கு வீட்டில் இடம் கொடுக்காமல் வெளியிலே அனுப்பிவிடுவதும், நுழைவதும் கணவன் மனைவியரிடையே உள்ள மற்றொரு சகவாசம்.

ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் போராட்டம் தொடர் வதுபோல் இளைஞர்களின் கைதும் ஒரு வரலாறாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களில் ஈழப்போராட்டம் இடம்பெறும் அளவுக்கு போராட்டத்தின் ஓர் அங்கமான சிறையிடிப்பு என்பதை சிறுகதை ஆசிரியர்கள் கூறுவது குறைவு. அதனையும் நான் இங்கு சிறிதளவு சொல்லியிருக்கின்றேன்.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற சிறுகதைகள் அனைத்தும் பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவைகள். அப்பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும், குறிப்பாக 'ஈழகேசரி' ஆசிரியர் 'ராஜகோபால்', 'ஈழநாடு' ஆசிரியர் 'குகநாதன்' ஆகியோருக்கு நான் நன்றி தெரிவிக்க கடமைப்பட்டவன். இத்தொகுதி வெளிவர உதவிய மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் வாசகர்களுக்கும் என் நன்றிகள் பல.

இங்ஙனம்,

வீமல் குழந்தைவேல்,

(வண்டன்)

56, WINGATE ROAD,
ILFORD,
ESSEX,
IGI 2JB
U.K.
(T.P. 0181 553 2309)

என்னுரை

எழுத்துலகில் பிறந்து எழுந்து நடக்காத குழந்தை நான். என்ன எழுதியிருக்கின்றேன், நான் எழுதியது சரியா? தவறா? என் எழுத்துக்களும் சிலரிடம் போய் சேர்ந்திருக்கின்றதா என்றெல்லாம் நான் சிந்தித்தபோது இப்படியும் நடக்குமா? இது நடந்ததா? என்றெல்லாம் நான் எழுதியவைகளை வாசித்தவர்கள் என்னிடம் கேட்டபோதுதான் என் எழுத்துக்களும் சிலரிடம் போய் சேர்ந்திருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற ஒவ்வொரு கதையையும் பற்றி நான் சொன்னால் என் எழுத்துக்களுக்கு நானே விமர்சனாகிவிட்டேன் என்ற விமர்சனத்துக்கு நான் உட்படுத்தப்பட்டு விடுவேன்.

நான் கண்டவைகளையும் என்னை சேர்ந்த நிகழ்வுகளையுமே இத்தொகுதியில் இடம் பெற்ற ஒவ்வொரு கதைகளிலும் சம்பவங்களாக சுட்டிக்காட்டி இருக்கின்றேன். நான் சீர்திருத்தவாதியோ மற்றவர்களைக் குற்றம் கூறும் அளவுக்கு உத்தம புருஷனோ அல்ல. நானும் ஓர் சாதாரண மனிதன்தான். இந்தச் சாதாரண பாமரனின் மனத்தை பாதித்த சில நிகழ்வுகள் இக்கதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதில் கொஞ்சம் பெண்ணியம் சொல்லியிருக்கின்றேன். அது பெண்ணின் பெயர் சொல்லி முகவரி தேடும் முயற்சி அல்ல.

சமர்ப்பணம்

என் தந்தைக்கும், தாய்க்கும், நான் பிறந்த
கிராமத்து மண்ணுக்கும், அம்மக்களுக்கும் இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	: தெருவில் அலையும் தெய்வங்கள்
ஆசிரியர்	: விமல் குழந்தைவேலி
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 1998
பதிப்பு விபரம்	: முதல் பதிப்பு
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	: கிரௌன் சைஸ் (12½ X 18½ செ.மீ)
அச்ச எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 4+116=120

நூலின் விலை : ரூ. 22-00

அச்சிட்டோர்	: சதுர்வேந்தன் அச்சகம், சென்னை-24.
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்
வெளியிட்டோர்	: மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை-17.

தெருவில் அலையும்

தெய்வங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

விமல் குழந்தைவேல்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை-600 017.

தொலைபேசி : 434 2926

தொலைநகல் : 044-434 6082.

மின் அஞ்சல் :

e-mail : tambil @ md2. vsnl net in
(MANIMEKALAI)

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் உள்ள கஷ்டங்களும் மாறாதவை என்கிற கருத்துச் சரடு இருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழினி கதைத்தலும், வெளிக்கிடுதலும், பெடியன்களும், பெட்டைகளும் கொண்ட வசீகர நடையில் ஆசிரியர் புலம் பெயர்ந்த, வாழ்வின் சிக்கல்களைச் சொல்லிவிட்டு அவைகளுக்கு உடனடித் தீர்வு இல்லை என்பதையும் உணர்த்துகிறார். நல் வாழ்த்துக்கள்!

—சுஜாதா

ஒரு சோக வரலாற்றின் பிரதிபலிப்புகள், சிறுகதைகளாக

ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து நாற்புறமும் உலகெங்கும் ஓடியபோதும் அவர்கள் தமது பிறந்தகத்தை, அங்கு நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கும் கொடுமைகளை மறந்து விட மாட்டார்கள். புலம்பெயர்ந்து வாழும் அந்நிய நாட்டில் புதிய பிரச்சனைகள், கலாசார வேறுபாடுகளுடன் வாழும்போதும் பிறந்த நாட்டில் கண்ட கொடுமைகள் அனுபவித்த துன்பங்களைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கத் தவற மாட்டார்கள். நனவிலும் கனவிலும் அத்துன்ப நினைவுகள் முள்ளுப் போல மனதை உறுத்தவே செய்யும். இவற்றைப் பிரதிபலிப்பதாகவே புலம் பெயர்ந்த படைப்பாற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்களும் தவிர்க்கமுடியாது தமது கலை, இலக்கியங்களை ஆக்க நேரிடுகிறது என்றே கூறவேண்டும்.

சிறுகதை என்பது ஒரு குறிக்கோளை விவரிப்பது; வாழ்வில் தாக்கம் ஏற்படுத்திய சமகால நிகழ்ச்சி; கரு, நடை, உத்தி கொண்ட கலை வடிவம் என்றெல்லாம் இலக்கணம் வகுக்கலாம். ஆயினும் அவற்றிற்கு நடைமுறை உதாரணம் காட்ட வேண்டின், இத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகளைக் காட்டலாம்.

விமல் குழந்தைவேல் எழுதிய 12 கதைகள் கொண்ட இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெறும் கற்பனையால் கட்டப்பட்ட பொழுதுபோக்குச் சம்பவங்களல்ல. வெற்றுக் காதலை முதன்மைப்படுத்தும் தன்னெழுச்சி எழுத்துகளல்ல. ஒரு சமூகத்தின், ஒரு வரலாற்றுக் காலகட்ட நிபுணர்களைச் சித்திரிக்கும் யதார்த்தக் கதைகள்.

ஈழத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வில், 1983-ன் பின்னர் நடைபெற்ற சோக வரலாற்றைச் சிறுகதைகள் மூலம் இச்சிறு நூல் கூறி நிற்கும். ஆண்களும் பெண்களுமாக இளம் வயதினர்,

தரய்மார்கள், தந்தைமாரின் போராட்ட உணர்வுகள், அதனால் ஏற்பட்ட இன்னல்கள், சிங்கள இராணுவத்தினரால் செய்யப்பட்ட சித்திரவதை, ஈனத்தனங்கள் யாவையும் சுருக்கமாகத் தெளிவாக அறியவேண்டின் இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படித்தாலே போதும்.

மரணவாசல், வேதனை, எட்டப்பன், தேர்த் திருவிழா, ஒரு இரவின் முடிவில் ஆகிய ஐந்து கதைகளும் சிங்கள இராணுவத்தினரின் ஈவிரக்கமற்ற குரூரங்களை, கொடுமைகளைக் கூறும். குறிப்பாக இலங்கையின் தென்மேற்குக் கரையிலுள்ள பிரபல பூஸா இராணுவ முகாமில் நடைபெறும் இராணுவக் கொடுங்கோன்மையை, பாதிக்கப்பட்ட இளைஞர்களின் மனநிலைகள், போராட்டங்கள், உணர்வுநிலைகளை விரிக்கும் இக்கதைகள் வெறும் கற்பனையால் எழுந்தவை என்று கூறிவிட முடியாது.

ஆசிரியர் விமல் குழந்தைவேல் இவ்வாறு நேரடியாக பூஸா இராணுவ முகாமில் அடைபட்டு, சித்திரவதை பட்டதோடு, அங்கு கண்ட சம்பவங்கள், நேரடியாக அனுபவித்த துன்பங்களைக் கதைகள் மூலம் கூறியுள்ளார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நோயுற்ற வேளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லும் வேளை நடைபெறும் இராணுவத்தினரின் குரூரம் நெஞ்சைப் பதற வைக்கிறது.

புலம் பெயர்ந்து இங்கிலாந்தில் அடைக்கலம் புகுந்து வாழ்பவரிடம் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் பலவற்றையும் ஆசிரியர் பல கதைகளில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பாட்டி மாரை ஆயாவாக அழைத்து வீட்டில் பிள்ளைகளைப் பார்க்கப் பயன்படுத்தும் சுயநலம், குடிகார அப்பாவின் கொடுமைகளைப் பார்த்து 'அப்பா வேண்டாம்' என எதிர்க்கும் குழந்தைகள்; மாடலாகப் புதிய தொழிலில் ஈடுபடவும் துணியும் இளம் பெண்கள், சீதனக் கொடுமையை எதிர்த்துப் பேசிவிட்டு எதிர்மறையாக தம் நடைமுறையில்

வாழும் நண்பர்கள், தாயின் மரணத்தை போலியாக நடத்துக் காட்டும் வாலிபர்கள், கள்ளிச் செடியில் முல்லை பூக்காது என சுயநலத்தால் ஒதுக்கப்படும் முதுகன்னி ஆகிய கதைகளெல்லாம் நெஞ்சை மட்டும் தொடுவனவல்ல. மனிதாபிமானத்தையும் சமுதாய உணர்வையும் மேலெழச் செய்வன. கதைகளை ஒரே மூச்சில் படித்ததும் ஏற்படும் நெஞ்சழுத்தம் மறந்தோ, மறைத்தோவிடக் கூடியதல்ல.

கதைகள் யாவும் சராசரி 8 பக்கத்தில் அமைகின்றன. அந்த எட்டுப் பக்கக் கதைகளே மனித உணர்வுகளைத் தட்டிக் கேட்பனவாக உள்ளன. பல கதைகள் நேரடியாகக் கூறாது எதிர்மறையாகவே மானிட நீதியைப் புரிய வைக்கின்றன.

கூட்டுமொத்தமாகக் கூறின் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு சமீபத் தமிழரின் ஒரு காலகட்ட அவல வரலாற்றை சித்தரிப்பதாகத் துணிந்து சொல்லலாம். விமல் குழந்தைவேல் ஒரு சிறுகதையின் பணியையும் பண்பையும் அதன் அமைப்பையும் கூட சரியாகத் தேர்ந்து தெளிவு பெற்றுள்ளார் என்பதற்கு இத் தொகுதியே தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

அவர் மேலும் பல சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல நாவல்களும் எழுதி தன் கலை ஆற்றலைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்ட வேண்டும் என வேண்டுகிறேன்.

சென்னை
15-3-98

செ. கணேசலிங்கன்

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	தெருவில் அலையும் தெய்வங்கள்	9
2.	அப்பா வேண்டாம்	16
3.	மரண வாசல்	25
4.	காட்சி பொம்மை	35
5.	இரவல்கள்	41
6.	வேதனை	49
7.	குசேலன்	61
8.	எட்டப்பன்	68
9.	முதுகன்னி	76
10.	தேர்த் திருவிழா	86
11.	நினைவுகள்	96
12.	ஒரு இரவின் முடிவில்	104

மணிமேகலைப் பிரசுரத்தில் விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்!

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

ஒரு திருமணம் நள்ளிரவில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது	—தஞ்சை செல்வன்	27	00
மணிபர்ஸில் ஒரு போட்டோ	—ராமசுப்ரமணியன்	32	50
அவர்கள் வெறும் மனிதர்கள்	—சுமங்கலி	57	00
ஒரு குமரி குழந்தையாகிறாள்	—கமலா கந்தசாமி	27	00
மகாத்மா கந்திக்கு ஜே!	—பூவை எஸ். ஆறுமுகம்	33	00
விவரம் தெரியாத வெள்ளாடு	—வில்லவன்	24	00
ஒரு தொடர்கதை முற்றுப் பெறுகிறது	—சரோஜா பாண்டியன்	35	00
மனம் நெளிப் பாம்புகள்	—பூதுகன்	33	00
இன்னமும் கங்கை	—பிருதிவிராஜ்	23	00
வயலைத் தாண்டாத பயிர்கள்	—அரசு மணிமேகலை	45	00
வாழ்வெல்லாம் வசந்தம் பாடு	—சைதைசெல்வராஜ்	22	00
சிற்பிக்குள்ளே சின்னத் தீ	—மகிழ்நன்	23	00
நெருப்பில் நீராடி	—ஜி.எஸ். பாலகிருஷ்ணன்	32	00
புரிய மறுக்கும் முகங்கள்	—கே. ஜெய்புன்னிஸா	31	00
வடக்கு வீதி	—அ. முத்துலிங்கம்	40	00
ஓர் இதயத்தின் பரிசு!	—கே. மனோகரன்	36	00
அரை குறை அடிமைகள்	—ராஜேஸ்வரி :பாலசுப்ரமணியம்	8	00
ஏக்கம்	"	32	00

சமூக நாவல்

கரையோரப் பூவே...	—தஞ்சை செல்வன்	70	00
இதயத்தைக் கிள்ளாதே!	—உமா மகேஸ்வரி	25	50
சிந்து நதிக்கு கரையோரம்	"	33	00
தவம்	—ராமசுப்ரமணியன்	40	00
நெஞ்சிலே ஒரு நெருப்பு	—சுப்பு ஆறுமுகம்	27	00
கண்ணாளனே!	—ராஜ சியாமளா	37	50

தேருவில் அலையும் தேய்வங்கள்

ஆலயத்தின் பகல் பூஜை முடிந்து ஐயர் திரையைய முடிவிட்டார். பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக வெளியேறி விட்டார்கள். முகிலனும் மனைவியும் தங்கள் இரு பிள்ளைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு ஆலயத்தின் கீழ் உள்ள மண்டபத்துக்கு வந்து சப்பாத்துக்களை போட்டுக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்கு ஜக்கற்றுக்களை போடும் போது, “அங்க பாருங்கோ அவையளப் பார்க்க பாவமாய் இருக்குதப்பா...”

மனைவி சொன்னதைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தான் முகிலன்.

அது கோவில் பிரசாதம் வழங்கும் மண்டபம். நீளமாக போடப்பட்டிருக்கும் மேசைகளின் மேல் உள்ள அண்டாக்களில் இருக்கும் பிரசாதங்களை எவரும் எவ்வளவும் எடுத்துச் சாப்பிடலாம். பூசை முடிந்து வெகு நேரமாதலால் அந்த அண்டாக்களில் பிரசாதம் எதுவும் இன்று இருக்கவில்லை. அண்டாக்களின் பக்கங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் மாக ஒட்டிக் கிடக்கும் பிரசாதப் பருக்கைகளை அந்த இரண்டு வயோதிகப் பெண்களும் வழித்தெடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“பாவம் நல்ல பசிபோல” முகிலனின் மனைவி சொன்னாள்.

“ஓமோம். எங்கடை நாட்டில பசியோடவும் பட்டினி யோடவும் காட்டிலயும் ரோட்டிலயும் சனம் சாகுதுகள் அதுகளைப் பற்றி கவலைப்படுவார் இல்லை. வெளி நாட்டில வாழுற இவையயளிர்ர கவலையா உமக்குப் பெரிசு? வாருமப்பா போவம்” முகிலன் வேண்டாவெறுப் பாக சொன்னபோது அவர்களைக் கடந்து அந்த இரண்டு பெண்களும் வெளியே சென்றார்கள். அறுபது அறுபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க அந்த இருவரையும் பார்க்க முகிலனுக்கு மனதில் ஏதோ கைத்தது போல்தான் இருந்தது. தளர்ந்த உடல். வாடிய முகம். எதையோ பறிகொடுத்த சோகம் ஏதோ ஒன்றை எதிர்பார்க்கும் கண்கள். பாவமாகத்தான் இருந்தது முகிலனுக்கும்.

பிள்ளைகள் இருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு தங்கள் காரில் ஏறப்போன முகிலனிடம் கிழவிகளில் ஒருத்தி வந்து, “தம்பி ரூட்டிங் போகவேணும். இடம் வலம் தெரியுதில்லை அப்பு: எந்த பஸ் எடுக்கவேணும் என்று ஒருக்கா சொல்லு ராசா...” குளிரில் கிழவியின் பொக்கைவாய் நடுங்கியதைப் பார்க்க முகிலனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஆச்சுவே கோவிலில் நின்று ரூட்டிங் போக எந்த பஸ்ஸும் இல்லையே. அது சரி நீங்கள் ரூட்டிங்கிலிருந்து இங்க எப்படி வந்தனியள்” முகிலன் கேட்டாள்.

“தெரிஞ்சவையள் கூட்டி வந்தாங்கள். பூசை முடிந்து பார்த்தால் அவையளும் போயிட்டங்களப்பு...”

அடுத்த பொக்கைவாய் புறுபுறுத்தது.

“நீங்கள் பூசை முடிந்ததும் பானை சட்டி தடவிக் கொண்டிருந்தால் வந்தவையள் பார்த்திருப்பினமே...” முகிலன் மெல்லிய குரலில் மனைவியிடம் முணுமுணுத்தான்.

“சும்மா இருங்கோப்பா. பாவம். நீங்கள் காரூல ஏறுங்கோ. நாங்கள் கொண்டு போய் விடுறம்.” முகிலனின்

விமல் குழந்தைவேல்

மனைவி சொன்னதும் கிழவிகள் இருவரும் பின்னால் ஏறிக் கொண்டனர்.

காரை வீட்டுக்கே விடச் சொன்னாள் மனைவி.

வீட்டு வாசலுக்கு கார் வந்ததும், “என்ன தம்பி, உங்கட வீட்டுக்கே கூட்டி வந்திருக்கிறியள்” கிழவிகள் இருவரும் ஆச்சரியமாகவே கேட்டனர்.

“ஓம் வாங்கோ வீட்ட போய் ஒரு ரீ குடிச்சிப் போட்டு இவர் உங்களக் கொண்டு போய் ரூட்டிங்கிலேயே விடுவார்” சொல்லிக் கொண்டே கிழவிகள் இருவரையும் கூட்டிக் கொண்டு மனைவி உள்ளே போக முகிலனும் பிள்ளைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்னால் போனான்.

கிழவிகள் இருவரையும் முன்னறையில் இருக்க வைத்து விட்டு மனைவி சமையல் அறைக்குள் சென்று சமைக்கத் தொடங்கினாள்.

“என்னப்பா இந்த பிள்ளைகள் கரைச்சலுக்கை சமைக்கப் போறீரோ? என்ன வந்தவையளுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கப் போறீரோ?” முகிலன் மனைவியிடம் எரிச் சலுடன் கேட்டான்.

“சும்மா சத்தம் போடாதையுங்க. பாவங்கள் அதுகளின்றை முகத்தைப் பார்த்தியளே. எவ்வளவு பசிக்களை தெரியுதெண்டு. இந்த வயது போனதுகளுக்கு பசிக்கு ஒரு பிடி சோறு போட்டால் நமக்குத்தான் புண்ணியம்” சொல்லிக்கொண்டே சமைக்கத் தொடங்கினாள் மனைவி.

ஒரு மணி நேரம் கடந்திருக்கும். அதற்கிடையில் சமைத்து முடித்த சாப்பாட்டை மேசையில் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு சாப்பிடுங்கோ என்று சொன்னதும், கிழவிகள்

இருவரும் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

“பெற்ற பிள்ளைகளே தாய் தகப்பனை வெறுத்து ஒதுக்கிற இந்தக் காலத்திலை முன்பின் தெரியாத நீங்கள் வீட்ட கூட்டி வந்து பசிமுகம் அறிஞ்சு சாப்பாடு போடுறியள். முற்பிறப்பில எங்களின்ரை பிள்ளைகளாய் இருந்திருப்பியள் போல” பொக்கை வாய்க்குள் சோற்று உருண்டை ஒன்றை உருட்டித் தள்ளிக் கொண்டு ஒரு கிழவி சொல்லியது.

“உங்களுக்கு பிள்ளைகள் யாரும் இல்லையோ இங்க?” மனைவி கிழவிகளைப் பேட்டி கண்ட வார்த்தைகள் எல்லாம் ரொலிவிஷன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் முகிலனின் காதுல் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏன் இல்லாமல் எல்லாரும் இருக்கினம் இருந்தும் என்ன பிரயோசனம். நாங்களெல்லோரும் எவருக்கும் பிரயோசனம் இல்லாமல் போயிற்றம்” சொன்ன கிழவி மற்ற கிழவியைப் பார்த்தது.

“எங்களின் பசி முகம் பார்த்து சோறு தந்திருக்கிறியள். உங்கள் எங்கட பிள்ளைகளாய் நினைச்சு சொல்லுறதிலை என்ன இருக்கு?”

“நானும் ஒரு படிச்ச பெண்தான். ஊருல ரீச்சராய் இருந்தன். அப்பெல்லாம் இருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் இப்ப எங்க கிடைக்குது?” தான் படிப்பித்த பாடசாலை களின் பெயரைச் சொன்னதும் கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்து காலைக் கீழே போட்டு நிமிர்ந்திருந்தான் முகிலன்.

“இருபது வருஷத்துக்கு முதல் மகள் ஒருத்திய டொக்டருக்கு படிக்க இங்க அனுப்பினேன். டொக்டர் படிப்பு முடிய என்னையும் அவரையும் அவள்தான் ஸ்பொன்சர் பண்ணி இங்க கூப்பிட்டாள். தான் விரும்பிய ஒருத்தனையே கல்யாணமும் செய்தாள். படுகுடிகாரன் அவன். என்ர மகளின்ரை படிப்பவிட அவனின்ர படிப்பு குறைவுதான். அத அவள் பெரிசாய் எடுக்கவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அது ஒரு பெரிய குறைபோல. எதுக்கெடுத்தாலும் மகளோட சண்டை பிடிப்பான். மனைவியைப் பழி தீர்க்க வேணுமெண்டுறதுக்காக என்ர மகளைக் கொண்டே அவளின்ரை வாயால எங்கள் வெளியிலை போங்கோ என்று சொல்ல வைச்சான். எங்களால ஏன் பிரச்சனை வரவேணும் என்று நானும் அவரும் வெளியிலை வந்தம். கொஞ்சக் காலத்துல அவரும் மாரடைப்பாலை செத்துப் போயிற்றார். தகப்பனின்ரை சாவுக்குக்கூட அவள் வரவில்லை அவர் போனதுக்குப் பிறகு இப்ப இந்தக் கோயிலும் தெருவுமாக அலைந்து திரியிறன். என்னைப் போல அனு வப்பட்டவ தான் இவவும்” என்று அருகில் இருந்த கிழவியைச் சுட்டிக் காட்டிய கிழவியின் கண்கள் கலங்கியது. என்ர கதையும் இவவின்ர கதையைப் போலத்தான் பிள்ளை.

“மகன் லண்டனிலை இருக்கான். அவன் ஆசையுடன் கூப்பிடுறானே என்று நானும் லண்டனுக்கு வந்தன். இங்க வந்த பிறகு தான் பெற்ற பிள்ளைகளின்ர பாசமும் நடிப்பத் தான் என்று எனக்கு விளங்கினது மகனும் மருமகளும் வேலைக்குப் போறவையள் தங்கட மூன்று பிள்ளைகளையும் பார்க்கத்தான் என்னை லண்டன் எடுத்த வையள் என்று எனக்கு தெரிஞ்சு போச்சு. இருந்தாலும் என்ன என்ர பேரப் பிள்ளைகள்தானே என்று அன்போட பார்த்தன். இப்ப அதுகளும் வளர்ந்திட்டுதுகள். எனக்கும் வயது போயிற்று. நான்தான் அவையளுக்கு பாரமாய் போயிற்றன். நான் என்ன கதைச்சாலும் என்ன செய்தாலும் அது என்ர மருமக னுக்கு பிழையாப் படுகுது. அதால என்ர மகனே என்ன

தனியாகப் போய் இருக்கச் சொல்லிற்றான். என்னப் பார்க்க பேரப் பிள்ளைகள் ஆசைப்பட்டாலும் அது மருமகளுக்கு ஒரு கௌரவக் குறைவாகத் தெரியுது. அதனால்தான் நானே ஒதுக்கி இருக்கிறேன். இவவும் என்னோட படிப்பிச்சவதான். ஒருத்தரின் மனச்சமையை இன்னொருத்தர்கிட்ட சொல்லுற தினாலை கொஞ்சம் மனக்கவலை குறையுமில்லே. அதனால்தான் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து கோயிலுக்கு வாறதும் கதைக்கிறதும். ஏதோ எங்கட பொழுதும் இப்படி கோயில்லயும் தெருவிலையும் போகுது” சொல்லிக்கொண்டே கைகழுவப் போன கிழவியை பரிதாபமாகப் பார்த்தான் முகிலன்.

முகிலன் சின்ன வயதில் தாயைப் பறி கொடுத்தவன். அந்தத் தாயை நினைத்துக் கொண்டான். தான் முதல் வகுப்பில் சேர்ந்த நேரம் தன் விரலை பிடித்து நிலத்தில் ‘அ’ என்ற முதல் எழுத்தை எழுதப் பழக்கிய பூமணி ரீச்சர் இப்போது முகிலனின் நினைவில் தெரிந்தாள். தாயில் சிறந்த கோவிலுமில்லை. எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான் என்றெல்லாம் சொல்வார்களே. அந்தத் தெய்வங்களையா இன்று தெருவில் அலைய விட்டிருக்கின்றார்கள். பெற்றெடுத்து பாலூட்டி சீராட்டிய தாய்களை சீர்கெட வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நல்லாய் இருப்பார்களா? எழுத்தறிவித்த குருவை எடுத்தெறிந்த அந்த மகளையும் மருமகளையும், மகளையும் மருமகளையும் தெய்வம்கூட மன்னிக்காதே. முகிலன் மனதுக்குள் சபித்துக் கொண்டான்.

வெளியில் நன்றாக இருண்டிருந்தது. முகிலன் அந்தத் தாய்களின் முகத்தைப் பார்த்தான். பசிக்களை நீங்கிய தாலோ அல்லது தங்கள் மனதிலுள்ள சுமைகளை மற்றவரிடம் சொன்னதன் மூலமோ அவர்கள் முகங்களில் ஒரு தெளிவு தெரிவதை முகிலன் தெரிந்து கொண்டான்.

விமல் குழந்தைவேல்

“வெளியிலை நல்லா இருட்டிப் போயிற்று. நாங்கள் வெளிக்கிரும் பிள்ள...” மடியில் இருந்த முகிலனின் குழந்தையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு எழும்பினார்கள்.

“ஓமோம்... வாங்கோ அம்மா உங்களை நான் ரூட்டிங்கில கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வாறன்” முகிலன் அந்த அம்மா என்ற வார்த்தையை மிகவும் அழுத்தமாகச் சொன்னதை அவனின் மனைவி கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“கோவில் பக்கம் வாறநேரம் இங்கால பக்கம் அடிக்கடி வந்து போங்கோ” மனைவி சொன்னாள். முகிலன் அவளை புன்னகையுடன் பார்த்தான். அந்தப் புன்னகையில் சற்று முன் அவன் மனதில் இருந்த கிழவிகள் என்ற கேலி தெரியவில்லை.

ஒரு தாய்மீது மகன் கொண்ட அன்பு தெரிந்தது குருமீது மாணவன் வைத்திருக்கும் மரியாதை தெரிந்தது அதை முகிலனின் மனைவியும் கவனித்தாள்.

அப்பா வேண்டாம்

காரின் பின்சீட் மூலையில் சரிந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த மூத்த மகளை உற்றுநோக்கி ஒரு பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு தன் மடியில் தலை வைத்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் இளைய மகளின் முதுகினைத் தடவிக் கொண்டிருந்த சரளாவுக்கு எப்போது இந்தக் கார் வீடு போய்ச் சேரும் என்றிருந்தது.

சரளாவின் சினேகிதி சுமதி முன்சீற்றில் இருக்கின்றாள். அவளது கணவன் ஜெகன் கார் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இதுவரையில் காருக்குள் நடந்த சம்பாசனையின் கருத்து வேறுபாட்டின் காரணமாக ஏற்பட்ட மனக்கிலேசத்தின் அறிகுறியை அவர்கள் மூவரின் மௌனம் வெளிக்காட்டியது. தன் சினேகிதி சுமதியும் அவளின் கணவன் ஜெகனும் இதுவரையில் கேட்ட கேள்விகளை நினைக்க நினைக்க சரளாவுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

கனடாவுக்குள்ளேயே அடைந்து திரிந்தால் மனதுக்கு நிம்மதி கிடைக்காது லண்டனுக்கு ஒருதரம் வந்து எங்களுடன் நின்றுவிட்டுப் போனால் உனக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும் என்று இங்கு அழைத்துவிட்டு இப்போது என்னென்ன கேள்வியெல்லாம் கேட்கிறார்கள்.

என் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளையும் நான் நன்றாக வளர்க்கவேண்டும். நான் நரகவேதனையில் இருந்து மீள

வேண்டும் என்றுதானே கணவன் மனைவி உறவு இனி வேண்டாம் என்று பிரிந்து வாழ்கின்றேன். அதை ஏன் இவர்கள் திரும்பத் திரும்ப நினைவூட்டுகின்றார்கள். என் இறந்த காலத்தை பிரேத பரிசோதனை செய்வதில் இவர்களுக்கேன் இவ்வளவு ஆர்வம். மறக்க வேண்டும் என மூட்டை கட்டிய குப்பைகளைப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதில் இவர்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு பிரியம்.

சாத்திர சம்பிரதாயப்படி கல்யாணம் என்ற சடங்கில் தாலி என்ற ஒன்றை கட்டிவிட்டு கணவன் என்ற பெயரால் நான் பட்ட கஷ்டங்களையும் எனக்கேற்பட்ட கொடுமைகளையும் இவர்களிடம் சொன்னால் நம்பவா போகிறார்கள்.

கல்யாணத்தின் முன்பு சீதனத்தோடு சாதகப் பொருத்தமும் பார்க்கிறார்களே, அதுவும் தனக்கு எண்பத்தைந்து வீதம் பொருந்தியதாம். சரளா தனக்குள் ளையே சிரித்துக் கொண்டாள். முன்பின் தெரியாமல் காதலித்து கல்யாணம் செய்து கொள்பவர்களெல்லாரும் கடைசிவரை சந்தோஷமாக இருக்கிறார்களே. காதலிப்பவர்கள் எல்லோரும் சாதகத்துடனா அலைகின்றார்கள்.

இப்போது தேம்னில் மிதக்கும் சிறுபடகுகளையும், தூரத்தில் மின்னொளியில் தெரிகின்ற வெஸ்ட்மினிஸ்டர் கட்டிடங்களையும் சரளா மனதுக்குள் ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆறுமனமே ஆறு இந்த ஆண்டவன் கட்டளை ஆறு என்று கார் ரேடியோ பாடிக் கொண்டிருந்தது. ஜெகனுக்கு எப்போதும் பழைய பாடல்கள்தான் விருப்பம். அவனைப் போல் அவன் மனைவி சுமதிக்கும் பழைய கொள்கைகளில் அலாதி விருப்பம். கல்லானாலும் கணவன். புல்லானாலும் புருஷன். சுமதி அடிக்கடி கூறுவாள். மனைவியின் உணர்வுகளை மதிக்காமல் அவளைக் கல்லென நினைக்கும் ஆண்களையும், அவளை புல்லென நினைத்து தூக்கி எறியும் புருஷன்களையும் இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான்

நமது சமுதாயம் கணவனாகவும், கடவுளாகவும் சூதிபாட முடியுமோ?

கார் ஒரு சிவப்பு விளக்கில் நின்றது. “என்ன சரளா பேசாமல் இருக்கிறீர்? லண்டன் எப்படிப் பிடிச்சிருக்கே உமக்கு கனடாவோ லண்டனோ பிடிச்சிருக்கு எனக்கெண்டால் லண்டன்தான் விருப்பம். அதிலையும் இரவு நேரத்தில் இப்படி லண்டன் திற்பிறகுள்ளே திரியிறது என்டால் எனக்கு விருப்பம்.” சுமதி மேலும் அலட்டினாள்.

சரளா எதுவும் பேசவில்லை. கொழும்பில ஏஜென்சிக்குக் காசு கட்டின நிமிஷத்தில் இருந்து எப்படியும் எங்கேயாவது போய்ச் சேரவேண்டுமென்று கடவுள் வேண்டுகிறது. ஏதாவது ஒருநாட்டு ஏயாபோட்டுக்கு வந்து இறங்கினதும் திருப்பி அனுப்பிப் போடுவானோ என்று நடுங்குகிறது. அவன் மனம் இரங்கி நாட்டுக்குள்ள விட்டால், கனடாவைவிட லண்டன் நல்லம் என்டும் லண்டனைவிட கனடா நல்லது என்டும் பெருமை அடிக்கிறது. சொந்த நாடு அங்க சுடுகாடாய் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுகளுக்கெல்லாம் வெள்ளையன்ர நாட்டைப்பற்றிக் கவலை. என்ன ஜென்மங்களோ சரளா மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டாள்.

“என்ன சரளா. பதிலைக் காணயில்லை.” சுமதி கேட்டாள்.

“எனக்கு லண்டனும் விருப்பமில்லை கனடாவும் விருப்பமில்லை. என்றை சொந்த நாடுதான் விருப்பம். ஏதோ உயிருக்குப் பயந்து இங்க வந்தம். நிலைமை சரியெண்டால் எங்கட சொந்த நாட்டுக்கே போகலாம் என்டிருக்கன். இங்க நிரந்தரமாய் இருக்கெண்டே நாங்கள் வந்த நாங்கள்.” சுமதியின் முகத்தில் அடித்தால்போல் சரளா பதில் சொன்னாள்.

இரவு ஒரு மணி. சரளா மடியில் தூங்கும் குழந்தையைப் பார்த்தாள். இந்த நேரத்தில்தான் திரும்ப வேண்டுமென்று

விமல் குழந்தைவேல்

தெரிந்தால் விம்பிள்டனில் நடந்த பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்கு இவர்களுடன் வந்திருக்கவே மாட்டாள்.

“என்ன சரளா, பிள்ளைகள் நல்ல நித்திரை போல? பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவின்ர யோசனைபோல; இருக்கும் தானே! என்னதான் இருந்தாலும் தகப்பனெல்லெ!” சுமதி தன்பாட்டில் பேசினாள்.

தகப்பன்... இந்தச் சொல்லுக்கேற்றபடி, இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அவன் தகப்பனாகவா நடந்தான். தகப்பன் என்பதற்காக பிள்ளைகளுடன் அன்பாக கொஞ்சி விளையாடியிருக்க வேண்டாம். மனித தன்மையுள்ள மனிதனாக நடந்திருக்கலாமே. தன்னுடன் நடத்திய வாக்குவாதத்தின்போது கையில் குழந்தையுடன் இருந்த தன் முகத்தை நோக்கி வீசிய சுடுகோப்பி பட்டு ஆறுமாதக் குழந்தையான தன் இளைய மகள் துடித்தாளே. அதை யார் அறிவார்?

தனக்கு சுகமில்லை என்று தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாதென்று அவள் தூங்கிய நேரம். நள்ளிரவு தாண்டி ஒரு மணிக்கு குடிபோதையில் வந்தவன் வீடெல்லாம் குப்பையாக கிடக்குதெண்டு அந்த நேரத்தில் ஏழு வயது மகளை எழுப்பி வீடு முழுவதும் கூவர் பிடிக்க வைத்தானே.

உலகமறியாத அந்த பெண் குழந்தை நித்திரை மயக்கத்தில் தட்டுத்தடுமாறியதைத் தடுக்கச் சென்றவளின் தலை முடியை இழுத்து சுவரோடு முட்டியதைப் பார்த்து அந்த மகள் வீரிட்டு அழுததை அவளால் இன்னும் மறக்க முடியாது. ஏன் அந்த மகள்கூட அதை இன்னும் மறக்கவில்லை.

அப்பன் என்றால் அரக்கன் என்ற சமன்பாட்டை என் குழந்தைகளின் மனக்கண்களில் விதைத்தவனல்லவா அவன். அவனெல்லாம் ஒரு தகப்பன் என்று இவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சரளா மனதுக்குள் சிரித்தாள்.

“அது சரி சரளா, உங்களுக்குள்ள பிரிவு வர அளவுக்கு அப்படி என்ன பிரச்சினையப்பா? கணேஷ்ல உமக்கு ஏதும் சந்தேகமே? கணேஷ் ஊரில இருக்கேக்க நல்லாத்தானே யப்பா இருந்தது. இங்க வந்தப்புறம் எப்படி மாறிப் போய்ட்டுதோ ஆருகண்டா. எண்டாலும் கணேஷ் நல்லது தான் இல்லையேயப்பா” சுமதியின் கேள்விக்கு ஜெகன் தலையாட்டி ஆமாம் போட்டான்.

ம். ஊரில இருக்கேக்க நல்லதாம். இங்க வந்து எப்படியோ தெரியாதாம். இவ்வளவு தெரிஞ்சு மாதிரி சொல்லுகினம். ஊரில கடை வெச்சிருந்த காலத்தில் கடைக்கு வாற சின்னப் பெண் பிள்ளைகளோட சேட்டை விட்டத மறக்காம வெளிநாட்டுக்கு வந்த பின்பும் கூட்டாளி மாரிசர் மனிசிமாரின் மேலில கைபோட்டு வெறியில் அடி வாங்கி அவமரியாதைப் பட்டதை இவங்கள் அறிவாங்களே. ஊரில வளைஞ்ச வால் வெளிநாட்டுக்கு வந்தால் மட்டும் நிமிர்ந்துவிடப்போகுதோ, சரளா தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

சுமதி மட்டும் பழைய பல்லவியையே பாடிக் கொண்டிருந்தாள். “அப்படியும் இல்லையெண்டால் உம்மில் கணேஷுக்கு ஏதும் சந்தேகமே.” சுமதியின் கேள்வியைக் கேட்டதும் ஓவென்று அலற வேண்டும் போல் இருந்தது சரளாவுக்கு.

சந்தேகம்... சாதாரண மனிதர் சந்தேகப்படும் விதத்திலா அவன் சந்தேகப்பட்டான். அவன் தன்னில் சந்தேகப்பட்ட உத்திகள் தான் எத்தனை புதுமையானது.

அவன் சிங்கப்பூருக்குப் போனபோது தன் அக்காவின் மகளை தனக்குக் காவல் வைத்துவிட்டுப் போனதாயும், சிங்கப்பூரிலிருந்து ஒவ்வொரு இரவும் போன் பண்ணி தன் அக்காவின் மகள் என்னுடன் இருக்கின்றாள் தானா என்று அறிந்து கொண்டதையும், அப்படி ஒரு இரவு போன் பண்ணிய நேரம் அவனின் அக்காவின் மகள் வராமல் விட்ட

தனால், அவள் தூங்கி விட்டாள் என்று சொல்ல, போய் எழுப்பிக்கொண்டு வாடி என்று அவன் அதட்ட, நடுச்சாமம் ஒரு மணிக்கு பக்கத்து வீட்டுக்கு ஓடி தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவனின் அக்கா மகளை கெஞ்சிக் கூத்தாடி எழுப்பி வந்து அவனோடு கதைக்க வைத்ததைக்கூட சரளா மறக்கலாம்.

ஆனால் அவனோடு ஒன்றாக வாழ்ந்து ஒன்றாக இருந்து அவனுக்கு மனைவியாக கட்டிலில் சுகம் கொடுத்ததன் மூலம் அவள் சுமந்த இரண்டாவது செல்வத்தை தன்பிள்ளையில்லை என்று சந்தேகப்பட்டு தனக்குத் தெரியாமல் டொக்டரிடம் போய் தன் ரத்தத்தையும் அந்தப் பிள்ளையின் ரத்தத்தையும் ஒப்பிட்டு பரிசோதித்துப் பார்த்தானே. அந்தப் பைத்தியக்கார சந்தேகப் பிராணியுடன் இனியும் வாழ வேண்டுமென்று எனக்கென்ன தலையெழுத்து. அவள் சொல்ல நினைத்தாள். ஆனால் சொல்லவில்லை.

தாங்கள் சொல்வதுதான் சரியென்று விவாதிப்பவர்களுடனும், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் தவறுகளை நியாயப்படுத்துபவர்களுடனும் அவள் எதுவுமே பேச விரும்பவில்லை.

“என்ன சரளா ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிறீர்?” சுமதி மீண்டும் கேட்டாள்.

ஜெகன் சுமதியை திரும்பிப் பார்த்து ஏதோ கண் ஜாடை காட்டினான். போதும் உன் துருவில். அவளை விட்டுவிடு பாவம் என்பதுபோல இருந்தது ஜெகனின் செய்கை.

“ஒண்டுமில்ல! மூத்தவள் எழுப்பிற்றாள் பாவம் பசிக்குது போல அவளுக்கு. கெதியாய் போனால் நல்லது. அதுதான் யோசிக்கிறன்.” சரளா எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“அது சரியடியப்பா. பிரிஞ்சிருக்கிற இவ்வளவு காலத்துக்கும் உனக்கோ பிள்ளைகளுக்கோ ஏதும் கணைவு

தாறவரே. கட்டாயம் தரத்தானே வேணும். இல்லையே யப்பா” சரளாவிடம் கேட்டுவிட்டு ஜெகனிடம் கேட்டாள் சுமதி.

சுமதியின் கழுத்தினை பாய்ந்து கடிக்க வேண்டும் போல் சரளாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள்.

இனி இந்த வாழ்க்கை இவனோடு வாழ்வதில்லை என்ற முடிவோடு வீட்டை விட்டு பிள்ளைகளுடன் வெளிக்கிட்ட வளை தடுத்து நிறுத்தி—

“எங்கேயடி போகிறாய். இவ்வளவு நாளும் என் வீட்டில் இருந்ததற்குரிய வாடகையையும், இவ்வளவு நாளும் என் உழைப்பில் சாப்பிட்டதற்குரிய காசையும் மரியாதையாகத் தந்துவிட்டு போ” என்று கேட்ட அந்த ஆண் சிங்கமா பிரிந்த பின்பு பிள்ளைகளுக்கும் எனக்கும் ஏதாவது தரப் போகுது. அப்படித் தந்தாலும் அந்தப் பிச்சைக் காசு எனக் கெதுக்கு. தன் மன வைராக்கியத்தை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டாள் சரளா.

அம்மி மிதித்து அருந்தி பார்த்து முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் சாட்சியாக அக்கினி வலம் வந்த அவளின் கையை அவன் பிடித்த நேரம் இவள் என் மனைவி. இனி இவளை இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் எந்த நிலையிலும் கைவிடமாட்டேன். அன்று சத்தியம் செய்தவன் இன்று சந்தியில் நிற்க வைத்துவிட்டானே என்று சாட்சிக்கு நின்ற முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களில் ஒரு தேவனாவது இவளுக்காக அவனிடம் நியாயம் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? அல்லது ஒரு தேவனேனும் இவளுக்கு உதவ ஓடி வந்திருக்கக் கூடாதா? மடைதிறந்த வெள்ளம்போல சரளாவின் கண்களிலிருந்து நீர் ஓடியது.

“என்னதான் இருந்தாலும், கணேஷ் பாவம் சரளா. அவன் ஒரு துணையும் இல்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவான்

தெரியுமே? உனக்கும் தானப்பா கஷ்டம். ஒரு ஆண் துணையில்லாமல் நீ ஒரு பெண் எவ்வளவு காலத்துக்கு வாழ முடியும்” நேரான பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டே குறுக்கான வார்த்தைகளை விட்டாள்,

“ஒரு ஆண் துணை எனக்கு தேவையென்று தெரியவில்லை. கணைசுக்கு ஒரு பெண் துணை வேண்டுமென்றால் அது நானாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றுமில்லை. ஏனென்றால் என்னோடு இருக்கும்போதே கணைஷ் எத்தனையோ பெண்களோட தொடர்பு வைச்சிருந்தவர். இதையும் மீறி கணைசுக்கு ஒரு பெண் துணை வேணும் என்று நீங்கள் நினைத்தால் அது கணைசுக்கு சமைத்து போடவும் கணைஷின் உடுப்புகளைத் தோய்க்கவும் எண்டுதான் நான் நினைப்பன். அதுக்கு தாலிகட்டிய மனைவிதான் வேணுமென்றால் கணைஷ் இன்னும் எத்தனையோ கலியாணங்களைச் செய்து கொள்ளட்டும். எனக்கு அதில் எந்தவிதமான கவலையோ கஷ்டமோ இல்லை. இது வேணுமென்றால் நீங்க கணைஷ்கிட்டேயே சொல்லுங்கோ.

இனியும் நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பேன் என்பதை உங்களுக்கு சொல்லித்தான் விளங்க வேண்டுமில்லை என்று நினைக்கிறேன்” சரளா மரியாதையுடனும் நிதானத்துடனும் சொல்லி முடித்தாள்.

கார் வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டது. சின்னமகளை தோளில் போட்டுக் கொண்டு இறங்க சரளாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மூத்தமகள் இறங்கினாள். சுமதியும் ஜெகனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தார்கள். ரேடியோ தன் பாட்டில் பாடிக்கொண்டே இருந்தது.

வீட்டுப் படிக்கட்டில் தடுக்கி விழப்போன தாயை தாங்கிப் பிடித்த மூத்தமகளை அன்புடன் பார்த்தாள் சுமதி. இந்தத் தாய்க்கு இனி அந்தப் பிள்ளைகளே துணை. அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு இனி இந்தத் தாயே துணை.

காரில் இருந்து இறங்கி வீட்டுக்குள் செல்ல எத்தனித்த சுமதியும் ஜெகனும் வீட்டிற்குள்ளிருந்து வந்த சரளாவின் மூத்தமகளின் அழகையால் நிறுத்தப் பட்டனர்.

தாயின் மடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு அந்தக் குழந்தை அழுததை ஜெகனும் சுமதியும் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டு ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இதயம் கணத்தது. கண்கள் பனித்தது.

“அம்மா, சுமதி அன்ரி கதைச்சதெல்லாம் நான் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனம்மா... நீங்க திரும்பவும் அப்பா வோட சேரப் போறீங்களாம்மா...”

“வேண்டாம் அம்மா... அப்பா வேண்டாம் அம்மா. என்னையும் தங்கச்சியையும் அப்பாட்டக்கூட்டிப் போக வேண்டாம்மா. அப்பா குடிச்சிட்டு வந்து என்னை அடித்தாலும் பரவாயில்லை. அவர் உங்களை இரவு நேரத்தில அடிக்கிறதையும், குளிருல வெளியால விட்டு கதவு பூட்டுறதையும், தங்கச்சியைத் தூக்கி கட்டில்ல எறியறதையும், உங்களுக்கு சிகரட்டால் சுடுறதையும் இனியும் என்னால் பார்க்க ஏலாதம்மா. அம்மா... அம்மா அப்பா வேண்டாம்மா”
தாயின் தோளைத் தொட்டு உலுக்கிக் கொண்டே அழுத மகளை கட்டி அணைத்து கல்லாய் இறுகினாள் சரளா.

(யாவும் கற்பனை)

மரண வாசல்

கூலி கடல் அலை எழுப்பும் ஓசை காதில் விழுகின்றது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் விடிந்துவிடும் என்பதை விகாரைகளில் இருந்து வரும் புத்த பிக்குகளின் ஆராதனை குரல் புலப்படுத்துகின்றது. எனக்கு சிங்களம் விளங்கும், கதைக்க மாட்டேன். பிக்குமார் என்னவென்று ஆராதிக் கிறார்கள். தமிழர்களெல்லாம் சாக வேண்டுமென்றா? பிரார்த்தனைகளும் வேண்டுகளும் நிறைவேறினால் என் போன்ற அப்பாவி ஆறாயிரம் தமிழ் இளைஞர்கள் ஏன் சிறையில் அடைபட்டு வாடவேண்டும். நான் ஏன் இன்று இந்த வலியாலும் வேதனையாலும் துடிக்க வேண்டும்.

என் கண்களிலிருந்து என்னை அறியாமல் கண்ணீர் வடிந்தது. இருநூறு பேர்களை உள்ளே விட்டு அடைக்கப் பட்ட அந்த பன்னிரண்டாம் இலக்க சிறைக் கூடத்துள் தாங்கமுடியாத வயிற்று வலியால் நான் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தேன்.

பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு சிவலிங்கம் மாஸ்ரர் என் வயிற்றை தடவிக் கொண்டிருந்தார். மலம் கழிக்க வேண்டு மென்ற உணர்வு. வாந்தி எடுக்கவேண்டும் என்பது போன்ற அசதி. பக்கத்திலுள்ள பொலித்தீன் பைக்குள் மலம் கழித்து

விட்டு வாந்தி எடுத்து விடு என்று சிவலிங்கம் மாஸ்ரர் சொல்லியும் என்னால் முடியாத நிலைமை. நிமிடத்துக்கு ஒருதடவை நிறுத்தி நின்று ஆரம்பிக்கும் வயிற்று வலி தாங்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

காரணம் தெரியாத, என்ன நோய் என்று அறியாத வயிற்றுவலி எனக்கு. கல்லும் மண்ணும் கலந்த துப்புரவு இல்லாத சிறை சாப்பாடு காரணமாக இருக்கலாம் என்றும் அல்லது நேரம் தவறிய அளவில் குறைத்த போசனத்தால் குடல் ஒட்டி அல்சராகி இருக்கலாமென்றும் ஒவ்வொருத் தரும் ஒவ்வொரு காரணம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன் தொடங்கிய வயிற்று வலி. ஆமிக் கே ணலிடமும் சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. பதினாறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள மருத்துவமனைக்குத்தான் கொண்டு செல்லவேண்டுமாம். என் ஒருவனுக்காக மட்டும் இராணுவ வாகனத்தை பாவிக்க முடியாதாம். அப்படிப் பாவித்தால் பாதுகாப்பு செலவு வீண்விரையமாக்கப்படு மாம் அதனால் அடைபட்டிருக்கும் கைதிகளில் வேறு யாருக்கும் இரண்டொரு நாட்களில் ஏதேனும் சுகவீனம் என்றால் மட்டும் தான் என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டு போக முடியுமாம். ஆமிக் கேர்ணல் அலட்சியமாக சொல்லி விட்டுச் சென்று விட்டான்.

தமிழனை கொண்டு குவிக்க கோடிக்கணக்கில் பாது காப்புச் செலவுக்கென ஒதுக்கும் அரசு ஒரு தமிழனின் உயிரை காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் பாதுகாப்பு செலவு விரய மாகுமாம்.

இதென்ன தமிழனுக்கு இட்ட சாபக்கேடா? திருகோண மலை சேலன் மூன்று நாட்களாக சென்றிக்கு நிற்கும் ஆமிக் காரனோடு சிங்களத்தில் வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானா.

ஒற்றையாக ஒலித்த பிக்குவின் குரல் இப்போது பிக்குகளின் குரலாக மாறி கோரசாக ஏதோ ஒதுவதுபோல காதில் கேட்கின்றது. விடிந்தால்சித்திரை புதுவருசமாம். அதற்கான விசேட பூசை செய்கிறார்களாம்.

சீலன் புறுபுறுத்துக்கொண்டு புரண்டு படுத்தான்.

சென்ற வருடம் சித்திரைப் பது வருடம் அன்றுதானே அக்காவின் மகனோடு சேர்த்து ஐம்பத்தாறு இளைஞர்களை சுட்டுக் குற்றுயிரும் குறையுயிருமாக போட்டு எரித்தார்கள்' மா இடித்து, வாசல் பெருக்கி, கோலம் போட்டு பொங்கல் வைக்க விடியும் இந்தப் பொழுது என் வீட்டில் இப்போது எப்படி விடியும்? முற்றத்திலே அம்மா அழுது முடங்கிக் கிடப்பா. மூத்த மகன் போன தினத்தை நினைத்து அக்கா தேம்பித் தேம்பி அழுவா. புத்தாடை உடுக்க வேண்டிய மருமக்கள் பிள்ளைகள் இன்று துக்க தினம் கொண்டாடுவார்கள். இத்தனைக்கும் நடுவில் இன்றைய இந்தப் பொழுதில் நான் வயிற்றுவலியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இறைவா என் எதிரிக்குக்கூட என் நிலைமை ஏற்படக் கூடாது. நாம் செய்த பாவத்தின் சம்பளத்தை நாம் இப்போது பெறுகின்றோம். செய்த தவறை உணர்ந்தால் கர்த்தர் நம்மை மன்னிப்பார். எங்களோடு அடைபட்டிருக்கும் பாதர் அம்றோஸ் அடிக்கடி சொல்வார். புத்தனுக்கு போதிமரத்தின் கீழ் ஞானம் கிடைத்ததாம். சிலருக்கு சிறைக்குள் அடைபட்டால்தான் ஞானம் பிறக்கின்றது. பாதரின் போதனையைக் கேட்டு சீலன் அடிக்கடி எரிந்து விழுவான்.

காலை உணவும் தேரீரும் கொண்டு வரும் வாளிகளின் கலகலப்பு சத்தம் நன்றாக விடிந்துவிட்டது என்பதை நினைவு படுத்துகின்றது.

கணக்கெடுப்புக்காக எல்லோரும் வெளியில் சென்று ஆயிக்கேர்ணல் முன்னால் வரிசையாக நிற்க வேண்டும். நான்

செய்யவில்லை. என்னால் எழும்பி நடக்க முடியாது என்று கேர்ணலிடம் சீலன் சொன்னான். ஒன்பதாம் நம்பர் சிறைக் கூடத்தில் ஒரு கைதிக்கு சுகவீனமாம். அவனையும் என்னையும் காலி பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்ல என்னை ஆயத்தமாக இருக்கும்படி கேர்ணல் சொன்னதாக சீலன் சொன்னான்.

புதுவருட கிரிபத்தும் சம்பலும் அவனின் கையில் எனது பங்கும் அன்று அவனுக்கே (சுகவீனமானவரின் சாப்பாட்டை இன்னொருவர் வாங்கிக் கொள்ளலாம்) பத்து நிமிடங்களுக்கு பின்பு வந்த இரண்டு ஆயிசுக்காரர் என்னை அழைத்துச் சென்று ஒரு இராணுவ வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள். அதற்குள் ஒரு தமிழ் இளைஞன். அவனுக்கு காவலாக ஆயுதமேந்திய பத்து இராணுவத்தினர். எனது வலதுகரமும் அவனின் இடதுகரமும் ஓர் கை விலங்குக்குள் மாட்டப்பட்டது. அவனுக்கு என்னைத் தெரியாது, நானும் அவனை இதற்கு முதல எங்கும் கண்டதில்லை. ஆனால் அவனை எங்கோ பார்த்ததாக என் மனம் சொன்னது. எங்கே எப்பொழுது பார்த்தேன் என்றெல்லாம் என் மனம் என் மூளையிடம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்த நேரம் இராணுவ வாகனம் புறப்படத் தொடங்கியது.

இராணுவ வாகனம் புறப்படத் தொடங்கியதுதான் தாமதம். ஆயுதங்களுடன் பாதுகாப்புக்கு வந்த இராணுவத்தினர் அவனை உதைக்கத் தொடங்கினர். துப்பாக்கிகளின் மரப்பிழிகள் அவனின் மண்டையை பதம் பார்த்தன. அம்மா அம்மா என்ற அலறலுடன் அடியின் வேகத்திற்கு அவன் சாய்ந்த பக்கமெல்லாம் நானும் அமர்ந்தேன். இருந்தும் எனது உடம்பில் எந்த ஒரு இராணுவ வீரனும் கைவைக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்தபோது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நானும் தமிழன்தானே என்னை அடிக்காமல் ஏன் இவனை மட்டும் இப்படி போட்டு அடிக்கிறார்கள்.

சுகவீனத்திற்கு மருத்துவம் செய்யவென்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து நடுவழியில் இப்படிப் போட்டு அடித்து துவைக்கிறார்களே. அடியின் வலி தாங்க முடியாமல் பொறுமையிழந்து இவன் வாய் திறந்து ஏதாவது பேசி விட்டால் இவனின் நிலைமை என்னவாகும்.

ஒரு வருடத்துக்கு முன் என் ஊரைச் சுற்றி வளைத்து எங்களையெல்லாம் அள்ளிக்கொண்டு வந்து அம்பாறை இராணுவ முகாமில் அடைத்து வைத்து இரவு பகலாக சித்திரவதை செய்தபோது பொறுமை இழந்து எழுந்து எங்களையெல்லாம் ஏன் இப்படி வதைக்கிறீர்கள் எனக் கேட்ட, எங்களோடு பிடிபட்ட வீரகேசரி நிருபர் தேவராஜனை அவ்விடத்திலேயே எங்களுக்கு முன்னர் சுட்டதையும் வெட்டிய வாழை சரிந்து விழுந்ததுபோல் எங்கள் முன்னாலேயே தேவராஜன் இறந்துவிழுந்ததையும் என்னால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. அப்படி ஒரு சம்பவம் இன்று நடந்துவிட்டால்... என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

“அடோ உனக்கு எத்தனை அக்கா தங்கச்சி இருக்குடா சொல்லு பறத்தமிழா...” எழுத முடியாத காதால் கேட்க முடியாத அந்த நாராசமான கேள்விகளைக் கேட்டு என் காதுகள் கூசின.

அவன் பற்களை நறநறவென்று கடிப்பது எனக்கு கேட்டது. நான் அவனை மீண்டும் பார்த்தேன். இதற்கு முன் இவனை எங்கோ பார்த்திருக்கின்றேன். எங்கே... தீப்பொறி போல் ஒரு நினைவு என் சிந்தனையில் பட்டுத் தெறித்தது. ஆம் இவன் அவனேதான். அதே திடமான உடல், அதே தீர்க்கமான பார்வை இப்போதும் அவனிடம் தெரிந்தது. இவன் அவனேதான்.

நான் பிடிபடுவதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன்பு இலங்கை ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சியில் இராணுவ உயர்

அதிகாரிகள் முன்பாக இவனை இருக்க வைத்து பல கேள்விகள் கேட்டார்கள்.

இராணுவத்தினரின் சித்திரவதை தாங்காததாலோ, அல்லது வேறு ஏதும் காரணத்துக்காகவோ தெரியாது. அவனும் அதிகாரிகள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம்தான் இந்தியாவில் எங்கெங்கு என்னென்ன பயிற்சிகள் எடுத்தேன் என்பதையும், என்னென்ன ஆயுதங்கள் பாவித்தேன் என்பதையும் சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த ஆயுதங்களை பகுதிபகுதியாக பிரித்தும் பொருத்தியும் காட்டி சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியவன் அவன் அவனேதான் இவன். பெயர்கூட சுட்டி என்பது எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.

இராணுவ வாகனம் மருத்துவமனையை அடைந்து விட்டது. எங்களை இறக்கும் முன்பு தங்களின் ஆசையை மீண்டும் ஒருமுறை தீர்த்துக் கொண்டார்கள்.

நானும் சுட்டியும் மருத்துவமனையில் இறக்கப்பட்டு வாசலுக்குள்ளால் உள்ளே அழைத்து செல்லப்பட்டோம். டொக்டர் வந்து எட்டி நின்று தொட்டுப் பார்க்காமல் ஏதோ கேள்விகள் கேட்கப்பட்ட பின் மருத்துவமனை கட்டிலில் படுக்க வைக்கப்பட்டாலும் நாங்கள் இருவரும் இதுவரையில் எதுவுமே பேசமுடியாத அளவுக்கு இராணுவத்தினர் காவலுக்கு நின்றிருந்தனர்.

இருந்தும் எங்கள் இருவரின் கைகளும் இன்னும் கைவிலங்கால் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

பல்வேறு நோய்களால் பாதிக்கப்பட்ட வெவ்வேறு குணங்கள் கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான தனிச் சிங்கள நோயாளிகளைக் கொண்ட அந்த பல மாடி கட்டிட மருத்துவமனையில் நானும் சுட்டியும் கைவிலங்கிட்டிருப்பதை நினைக்கும்போது என் மனதில் எண்பத்திமூன்றாம் ஜூலை மாதத்து வெலிக்கடை நிகழ்வு தோன்றி பயம் காட்டியது.

திடீரென ஏற்பட்ட வயிற்று வலியால் நான் வாய்விட்டு கத்த, ஓடிவந்த டொக்டர் தந்த மருந்தில் மயக்கமான நான் அடுத்த நாள் காலையில் கண்விழித்தபோது என்னையும் சுட்டியையும் சுற்றி நின்ற சனக்கூட்டத்தை கண்டு நான் பயந்து சுட்டியை பார்த்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்து மெலிதாக சிரித்தான். சுற்றி நிற்கும் சனக்கூட்டத்தை ஒழுங்கா வரிசையாக வரும்படி காவலுக்கு நின்ற இராணுவத்தினர் பணித்துக் கொண்டிருக்க கூட்டம் வரிசையாக வந்து எங்களின் கட்டிலை கடந்து சென்று கொண்டிருந்தது. மிருகக்காட்சிச் சாலையில் கூண்டுக்குள் அடைபட்டிருக்கும் சில மிருகங்களிடம் பார்வையாளர்கள் சேட்டைகள் செய்து அவைகளை சீண்டிப் பார்ப்பதுபோல எங்களைப் பார்க்க வந்தவர்களில் சிலர் சுட்டியை சீண்டிய விதம் சொல்லில் அடங்காது.

சுட்டிக்கு காறித் துப்பிய ஒருவன், அடிக்க கை ஓங்க வந்த ஒருவன், அநாகரிகமான கேள்வி கேட்ட நாகரீக உடை உடுத்திய யுவதி, இப்படி இன்னம் எத்தனை எத்தனையோ இன்னல்கள்.

ரூபவாஹினியில் ஆயுதங்களை பூட்டிப் பிரித்து காட்டிய தமிழ் தீவிரவாதி ஒருத்தன் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கின்றானாம் என்ற செய்தி ஊருக்குள் பரவ அவனை நேரடியாக பார்க்க வேண்டும் என்ற துடிப்பால் காலி சிங்கள மக்கள் இப்போது சுட்டியைப் பார்க்க மூன்று நாட்களாக வரிசையில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து ஒரு பகல் திடீரென வந்த நான்கு பிக்குமார்கள் சகல மரியாதைகளுடனும் பாதுகாப்புடனும் சுட்டியை சூழ்ந்து நிற்க அவர்களுக்கே பின்னால் இளம் வயது பிக்குமார் மிகவும் மரியாதையாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும், ஏன் இந்த சாவுகள்? ஏன் இந்த சண்டைகள்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

ஒரு பிக்கு சுட்டியைப் பார்த்து சாதுவாக கேட்டது. சுட்டி பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே இருந்தான்.

“அடோ மதகுரு கேள்வி கேட்டால் நீ கட்டாயம் பதில் சொல்லவேணும். சொல்லடா பதில்...”

ஒரு இராணுவ வீரன் சுட்டியை வெருட்டினான்.

“அவனை வெருட்ட வேண்டாம்! அவன் யோசித்துச் சொல்லட்டும். நீ சொல்லு, உனக்கு என்ன வேணும்... ஏன் இந்தச் சண்டை...?” பிக்கு மீண்டும் அதே கேள்வியையே கேட்டது.

“எங்களுக்கு வேண்டுமானதை நாங்கள் கேட்டு நீங்கள் தரப்போவதில்லை. அதனால் நாங்களே சண்டை பிடித்து எடுத்துக் கொள்வோம்.” அழகான தமிழில் பதில் சொன்னான் சுட்டி. அவனின் இந்த பதில் என்னை பயங் கொள்ள வைத்தது. சுட்டி மௌனமாகவே இருந்திருக்கலாம்... நான் மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டேன்.

“சரி... சண்டை பிடித்துத் தான் எடுக்கவேண்டிய அளவுக்கு உங்கள் தேவையென்ன?” மீண்டும் பிக்கு கேட்டது.

“எங்களுக்கு ஒன்றும் பெரிதாக தேவையில்லை. தனி நாட்டை தவிர, அதை நாங்களே எடுத்துக் கொள்வோம்.” சுட்டி சொல்லிவிட்டு சிரித்துக் கொண்டான்.

“அப்படியாயின் உங்கள் அம்மா மார்களையெல்லாம் நாங்கள் மனைவிகளாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

புத்தனின் போதனை கேட்ட சீடர்களில் ஒருவரான இளம் பிக்குவின் ஆவேச வார்த்தை இது. இதை சற்றும் எதிர்பாராத மற்ற பிக்குகள் நிலைமை விபரீதமாகி

னிமல் குழந்தைவேல்

விடுமோ என்ற பயத்தில் எல்லோரும் சேர்ந்து சென்று விட்டனர்.

நான் சுட்டியை பார்த்தேன். அவனின் முகத்தில் எந்த விதக் கலவரமும் இல்லை.

எனக்கு ஓரளவு சுகமாகி விட்டது என்று சொல்லி என்னை மீண்டும் பூசா முகாம் கொண்டு வர சுட்டியின் கையோடு இணைக்கப்பட்ட என் கைவிலங்கை பிரித்த போது, சுட்டி என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான். என் கண்கள் கலங்குவதை கண்டு அவன் மெலிதாக சிரித்தான். அவனின் கண்களில் அதே தீர்க்கமான பார்வை தெளிவை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அன்று இரவே என்னை பூசாமுகாம் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் விடிந்ததும் சாப்பாட்டுக்கும் கணக்கெடுப்புக்கும் வெளியில் வந்த எங்களில் சிலனை அழைத்து ஆயிக்குேர்ணல் ஏதோ சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். என்ன விசயம் என்று சிலனிடம் கேட்டேன்.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து தப்பி ஓட முயற்சி செய்தானாம் என்று ஆயி்க்காரர்கள் சுட்டியை சுட்டுக் சாக்காட்டில் போட்டாங்களாம். சிலன் சொன்னது என் காதில் இடியாய் விழுந்தது. கேள்வி கேட்டான் என்பதற்காக அம்பாறையில் சுட்டு வீழ்த்திய வீரகேசரி நிருபர் தேவராஜா இறந்த போதும் தப்பி ஓட முயன்றபோது சுடப்பட்டார் என்று தானே பார்த்திருந்த எங்களையெல்லாம் சொல்லச் சொன்னார்கள்.

இப்போதும் என்னிடம் சில அதிகாரிகள் வருவார்கள். அப்படியேதான் சுட்டியும் செத்ததாக என்னிடம் சொல்லச் சொல்லுவார்கள். நான் என் வலது கை மணிக்கட்டை தடவிப் பார்த்தேன். சுட்டியோடு என்னை இணைத்திருந்த கை விலங்கு ஏற்படுத்திய தடம் வேசாக வலித்தது.

பரலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமபிதாவே இதுவரையில் இந்த சிறையில் வாழ்ந்த ஒரு சகோதரன் இன்று எங்களை யெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து விட்டான். அவரின் ஆத்மாசாந்தியடைய வேண்டுகின்றோம்... ஆமென்.

மண்டப மூலையில் பத்து பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் மத்தியில் முழங்காலில் இருந்து பாதர் அம்றோஸ் ஜெபிப்பது என் காதுகளில் விழுந்தது.

உன் அக்காவை இவனுக்குக் கொடு... உன் தங்கையை எனக்குத் தா... உன் தாயை நாங்கள் இருவரும்... சுட்டியை அந்த இராணுவத்தினர் வார்த்தைகளால் வதைத்தது என் நினைவில் தெரிகின்றது.

சிறைச்சாலை என்பது ஒரு காலத்தில் கைதிகளின் சீர் திருத்தப் பள்ளிகள். ஆனால் இப்போதோ அது தமிழ் கைதிகளின் மரண வாசல்.

காட்சி போம்மை

இந்தியர்களின் பண்டிகை நாளொன்று நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதால் ஈலிங் ரோட்டில் உள்ள அந்த பிரபலமான புடவைக் கடையினுள் பெருமளவில் வாடிக்கையாளர்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பண்டிகை நாளை யொட்டி தள்ளுபடி விலையென்ற விளம்பரமும் வாடிக்கையாளரை கவர்ந்திருந்தது.

அருந்ததியும் இந்தக் கடையில்தான் வேலை செய்கிறாள். வாடிக்கையாளர்கள் எடுத்துக் கொடுக்கும் உடுப்புக்களை உள்ளே போய் உடுத்திக்கொண்டு வந்து, அவர்கள் முன் காட்சிப் பொம்மைபோல் நிற்பதுதான் அவளின் வேலை. எத்தனையோ பெண்கள் அந்தக் கடையில் வேலை செய்தாலும் உயரமாகவும், கொஞ்சம் அழகாகவும், அத்தோடு வேலைக்குச் சேர்ந்து இந்த ஐந்து வருடங்களில் நன்றாக ஹிந்தியும் கதைப்பாள் என்பதாலுமே அருந்ததிக்கு அந்தக் கடையில் இந்தப் பதவி கிடைத்தது.

வேலை பெரிதாக ஒன்றும் கஷ்டமில்லாததுதான். தரமான விலையுயர்ந்த உடைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வாடிக்கையாளர்களிடம் விலையைப் பற்றியும், அதன் தரத்தைப் பற்றியும் சொல்லும் அப்பட்டமான பொய்யை நினைத்தால் அவளுக்கு சில நேரங்களில் மனதுக்குள் சங்கடமாக இருக்கும்.

ஒரு நேரத்தில் ஒரே உடையை ஹிந்திக்காரர்களிடம், 'இது பம்பாய் படத்தில் மனீசா கொய்ராலா போட்டது' என்றும், அதே உடையை 'இது தேவராகம் படத்தில் ஸ்ரீதேவி போட்டது' என்று தமிழ் வாடிக்கையாளரிடமும் சொல்லும்போது அவள் மனதுள் சிரித்துக் கொள்வாள்.

இவையெல்லாவற்றையும் விட இந்த வேலையில் அவளின் மனதைப் பாதிப்பது சில வாடிக்கையாளர் அவளைப் பார்க்கும் அருவருப்பான பார்வை. சிலர் வேண்டுமென்றே இது சரியில்லை, அதைப் போட்டுக் காட்டு, அது பிடிக்கவில்லை, இதைப் போட்டுக் காட்டு, என்று அவளைப் பார்வையால் வதைப்பார்கள். சில வேளைகளில், தான் தமிழ்தான் என்பதை அறிந்த சில பொடியின்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து ஒவ்வொரு உடையைப் போட்டுக் காட்டிச் சொல்லிவிட்டு, கடைசியில் எதுவுமே வாங்காமல் தங்களுக்குள்ளேயே 'நக்கலாக' சிரித்துக் கொண்டு போவதை அவளால் தாங்கமுடியாமல் இருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் நான் உடுப்புப் போட்டுக்காட்ட மாட்டேன் என்று முதலாளியிடம் சொன்னால், 'விருப்பம் இல்லையென்றால் வேறு வேலை பாரேன்' என்று சொல்லிவிடுவான். எத்தனை வேலை இதற்கு முன் பார்த்து விட்டாள் அவள். அத்தனை வேலையிலிருந்தும் விலகியதற்கு காரணம் தான் கொஞ்சம் அழகாக இருப்பதுதான் என்பது அவளுக்கு தெரியாமல் இல்லை. அதற்காக, அவள் என்ன முகத்தில் கரியைப் பூசிக்கொண்டா திரிய முடியும்? இந்தியனின் மரக்கறிக் கடையில் வேலை செய்தாள். உனக்கு இருக்கும் நாகரீகமான உடல் அழகுக்கு உன்னால் வெண்காயம் புடைக்க முடியாது என்று பட்டேலின் மனைவி வேலையை விட்டு கலைத்து விட்டாள்.

ஒரு நகைக் கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். தன்னோடு வேலைசெய்யும் ஒருவனின் ஆசைக்கு இணங்காததால், தனது பொறுப்பிலிருந்த சிறிய நகையொன்றை அவன் மறைத்துவிட, முதலாளியின் சந்தேக பார்வை இவளின்

மேல் விழ, இனியும் அங்கு வேலை செய்ய விரும்பாமல் அந்த நகைக்குரிய பணத்தை கொடுத்துவிட்டு வேலையையும் விட்டுவிட்டாள்.

அடுத்து ஒரு பெட்ரோல் செற்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் வந்து போகும் வாடிக்கையாளர் நாகரிகமான ஆங்கிலேய வாலிபன் அவளுடன் நன்றாக சிரித்து பேசுவான்.

உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்றால் நாளை இரவு என் வீட்டில் நடக்கும் பார்ட்டிக்கு வர முடியுமா? என்று ஒருநாள் திடீரென அவன் கேட்டுவிட்டான் அவன். அன்றுடன் அந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டாள் அவள். இப்படி எத்தனை வேலைகள் பார்த்திருக்கின்றாள் அவள். ஒன்றும் நிலையாக இல்லை. கடைசியாக, கிடைத்ததுதான் இந்த சேலைக் கடையின் காட்சி பொம்மை வேலை. இந்த வேலையையும் விட்டால் எங்கு போவது? தகப்பனையும் தமையனையும் இழந்துவிட்டு, தன்னந்தனியாக ஊரில் அகதி முகாமில் கிடக்கும் தாயையும், தமக்கையையும், தமக்கையின் பிள்ளைகளையும் நினைத்துக் கொண்டாள் அருந்ததி.

“இந்தா, இதை இவர்களுக்குப் போட்டுக் காட்டு.” முதலாளி கொடுத்த உடையை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் மாற்றத் தொடங்கினாள் அருந்ததி.

வந்திருப்பது இந்திய ஹிந்திக் கிழவனும், கிழவியும் மகளும். கிழவி இந்த வயதிலும் தங்கத்தால் உடம்பை மறைக்க முற்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மகள் இங்கு பிறந்த வளாய் இருப்பாள். தலையை கோதியபடி காலுக்குமேல் கால் போட்டுக்கொண்டு, தந்தையின் தோளில் செல்லமாக சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்த அருந்ததியின் கண்கள் கதவு இடுக்கின் வழியே எட்டிப் பார்த்தது. அந்த

இளைஞன் கடைக்குள் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் அருந்ததிக்கு எரிச்சல் வந்தது. நேற்று வந்த ஐந்து தமிழ் இளைஞர்களில் இவனும் ஒருவன். தங்கையின் பிறந்த நாளுக்கு சல்வார் கமிஸ் வேண்டும் என்றும், ஒன்றைக் காட்டி அதைப் போட்டுக்காட்டும் படியும் ஒருவன் கேட்க அவள் அதைப் போட்டுக்கொண்டு வந்து அவர்கள் முன்னால் நின்றதும் ஒருவன் கேட்டான்:

‘எப்படி இருக்கு மச்சான்...?’

‘என்னடா சல்வார் கமிசையோ கேட்கிறாய்?’

‘வேறே எதையடா கேட்கிறன் எண்டு நினைச்சனீ.’

‘சல்வார் கமிசைவிட சரக்கு நல்லாய் இருக்கு, என்னடா?’

‘அதத்தான் நானும் சொல்ல நினைச்சன் மச்சான்.’

வந்தவர்களுள் இவனைத் தவிர மற்ற நால்வரும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கதைத்த அந்த வசனங்கள் இப்போதும் அவளுக்கு நினைவில் நிற்கின்றன. அவளும் தமிழ்தான் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. ‘தங்கைக்கு பாசத் தோட உடுப்பு வாங்க வந்த நீங்கள் அதைப் போட்டுக் காட்டிய என்னை மட்டும் ஏன் தாசியைப் போல பார்க்கிறியள்?’ கடைசியாக அவர்கள் போகும்போது அருந்ததி கேட்ட இந்தக் கேள்விக்கு அவர்களில் எவரும் பதில் சொல்லாமல் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு போனதையும் அருந்ததி மறக்கவில்லை.

உடையை மாற்றிக் கொண்டு வந்து முன்னும் பின்னும் திரும்பி ‘போஸ்’ கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அருந்ததியை இந்தியக் கிழவன் மேலும் கீழும் அசடு வழிய பார்த்துவிட்டு, ‘உனக்கு பிடித்திருக்கா’ என்று மகளிடம் கேட்டான்.

‘எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை’ என்பதுபோல் அவள் தோளைக் குலுக்கி சம்மதம் சொன்னாள்.

என்னதான் இங்கு பிறந்து வளர்ந்து, இந்நாட்டு நாகரீகத்தில் வாழ்ந்தாலும் ஆசிரியர்களுக்குப் பிள்ளைகளாக பிறந்தால் சில கட்டுக்கோப்புகளுக்கு கட்டுப்பட்டுதான் ஆக வேண்டியிருக்கும்.

தங்களுக்கு அந்த உடுப்பில் விருப்பம் என்றதும் முதலாளிக்கும் கிழவனுக்குமிடையில் விலை பேரம் நடக்கத் தொடங்கியது அருந்ததி அந்த தமிழ் இளைஞனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“என்ன வேணும், என்ன பார்க்கிறயள்; சாரியா சல்வார் கமிஸா?”

நேற்றைய நிகழ்வுகள் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் வியாபாரத்துக்குரிய பணிவுடன் அவள் கேட்டாள்.

அவன் சிரித்தான்—

“நீங்கள் சிலோனில் எந்த இடம்?”

இவள் தன் ஊரின் பெயரைச் சொன்னாள்.

அவன் சிரித்துக்கொண்டு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். ஓரிரு நிமிடங்கள் மௌனமாகவே கழிந்தன.

“நேற்று என்னுடைய சினேகிதப் பெடியன்கள் உங்களிட்ட நடந்துகொண்ட விதத்துக்காக மன்னிப்பு கேட்கலாம் என்று நினைச்சுத்தான் வந்தன்.”

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள்.

“இதெல்லாம் எனக்குப் பழகிப்போச்சது. அதில என்ன இருக்கு?”

அவள் சாதாரணமாகவே சொன்னாள்.

“நான் கவுன்சில்ல வேலை செய்யிறன்.”

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, “அதற்கென்ன இப்போ என்பதுபோல் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அருந்ததி.

“வீட்டில் எனக்கு கல்யாணத்துக்கு பொம்பிளை பார்க்கிறாங்க. ஆனால் எனக்குத்தான் ஒண்டும் பிடிக்கவில்லை. உங்களுக்கு விருப்பம் எண்டால் நான் உங்களப் பற்றி அம்மா, அப்பாவைக்கிட்ட சொல்லுறன். யோசிச்ச முடிவு சொல்லலாம். இதுவ என்னுடைய ரெலிபோன் நம்பர் இருக்கு. உங்கள் முடிவை போனிலயும் சொல்லலாம்.”

தன் விசிட்டிங் கார்டை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போன அவனை அருந்ததி வெகுநேரம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

பெண்மையையும் அதன் மென்மையையும் என் தேசத்தின் அவலங்களையும், அங்கே எம்மினம் படும் இன்னல்களையும் அறிந்த எத்தனையோ இளைஞர்களும் இந்த நாட்டில் இருக்கின்றார்கள் என்று அவள் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றாள். அவர்களில் ஒருவன்தான் இவரா? அவன் கொடுத்துவிட்டுப் போன விசிறிறிங் கார்டை மறுபக்கம் திருப்பிப் பார்த்தாள். நான்கு எழுத்துக்களில் அவன் பெயர். உச்சரித்துப் பார்த்தாள். உன்னதமாகவே இருந்தது.

“இவையளுக்கு நல்ல கூரைச்சாறிகளாய் எடுத்துக் காட்டு.”

முதலாளியின் குரல் கேட்டு சாறிகளை எடுக்கச் சென்றவள் அடுக்கில் இருந்த சாறிகளுக்குள் ஒரு நல்ல சாறியாக எடுத்து, வேறாக வைத்துக் கொண்டாள். அது காட்சிப் பொம்மையாக கட்டிக்கொண்டு வருவதற்கல்ல. தன் கல்யாண மேடையில் தான் உடுத்தி காட்சி தருவதற்காக. அருந்ததி அந்த சாறியை ஒரு தடவை மெல்லிதாக தடவிப் பார்த்தபடியே அவனையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். ‘நான் இனி காட்சிப் பொம்மையல்ல’ என்பதை அவன் மனம் முதன்முதலாக உணர்ந்தது.

இரவல்கள்

யக்கத்து அறையில் இருந்து சத்தமாக ரேடியோ பாடுவது கேட்கிறது. தொடங்கி வீட்டார்கள் குடியும் கும்மாளமும். என்ன செய்வது? யாரும் அற்ற அனாதையாக அகதியாக இந்த நாட்டுக்கு வந்து இறங்கிய நேரம். தமிழ் அமைப்புக்களின் உதவியால் தங்குவதற்கு அவனுக்கு இந்த வீட்டில்தான் இடம் கிடைத்தது. பத்துப்பேர் குடியிருக்கும் நான்கு அறைகள் கொண்ட வீட்டில் அவனும் ஒருவன். பத்துப் பேர்களும் சொந்த நாட்டில் ஒவ்வொரு திசையில் இருந்து வந்தவர்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கோலம். ஆனால் அவனைத் தவிர மற்றைய ஒன்பது பேரும் ஒரே கூட்டம்.

தான் ஆங்கிலேயன் என்ற நினைப்பில் உடம்பு முழுவதும் பச்சை குத்திக் கொண்டவன் ஒருவன். நீளமாக தலைமுடியை வளர்த்துவிட்டு கிழிந்த உடுப்புக்களை உடுத்தும் ஒருவன். காதுகள் இரண்டிலும் தோடு போட்டு மொட்டையுடன் இருக்கும் ஒருத்தன். தன் தலையிலேயே தன் பெயரை எழுதிக்கொண்டு இது கறுப்பு இனத்தவர்கள் நாகரீகம் என்று சொல்லும் இன்னொருத்தன். இப்படி ஒவ்வொருத்தனும் ஒவ்வொரு கோலம்.

அந்த அறையில் இருந்து ரேடியோ பாட்டுடன் அவர்களின் கூச்சலும் கேட்கின்றது. இவர்கள் எல்லோரும்

எப்படித்தான் தங்களை நாகரீகப்படுத்திக் கொண்டாலும், வெளியில் செல்லும்போது எல்லோரையும் ஒரே வார்த்தை சொல்லித்தான் இந்நாட்டவர்கள் அழைப்பார்கள். அது தெரிந்தும் ஏன் இவர்கள் இந்த ஆட்டம் ஆடுகின்றார்கள். வெள்ளைக்காரர், மற்றைய நாட்டவர்களின் கலாச்சாரத்தையும் பண்பாட்டையும் மதிப்பவர்கள், ரசிப்பவர்கள். அதேநேரத்தில் யாருக்காகவும் தங்கள் பழக்கவழக்கங்களை விட்டுக் கொடுக்காதவர்கள் என்பதை ஏன் இன்னும் இவர்களைப் போன்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ள மறுக்கின்றார்கள். பக்கத்து அறையில் நடக்கும் புதினங்களைக் காது கொடுத்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் சாந்தன் மனதுக்குள் சிரித்தான்.

சமர் காலம். பின்னேரம் 10 மணியிலும் நல்ல வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாட்டுச் சத்தம் பலமாகக் கேட்டது. இவர்களுக்கெல்லாம் என்ன கவலை. சொந்த ஊர்களில் பிரச்சனை என்று கொழும்பு வந்து நின்ற நேரங்களில் வெளிநாட்டில் இருந்து வரும் பணத்தின் வேளைக்கொரு சேட் போட்டுக் கொண்டு வீதி வீதியாகத் திரிந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் இவர்களை லண்டன் கூப்பிட இங்குள்ள உறவுகள் பணியிலும் குளிரிலும்ராப்பகலாக கஷ்டப்பட்டதை இவர்கள் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். சொந்த ஊர்களில் நடக்கும் கொடுமைகளைப் பற்றியும் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

இடைப்பட்ட கொழும்பில் நின்று கொண்டு நாட்டுக்கும் பிரயோசனமில்லாமல் வீட்டுக்கும் பிரயோசனமில்லாமல் இவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை யாரிடம் சொல்லி அழுவது?

நேரம் பதினொன்றாகிக் கொண்டிருந்தது. ஆங்கிலேயரின் ஆடையற்ற மேனி கண்ட ஆதவனோ நாணத்தால்

தலைகுனிந்து மேகத்துள் முகம் மறைக்க மெல்லிய இருளுடன் இதமான தென்றல் வீசத் தொடங்கியது.

“நான் ஒரு தடவை சொன்னா நூறு தடவை சொன்னதுக்குச் சமம்” பக்கத்து அறையில் ஆடும் ஒன்பதுகளில் ஒன்று தன்னை ரஜினி என்று சொல்லிக்கொண்டு பாட்சா படவசனம் பேசுவது கேட்கின்றது.

ரஜினி, கமலில் இவர்களுக்கு ஏற்படும் கவனமும் அபிமானமும் ஏன் நாட்டிலும், வீட்டிலும் சொந்தபந்தங்களிலும் இல்லாமல் போகின்றது.

“அம்மா... அம்மா... ஐயோ அம்மா... என்னை விட்டிட்டுப் போயிற்றியே அம்மா...” திடீரென அழுகரல் கேட்கிறது.

“அழாதே மச்சான், என்ன செய்யிறது. நடந்தது நடந்து போயிற்று அழாதே, ரேக்கிற் ஈளி மச்சான்” காதலன் பிரபுதேவா ஸ்டைலில் இன்னொருவன் ஆறுதல் சொல்கிறான்.

என்ன உலகம். தாய் இறந்துவிட்டா என்று முந்தாநாள் வந்த கடிதத்தைக் கண்டும் எந்தவித உணர்ச்சியையும் வெளிக்காட்டாமல் வேலைக்குப் போய் வந்தவன் இன்று அழுகின்றான். தன் தாய்க்காக அழுவதற்கு மூன்று நாட்களுக்குப் பின்பு வரும் விடுமுறை நாளான சனிக்கிழமை தேவைப்பட்டிருக்கு அவனுக்கு. தன் தாய்க்காக ஒரு சொட்டு கண்ணீர் விட எவ்வளவோ செலவு செய்து தண்ணி அடிக்க வேண்டி இருக்கு அவனுக்கு. மூன்று நாட்களுக்குப் பின்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு தினத்தில் சேர்ந்திருந்து தண்ணி அடித்துவிட்டு குறிப்பிட்ட அந்த நேரத்தில் அழுது கொண்டிருக்கின்ற அந்த மகனை உயிரோடு இருந்து பார்க்காமல் இறந்து போய்விட்ட அந்தத் தாய் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவள்.

திடீரென சாந்தனின் அறைக்குள் வந்த ஒன்பதுகளில் ஒன்று எதையோ தேடியது.

“என்ன தேடுகிறாய்?” சாந்தன் சாதுவாய் கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை. உம்மட வேலையை நீர் பாறும்” முறைத்தபடி பதில் சொல்லிவிட்டுப் போனது ஒன்பதுகளில் ஒன்று.

இவன் ஏன் என்னில் ஏறிப் பாய்ந்து போகிறான். நான் என்ன செய்தன் இவனுக்கு.

ஓ... நண்பனின் தாய் இறந்ததற்காக தாங்கள் நடத்தும் இன்றைய சோக பார்ட்டியில் நானும் கலந்து கொள்ள வில்லையென்ற கோபமாக இருக்குமோ? தாயை இழந்த சோகம் எப்படி இருக்கும் என்று அறியாதவனா நான்.

நானும் தாயை இழந்தவன்தான். என் தாய் எப்போது எப்படி இறந்தாள். அந்த துயர் செய்தியை நான் எப்போது அறிந்தேன் என்பதையெல்லாம் குடித்துக் கும்மாளமிட்டுத் துக்கம் கொண்டாடும் இவர்கள் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

1985 கார்த்திகை மாதம் ஒரு திங்கட்கிழமை காலை 10 மணியாகியும் சாந்தன் படுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘மகார ஜாவுக்கு இன்னும் எழும்ப நேரம் வரவில்லைப் போலை. உனக்கென்ன வீடு வாசல் கவலையா? இல்ல பிள்ளைகுட்டி கவலையா?’ திறந்த மார்புடனும், தொங்கும் காதுடனும் ஆச்சி பேசுவது அவன் காதுகளில் கேட்டது.

‘எழும்பு தம்பி, அம்மாவுக்குரிய மருந்து முடிஞ்சு போயிற்றுது. எழும்பிச் சாப்பிட்டுப் போட்டு போய் அம்மா

வுக்கு மருந்து வாங்கிற்று வா' அக்காவின் குரல் கேட்டு சாந்தன் கண் விழித்தான்.

அவனின் காலடியில் அம்மா இருந்தா. அம்மாவால் பேச முடியாது. நடக்கமுடியாது. கைகள் இயங்காது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு திடீரென வந்த பாரிசுவாதம் அம்மாவை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டது. எப்படி இருந்த அம்மா இப்படி இருக்கிறாவே. அம்மா பேசினால் அடிவானத்தில் இடி விழுந்ததுபோல் இருக்கும் என்பார்கள். இப்போது அம்மா எவ்வளவு அமைதியாகி விட்டா. அம்மா ஒரு குழந்தையைப்போல் சாந்தனைப் பார்த்தான்.

சாந்தன் தாயின் தலையைத் தடவிக்கொண்டு. "எப்படி இருக்கேம்மா? என்ன வேண்டுகிறீர்கள்?" என்றான்.

அம்மா தலையாட்டினா, அம்மாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. சாந்தன் அம்மாவைக் கடைசியாகப் பார்த்தது அன்றுதான்.

ஆம்... அன்று அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்க வந்தவன் ஆயிர்க்காரர்களால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு பிடித்துச் சிறையில் தள்ளப்பட்டுவிட்டான்.

இராணுவத்திடம் பிடிபட்ட அந்த சேதி கேட்டால், அந்தத் தாய் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்பதை நினைத்து சாந்தன் அழுதான். அந்தத் தாயைப் பிரிந்து, சகோதரங்களைப் பிரிந்து, நண்பர்களைப் பிரிந்து, பல இனிய சந்திப்புகளைப் பிரிந்து அவன் சிறையில் கழித்த காலம் இரண்டு வருடம்.

அந்த இரண்டு வருடத்துக்கும் அடிக்கடி தன்னைப் பார்க்க வரும் மூத்தக்காவிடம் அம்மாவைப் பற்றி கேட்கும் போதெல்லாம் அம்மா சுகமாக இருப்பதாகவே அக்கா சொல்லுவா.

இரண்டு வருடங்கள் இருண்ட நாட்களாக ஓடி மறைந்தது. அவனுக்கும் விடுதலை கிடைத்தது.

விடுதலை பெற்று ஊர் சென்ற நேரம் அவனைக் கண்டதும் ஊரே கூடி மகிழ்ந்தது. அக்காமார், அண்ணாமார், மருமக்கள்மார், நண்பர்கள் என எல்லோரும் அவனைப் பார்க்க ஓடி வந்தார்கள். அவனின் கண்கள் தேடிய தெல்லாம் அம்மாவைத்தான். அவன் வந்ததும் அம்மா இருந்த அந்த ஓலை வீட்டைத் தேடினான். அந்த வீடு இருந்த அடையாளத்தையே அவனால் காணமுடியவில்லை. காற்றிலும் மழையிலும் ஓலை வீடு அழிந்திருக்கலாம். அம்மா அக்கா வீட்டில் இருப்பா என அவன் நினைத்தான்.

“அக்கா, அம்மா எங்க இருக்கிறா?”

அவனைப் பார்க்க வந்த சனங்களுக்குள் நின்று சாந்தன் அமைதியாக கேட்டான். சொந்த பந்தங்கள் எல்லோரும் மௌனமானார்கள்.

“அக்கா அம்மா எங்க?” மீண்டும் கேட்டான்.

“தம்பி, அம்மா நம்மளையெல்லாம் விட்டிட்டு எப்பவோ போயிற்றாடா.”

பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்க முடியாமல் அக்கா ‘ஓ’வென அழுதா. கூடி நின்ற சொந்தங்களும் அழுதது. சாந்தன் செயலற்று நின்றான். அவன் தோளில் ஒரு கரம் பரிவுடன் விழுந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தான் நண்பன் உதயன்.

சாந்தன் அவனைப் பார்த்தான். எத்தனையோ கூடிதங்கள் எழுதி இருக்கின்றாய். நீ கூடவா என் தாய் இறந்ததை எழுதவில்லை. சாந்தனின் பார்வையில் அந்தக் கேள்வி இருந்தது.

“மன்னித்துக் கொள் சாந்தன். உன் அம்மா இறந்ததை எழுதினால் சிறைக்குள் இருக்கும் உன்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது என்றுதான் நான்கூட எழுதவில்லை. உன் அக்காவும் எழுதவேண்டாம் என்று சொல்லிப்போட்டா...”

சாந்தன் யாரையும் நோகவில்லை. தன் தாயின் கடைசி நேரத்தில்கூட தன்னால் அருகில் இருக்க முடியாமல் போன தன் விதியை நொந்து கொண்டான்.

“மச்சான் இண்டைக்கு எங்க மச்சான் போவம்” தன் தாயின் நினைவில் இருந்த சாந்தனை பக்கத்து அறை கேள்வி உசுப்பி விட்டது.

தாயின் துக்கத்தினம் முடிந்துவிட்டது. வெளிக்கிடப் போகிறார்கள். இவர்கள் குறிப்பிட்ட வயது வரைக்கும் ஊர் மேய்வான்கள். அந்தந்த வயது வந்தவுடன் தாய், தகப்பன் காட்டும் சீதனத் தராசின் மேல் ஏறி நின்று எடைக்கு எடை தங்கமும் பணமும் வாங்குவார்கள். சாந்தன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

“டேய் வெளிக்கிட முதல் அம்மாவின்ரை மரண அறி வித்தலுக்குரிய வசனத்தைச் சொல்லு. நாளைக்குபேப்பருக்கு கொடுக்க வேணும்.”

“ஓம் மச்சான் மறந்து போயிற்றன். வாசிக்கிறன் கேளு மச்சான்.”

“என் தெய்வமே, எனைப்
பெற்றெடுத்த தாயே,
தேடி வந்த காலனுக்கோ,
தேவை ஓர் உயிர்தானென்றால்,
ஓடிவந்து கொடுத்திருப்பேன்,
உனக்காக என்னுயிரை
நாடிச்சென்ற லோகத்திலே
நல்ல பதவி கிடைக்கும் உனக்கு.

உன் பிரிவால் வாடும் உன்
அன்பு மகன்.”

“எப்படி மச்சான் வசனம்.”

கேட்டவனிடம் ‘சூப்பர் மச்சான்’ வாசித்தவனுக்கும் சான்றிதழ் கொடுத்தான் அந்த மகன். மாலையுடன் இருக்கும் தன் தாயின் படத்துக்குக் கீழ் தான் எழுதி வைத்திருந்த அதே வசனத்தை சாந்தன் மீண்டும் ஒருமுறை படித்துப் பார்த்தான்.

நம் சமுதாயத்தின் சில இளம் சந்ததியின் நாகரீகம் இரவலானதாக இருக்கலாம்.

நாம் தங்கி இருக்கும் நாடு நமக்கு இரவலாக இருக்கலாம். பெற்றெடுத்த தாய்க்குப் பாடும் இரங்கல் பாட்டும் கூடவா இரவலாக இருக்கவேண்டும். தாயே உனக்குமா இரவல் பா.

வேதனை

நேற்றிலிருந்து எதுவும் சாப்பிடவில்லை. வெறும் வயிற்றோடு குளித்ததால் களைப்பு இன்னும் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது அவனுக்கு. கண் இருளத் தொடங்கியது. கால்களில் ஒருவித நடுக்கம் தெரிந்தது. அவனால் எழும்பி நடக்க முடியவில்லை. சாப்பாடு வரும் வரைக்கும் ஏதாவது வாசிக்கலாம்.

பழைய பேப்பரொன்றைப் பிரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினான். பல தடவை படித்த பேப்பர் அது. அதில் உள்ள விசயம் அனைத்தும் மனப்பாடம் அவனுக்கு. பேப்பரில் உள்ளவைகள் மட்டுமா அவனுக்கு மனப்பாடம். அந்தச் சிறையில் எத்தனை பேர்கள் உள்ளார்கள் என்பதும், அவர்களுடைய பெயர்களும் ஊர்களும் அவனுக்கு மனப்பாடம். அதுமட்டுமன்றி, தன்னைச் சுற்றி வளைத்து போடப்பட்ட கம்பி வேலிகளில் உள்ள முள்களைக்கூட அவனால் எத்தனையென்று சொல்ல முடியும். எந்தெந்தக் கிழமைகளில் என்னென்ன கறி கிடைக்கும் என்பதும், என்னென்ன நாட்களில் எந்தெந்த ஆயிக்காரன் காவல் பறனுக்கு வருவான் என்பதும் அவனுக்கு மனப்பாடம்.

இந்தப் பூசாச் சிறைக்குள் அடைபட்ட இரண்டு வருடத்துக்குள் இவைகளை மனப்பாடம் வைத்திருப்பதென்பது பெரிய விசயமில்லைதான். இருந்தும் மற்றவர்கள் நினைத்துக்

கூடப் பார்க்க முயலாத இந்த விபரங்களை அவன் மனப் பாடம் வைத்திருப்பது பெரிய விசயமே.

கைதிகள் குளிக்கும் பகுதியில் இருந்து பெரும் சத்தம் கேட்கின்றது. குளிப்பதற்கும் வரிசையில் தான் வரவேண்டும். நேற்று குளித்தவர் இன்று குளிக்க முடியாது. ஒருவர் குளிப்பதற்கு குறிப்பிட்ட அளவு நீரே கொடுக்கப்படும். இதெல்லாம் கைதிகள் அனைவராலும் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள். இச்சட்டங்களை மீறி யாரோ செயல்பட்டதின் விளைவாக ஏற்பட்ட சச்சரவின் எதிரொலியே அச்சத்தம்.

குழாயில் வருகின்ற தண்ணீர் குறிப்பிட்ட நேரத்தினுள் நின்றுவிடும். மீண்டும் நாளை இதே நேரம்தான் தண்ணீர் வரும். அது வரைக்கும் குடிக்கவென தண்ணீர் எடுத்து வைக்கும் முயற்சியில் கைதிகள் பரபரப்பாக இருக்கிறார்கள். இல்லையேல் தான் கழித்த சலத்தால் தன் மலத்தைக் கழுவவேண்டிய நிலையும் ஏற்படும். அந்த நேரங்களிலெல்லாம் அதிக தண்ணீர் பதுக்கி வைத்திருப்பவனே அந்தச் சிறையில் பெருமதிப்புள்ளவனாக இருப்பான். தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுக்காத தமிழனும் இங்கு இல்லாமலில்லை.

அவன் இப்போதும் பேப்பர் வாசிக்கின்றான். குளியல் பகுதி சத்தம் அவன் காதுகளுக்கு நன்றாக கேட்கிறது.

“ஒரு பேணித் தண்ணிய விட்டுக் கொடுக்க ஒற்றுமையில்லா தமிழன் இவையளே தனிநாட்டுக்கு ஒற்றுமையாய் நின்று போராடுறது. ஐழிப்பாங்கள்.”

கஷ்டப்பட்டு குடிநீர் எடுத்துச் செல்லும் ஒருகைதி தன்பாட்டில் கதைத்துப் போவது அவன் காதுகளுக்கு கேட்கின்றது.

இப்படியான பிரச்சினைகளையெல்லாம் அவன்தான் போய் தீர்த்து வைப்பான். ஏனெனில் அதிக காலம் அங்கு

இருந்தவன் என்பதாலும், அறிவுள்ள அனுபவசாலி என்பதாலும் அவனிடத்தில் எல்லோருக்கும் ஓர் மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்ததாலுமாகும்.

இப்போது போய் அவன் வாய் திறந்தால் போதும் எல்லோருடைய வாயும் அடங்கிவிடும். ஆனால் அவன் போக விரும்பவில்லை. நேற்று நடந்த சம்பவத்தின்பின் இனிமேல் இந்தச் சிறைக்குள் எது நடந்தாலும் கேட்பதில்லை. எவருடனும் தேவையில்லாமல் கதைப்பதில்லையென்ற முடிவுடனேயே இருக்கிறான்.

நேற்று நடந்த சம்பவத்தின் தாக்கம் அவன் மனதில் பெரும் பாரமாகவே இருக்கிறது. எல்லோரும் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்ற கவலையைவிட எல்லோருடைய மனதும் நோரும்படியும், வேதனைப்படும்படியும் தான் நடந்துவிட்டேனோ என்ற கவலையே அவனைப் பெரிதும் வாட்டுகிறது.

நேற்றைக்குப் பின்பு தான் எவருடனும் பேசவில்லை. தன்னுடனும் யாரும் கதைக்கவில்லை. அப்படியாயின் தாங்கள் செய்ததும் சொன்னதும் சரியென்றுதான் நினைத்திருக்கின்றார்களா? நான் சொன்னது பிழையென்றுதான் என்னோடு எவரும் கதைக்கவில்லையா? ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் நான் ஒருவன் சொன்னதை அவர்கள் எல்லோரும் பிழையென்றார்களோ? அப்படியாயின் அவர்கள் எல்லோருமே முட்டாள்களா? ஏன் அவர்கள் எல்லோருள்ளும் நான் மட்டும் முட்டாளாய் இருக்கக் கூடாதா? ஏன் என்னைப் போன்ற தனி ஒருமனிதன் எந்நாளும் எல்லோரையும் முட்டாளாக்க நினைக்கிறான். அதுவும் ஒருவனாக விட்டுக் கொடுக்க முடியாத தாழ்வு மனப்பான்மைதான். நேற்று வரை இந்தச் சிறைக்குத் தலைவன் நான். நேற்று நான் சொன்னதை இவர்கள் கேட்கவில்லை. அதனால் இன்று அவர்கள் எனக்கு எதிரிகளா? தன் எண்ணப்படி ஆடாத பொம்மைகளைத் தானே அடித்து நொறுக்கும் குழந்தைக்

கும் எனக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும்.....என்ன வித்தியாசம்.

அவன் தன்னைத்தானே பல கேள்விகள் கேட்டுக் கொள்கிறான். தன் மனதில் எழும் கேள்விகளுக்குப் பதில் காண வேண்டுமென்ற ஆசையில் நேற்று நடந்த சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

இருநூறு கைதிகளை உள்ளடக்கிய இந்தச் சிறைக் கூடத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பினை அவனுக்குக் கொடுத்தது. அந்தச் சிறையில் உள்ள அனைத்துக் கைதிகளுமே குளிக்கும் வேளைகளிலும், மூன்று வேளைச் சாப்பாட்டு வேளைகளிலும் மற்றும் சிறையின் உட்புற சுத்த வேலை நேரங்களிலும் கைதிகளைச் சரிவர செயல்படுமாறு நடத்துவதே இவன் வேலை.

இதன் காரணமாக ஆமிக்காரர் பலர் இவனைத் தேடிவந்து பண்புடன் பழகுவதுடன் பல உதவிகளையும் செய்ய முனைவர். ஆனால் அவனோ அவர்களுடன் பழகுவதுடன் சரி. வேறெந்த உதவியையும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டான். கேட்டால், எல்லா கைதிகளைப்போல் நானும் ஒரு கைதி. நான் தனிப்பட்ட சலுகைகளை ஏற்றுக்கொண்டால் மற்றவர்கள் என்னவென்று என்னை மதிப்பார்கள் என்று சொல்லுவான்.

அவனின் இப்படிப்பட்ட நடத்தைகளால் தனக்குண்டான மதிப்பையும் மரியாதையையும் நினைத்து ஏற்பட்ட தற்பெருமைத்தனத்தாலேயே நேற்று அந்தச் சம்பவம் நடக்க நேரிட்டது.

அந்தச் சிறைக்கூடத்தில் தன்னைவிட அனுபவமுள்ளவர்களோ அறிவாளிகளோ வேறு எவருமில்லையென தான் நினைத்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதை நேற்றைய நிகழ்ச்சியே அவனுக்குச் சுட்டிக்காட்டியது.

ஒவ்வொரு வேளைச் சாப்பாட்டு வேளைகளின்போதும் தங்கள் தங்கள் சாப்பாட்டுப் பீங்கான்களோடு கைதிகள் வரிசையில் வருவார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் சாப்பாடு கொடுக்கப்படும். அதை அவன் முன்னால் நின்று கவனிக்க வேண்டும்.

நேற்றுக்காலை வழமையைவிட முன்னதாகவேசாப்பாடு வந்தது. சாப்பாட்டுச் சட்டிகள் வைக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“ஆ... எண்ட... எண்ட போளிமட்ட எண்ட”

ஆமிக்காரனின் அழைப்பைக் கேட்ட கைதிகள் தங்கள் பாத்திரத்தை எடுத்து கழுவத் தொடங்கினர்.

‘என்ன இவ்வளவு நேரத்தோட சாப்பாடு?’

அவன் தன் மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு தன் கடமைக்காக வெளியில் வந்தான்.

“ஆ. கோமத”

“கொந்தாய்” ஆமிக்காரனின் கேள்விக்குத் தன் பொறுக்குச் சிங்களத்தில் பதில் சொல்லிக்கொண்டே சாப்பாட்டுச் சட்டிகளை நோட்டம் விட்டான். அவனுக்கு ஆச்சரியம் வழமையாகத் தருகின்ற ஒரு துண்டுப் பாணும் சொதி எண்டு தருகின்ற அந்தத் தண்ணீரையும்காணவில்லை. மாறாக ஏதோ புதிதாக இருந்தது.

கைதிகள் ஒவ்வொருவராக வரிசைக்கு வருகிறார்கள். பக்கத்துச் சிறைக்கூடம் முழுவதிலும் சாப்பாடு கொடுக்கப் படுகின்றது.

“இதென்ன இன்டைக்கு புதுமையான சாப்பாடு” அவன் ஆமிக்காரனிடம் கேட்கிறான்.

“கிரிவத்...”

ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னான் ஆமிக்காரன்.

“ஏன் இண்டைக்கு என்ன விசேடம்.” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அவன்.

“இண்டைக்கு சுதந்திர தினம்.”

ஆமிக்காரனின் பதில் அவனை அதிரவைத்தது.

“ஆ... என்ட... என்ட...” துண்டு துண்டாக வெட்டப் பட்ட பால்சோற்றுக் கட்டிகளை கையில் ஏந்தியபடி வரிசையை முன்னோக்கி அழைத்தான் சாப்பாட்டுக் காரன்.

முதல் பீங்கான் நீட்டப்பட்டது. அதை அவன் கரம்தடுத்தது. பீங்கானுக்குரிய முகம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தது. பசிக்களையும், உறவுகளைப் பிரிந்து வாடும் கவலையும் தெரிந்தது அம்முகத்தில்.

“ஒருவரும் சாப்பாடு வாங்க வேண்டாம். எல்லாரும் திரும்பி வாட்டுக்குள்ளேயே போங்க...” அவன் கட்டளையிட்டான்.

வரிசை அசையாமல் நின்றது.

“அவங்கள் ஏன் போகச் சொல்லுறே?” ஆமிக்காரன் கேட்டான்.

“இண்டைக்கு சுதந்திர தினம். அது எங்களுக்குத் துக்க தினம். நாங்க இண்டைக்கு முழுதும் சாப்பிடாம உண்ணா விரதம் இருக்கப் போறம். இதப்போய் கேணலுக்கிட்ட சொல்லு.”

“அடோ பைத்தியங் பேச வேணாண்டா. பாருடா மத்த வாட்டுத் தமிழனெல்லாம் திங்கிறான்.”

ஆமிக்காரன் ஆதரவாகப் பேசினான்.

“டேய் போடா, சாப்பிடுறதும் சாப்பிடாம இருக்கிற தும் எங்கட விருப்பம் அதையேன்டா நீ கட்டாயப்படுத்த வேணும்!” அவனின் குரலில் சூடேறியது.

“அடோ... அது உண்ட விருப்பம். அது எனக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு திங்க விருப்பமில்லாட்டி குப்பையில கொட்டு. சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டியது எங்கட கடமை. எல்லாரையும் சாப்பாடு வாங்கச் சொல்லுடா...” ஆமிக் காரன் ஆவேசமாகக் கத்தினான்.

“அடே போடா சிங்கள நாயே...” அவனும் கத்தினான்.

விசயம் வேறுவிதமாக மாறக் கூடியளவுக்கு நிலைமை போய்க் கொண்டிருந்தது. நான்கு பக்க வாட்டிலுமுள்ள கைதிகள் புதுனம் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்.

வரிசை அசையாமலேயே நின்றது.

வரிசையில் நின்ற தில்லைநாதன் மாஸ்ரர் அவனை நெருங்கிச் சொன்னார்.

“தம்பி கொஞ்சம் அமைதியாய் இரும். ஆமிக்காரங்கள் எல்லாம் கூடி இருக்கிறாங்கள். நாங்கள் உளுக்குள் இருந்து கொண்டு என்னதான் கத்தினாலும் வெளியில எதுவும் தெரியப் போறயில்ல. உளுக்குள்ள இருக்கிற எங்களுக்கு மட்டுமே சுதந்திரமில்ல. வெளியில இருக்கிற எங்கள் இனமே சுதந்திரமில்லாமல்தான் இருக்கு. பக்கத்து வாட்டுகள் இருக்குற எங்கட சகோதரங்கள் தமிழரில்லையே அவங்களும் சாப்பாடு எடுத்தவங்கள் தானே. இண்டைக்கு உண்ணா விரதம் இருக்கப் போறம் எண்டு முன்கூட்டி அறிவிப்புக் கொடுத்த நாங்களே. நாங்கள் செய்யுறது பிழையோ சரியோ எங்களுக்கு விருப்பமில்லையெண்டால் சாப்பாட்ட எடுத்துக் கொண்டு சாப்பிடாம விடுவம். என்ன தம்பி நான் சொல்லுறது?” வாத்தியார் கெஞ்சாத குறையாகப் பேசினார்.

“இஞ்ச பாருங்கோ மாஸ்ரர் தேவையில்லாத கதை கதைக்க வேண்டாம். ஒருபிடிச் சோத்துக்காக. அரைச்சாண் வயிற்றுக்காகப் படிச்ச நீங்களே இப்படிக்கேவலமாக கதைப்

பீங்கள் எண்டு நான் நினைக்கையில்” அவன் ஆத்திரமாகப் பேசினான்.

திடீரென அவனின் நெஞ்சிச் சேட்டினைப் பாய்ந்து ஒரு கரம் இறுகப் பிடித்தது. அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தன்னோடு நன்றாக நெருங்கிப்பழகும் திவாகரனே இப்படிச் செய்வானென அவன் நினைக்கவே இல்லை. அதிர்ச்சியில் சிலையாய் நின்றான்.

“டேய் கதைக்கிறத அளந்து கலத. உனக்கு மட்டும் தான் மானம் மரியாதை உணர்ச்சி இருக்குதெண்டோ. நீ மட்டும் தான் படிச்சவன் அறிவாளி என்டோ நினையாத. உண்ட நினைப்பு நீ மட்டும் தான் அரசியல் கைதி. நாங்களெல்லாம் கோழிக்களளர் எண்டு. உன்னப் பிடிச்ச ஆயிக்காரன் தான் எங்களையும் புடிச்சான். உண்டநினைப்பு உன்ன மட்டும் தான் ஆயிக்காரன் புடிச்சான் எங்களையெல்லாம் விதானை புடிச்சதெண்டு. ஏய் எல்லாரும் சாப்பாட்ட வாங்கிக் கொண்டு உள்ளுக்குள்ள போங்கோ...” திவாகரன் கத்தினான்.

திவாகரனின் கையில் இருந்து அவனின் சேட் விடுபட்டது. வரிசை நகர்ந்தது. சாப்பாட்டுத் தட்டு களுடன்.

திவாகரனும் சாப்பாடு வாங்கினான். ஆனால் சாப்பிட வில்லை

அவன் சாப்பாடே வாங்கவில்லை.

திவாகரின் அதட்டலுக்கிணங்கி அனேகமானோர் சாப்பிட்டனர்.

ஃ! என்ன மனிதர்கள். ஒருவேளைச் சாப்பாட்டை தவிர்க்க முடியாத அற்ப பிராணிகள். இதெல்லாம் மனித ஜென்மங்களா? இவர்களெல்லாம் தமிழன்களா? ஒற்றுமை

யில்லாத பிசாசுகள். இவர்களோடு கூடி வாழ்வதே அவமானம். மீண்டும் மீண்டும் நினைக்கிறான். ஒருநேரச் சோத்துக்கு இந்தப் பாடுபடுகுதுங்களே. என்ன பிறவிகள் இதுகள். மனசுக்குள் இகழ்ந்துரைத்தான். ஏற்பட்ட அவமானத்தால் மனம் வேகினான்.

நேற்றிலிருந்து இன்று வரைக்கும் நடந்தவைகளை யோசித்துப் பார்த்ததில் தன்னிடம் இருந்த அவமான உணர்ச்சி நீங்கி விட்டிருந்ததை அவன் உணர்ந்தான். ஆனால் தன்னோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த உயிர் நண்பன் போன்று பழகிய திவாகரன் நேற்றிலிருந்து இன்னும் ஒரு வார்த்தைகூட தன்னுடன் கதையாதது அவனை வெகுவாக வேதனைப்படுத்தியது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். இவ்வளவு நாளும் தன் அருகில் இருந்த திவாகரன் இன்று வேறொரு இடத்தில் யாரோடோ பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

நேரம் போகப் போகப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. அவனின் எதிர்பார்ப்புகள் ஒன்று சாப்பாடு. மற்றது வீட்டிலிருந்து வரவேண்டிய கடிதம். இரண்டு மாதமாக வீட்டிலிருந்து கடிதமே இல்லை. என்னவாக இருக்கும். அவன் யோசித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

‘கடிதம்... கடிதம்...’ ஆமிக்காரன் ஒருவன் கடிதக் கட்டுடன் வருவதைக் கண்ட இளம் கைகள் ஆரவாரத்தோடு ஓடுகின்றனர்.

கடிதத்தைப் பெற்ற ஒரு கைதி பெயர் வாசித்து உரியவர்களிடம் கொடுத்தான்.

“அண்ணா உங்களுக்கும் ஒரு கடிதம்” நீட்டியகடிதத்தை வாங்கிய அவன் அவசரமாகப் பிரித்தான்.

“என்னை அம்மோ என்னை விட்டுப்போட்டு போயிற்றியே அம்மா...” அவனின் அந்த அலறல் நாலாபுறமும்

உள்ள அத்தனை வாட்டுகளின் சுவர்களிலும் மோதி எதிரொலித்தது.

எல்லோரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவன் நினைவிழந்து தரையில் கிடந்தான். திவாகரன் ஓடிவந்தான். அவனின் தலையை நிமிர்த்தி தன் மடியில் கிடத்தினான். அருகில் கிடந்த கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தான். அது அவனின் இளையக்கா எழுதியது.

“அன்பின் தம்பி, அக்கா எழுதுவது.

நான் எழுதப்போகும் விடையத்துக்காக மனம் கலங்காதே! உன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள். அதாவது நம்மையெல்லாம் பெற்றெடுத்த நம் தாய் இவ்வலகத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டா.

நீ பிடிபட்ட அன்றே அம்மா அதிர்ச்சியில் மயக்கம் போட்டு விழுந்து கை, கால் வழங்காமல், வாய் பேச முடியாமல் இவ்வளவு நாளும் படுத்த படுக்கையாகவே இருந்தா. உன் நினைவின் ஏக்கத்தால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட அம்மா. திடீரென இறந்து விட்டா.

எல்லோரும் ஒருநாள் போய்ச் சேர வேண்டியவர்கள் தான். இடையில் ஏற்படும் உறவுகளுக்காகவும் அந்த உறவுகளின் இழப்புகளால் ஏற்படும் கவலைகளுக்காகவும் நாம் எல்லோரும் இங்கேயே தங்கிவிட முடியாது. எனவே நடந்ததை எண்ணி மனதைத் தளர விடாமல் தைரியமாக இரு.

இப்படிக்கு அக்கா.”

திவாகரனின் கையில் இருந்து கடிதம் கீழே விழுந்தது. அத்தோடு கண்ணீரும் சேர்ந்து விழுந்தது.

மாலை ஆறுமணியாகிவிட்டது. எல்லோரையும் உள்ளே விட்டு பூட்டிவிட்டு போய்விட்டான் ஆமிக்காரன்.

திவாகரன் அவனை மெல்ல அசைத்து எழுப்பினான்.

எல்லோரும் ஒன்று கூடியதினால் ஏற்பட்ட சலசலப்பில் அவன் நினைவு உணர்வு பெறத் தொடங்கியது.

‘எல்லோரும் அமைதியாக இருங்கள். நம்மோடு இருக்கும் தோழரொருவரின் தாயார் இறந்த செய்தி நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே. இவ்வளவு நாளும் நம்மோடு அன்போடும் ஆதரவோடும் பழகிய அந்த அருமைச் சகோதரனின் தாயாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய நாம் எல்லோரும் ஐந்து நிமிடம் மௌன அஞ்சலி செலுத்துவோம்’

மாஸ்ரர் தில்லைநாதனின் இந்தப் பேச்சுக்குரல் அவனின் காதில் கேட்கிறது. இப்போது அமைதி. ஊசி விழுந்தால்கூட துல்லிய ஒலி எழுப்பக்கூடிய அமைதி. அந்த வாட்டில் மட்டுமல்ல. அனைத்து வாட்டுகளும் அமைதியாக இருக்கிறது. அவன் மெதுவாகக் கண்களைத் திறக்கிறான். எல்லோரும் தலைகுனிந்து அமைதியாக இருக்கிறார்கள். அவன் அருகில் திவாகரன். அவன் எல்லோரையும் நோட்டம் விட்டான். திவாகரன் மெதுவாக அவனின் தலையைத் தடவி விட்டான். இப்போது அவன் அந்த வாட்டின் நான்குபுற சுவர் ஓரங்களையும் பார்த்தான். கைவிரல்கூட படாத சோற்றுப் பீங்கான்கள். ஒன்று இரண்டல்ல. இருநூறு சோற்றுப் பீங்கான்கள். ஏன் இவர்கள் எவருமே சாப்பிடாமல் இருக்கிறார்கள். கல்யாண வீட்டின் ஆரத்தி தட்டுகள்போல் அத்தனை சோற்றுக் கோப்பைகளும் இருந்தது. அவன் பலவாறு யோசித்தான்.

“எல்லோருக்கும் நன்றி. தோழரின் துக்கத்தில் பங்கெடுக்கும் முகமாக இன்று பகல் சாப்பிடாமல் இருந்த அனைத்து சகோதரர்களுக்கும் என் நன்றிகள் இப்போது விரும்பியவர்கள் சாப்பிடுங்கள்.” மீண்டும் மாஸ்ரர் பேசி முடிக்க சலசலப்புத் தொடங்கியது.

அவன் திவாகரனைப் பார்த்தான். திவாகரன் மேல் முகட்டைப் பார்த்தான்.

தான் நேற்று நினைத்ததை நினைத்தான் இவர்களையா ஒருநேரச் சோற்றுக்கு பதறுகிறவர்கள் என நினைத்தேன். ஒற்றுமையில்லாத தமிழர்களென்றும் இவர்களோடு வாழ்வதே கேவலம் என நினைத்தேனே. நான் எவ்வளவு கேவலமானவன் என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. அவன் மனதுள் வேகினான்.

“என்ன செய்யுறது தம்பி நடந்தது நடந்து போச்சுது... நினைச்சு கவலைப்பட்டு நடக்குறது என்ன? எழும்பி என்னவும் தண்ணியவென்னியக் குடியுங்கோ” என்று கூறிக் கொண்டே அவன் அருகில் வந்தமர்ந்தார் மாஸ்ரர்.

“மாஸ்ரர்... மாஸ்ரர்...” மாஸ்ரரின் காலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு தேமித் தேமி அழுதான் அவன். வார்த்தைகளை வெளிவர விடாமல் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. தாயின் கவலையால் தன் காலைப் பிடித்து அழுகிறான் என மாஸ்ரர் நினைத்தார். ஆனால் அவனோ மாஸ்ரரின் காலை அந்த வாட்டில் உள்ள அத்தனை பேர்களுடைய கால்களாகவுமே நினைத்தான்.

மாஸ்ரரின் காலைப் பிடித்திருந்த அவன் கைகளை விலக்கி தன் கையோடு இறுகப் பற்றிக் கொண்டான் திவாகரன். அவனின் மனஉணர்வை அறிந்தவன் திவாகரன் ஒருவனே.

திவாகரனின் கரங்களின் பற்றுதலில் நட்பு தெரிந்தது. மனித நேயம் தெரிந்தது.

பிற்குறிப்பு:— இந்த திவாகரன் தற்போது உயிரோடு இல்லை.

குசேலன்

'அம்மா வேலைக்குப் போயிற்றா. அப்பா வந்திடுவார்.
இருங்கோ அங்கிள்.'

ஆங்கிலம் கலந்த தமிழ், இருந்தும் இருபத்தைந்து வருடங்களாக லண்டன் வாழ்க்கையில் பழக்கப்பட்ட அந்தப் பிள்ளைகள் தமிழ் கதைப்பதைக் கேட்கும்போது சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தது. அகதிகளாக வந்தவர்களுக்கு ஆங்கிலம் அவ்வளவாக தெரியாது. அவர்களுடன் தமிழில்தான் கதைக்கவேண்டும் என்ற நினைப்பின் நிர்ப்பந்தமாக அந்தப் பிள்ளைகள் தமிழ் கதைத்தாலும் தமிழ் தமிழ் என்று தம்பட்டம் அடித்துக்கொண்டு தன் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழில் ஒரு வார்த்தையைக் கூட சொல்லிக் கொடுக்காமல் இருப்பவர்கள் மத்தியில் தன் நண்பனின் பிள்ளைகள் தமிழில் கதைப்பதை நினைத்து பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான் கங்காதரன்.

பிள்ளைகள் ரெலிவிசன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான்கு வயது, இரண்டு வயது, ஆறுமாதக் குழந்தை என மூன்று பிள்ளைகளையும் எழுபத்தைந்தாம் ஆண்டு நண்பன் சந்திரன் கொழும்புக்குக் கொண்டு வந்த நேரம் எவ்வளவு சின்னஞ்சிறுவர்களாக இருந்தவர்கள் இப்போது எப்படி வளர்ந்து விட்டார்கள்,

காலம் ஒருவது தெரிவதில்லை. பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியைக் கொண்டுதான் சில நேரங்களில் கடந்த காலத்தை திரும்பிப் பார்க்கவே நேரம் கிடைக்கின்றது.

எழுபத்தைந்தில் கொழும்பு வந்த நேரம் சந்திரன் சொன்னான்.

‘கங்கா இங்க இருந்து என்ன செய்யப் போகிறம். லண்டனுக்கு வாயேன். அங்க வந்தால் உன்னுடைய படிப்புக்கு நீ நல்ல வசதியாய் இருக்கலாம்’ என்று.

‘என்னுடைய நாட்டையும் ஊரையும் உறவுகளையும் விட்டுப்போட்டு நிரந்தரமாய் லண்டன் வர நான்தயாரில்லை சந்திரன்.’

அன்று தான் சொன்னது இன்றும் கங்காதரனுக்கு நினைவிருக்கு, அன்று அப்படிச் சொன்னவன் அதன் பின்பு பத்து வருடங்களுக்குப் பின்பு இந்த நாட்டில் வந்து இறங்கினான். இறங்கியது தன் படிப்பை சொல்லியல்ல. அகதி என்ற நாமகரணத்தோடு.

இரண்டு பிள்ளைகளும் மனைவியுமாக தான் வந்து இறங்கிய நேரம் தனக்கு ஓடி வந்து உதவியவன் சந்திரன் தானே.

சந்திரனும்—கங்காதரனும் கொழும்பில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். மாணவப் பருவத்திலேயே இருவர் மனதிலும் ஒரேகொள்கையும் லட்சியங்களும் கொண்டவர்கள் என்பதை ஒருவருக்கொருவர் நடந்து கொள்ளும் விதத்தில் அறிந்து கொண்டு தங்கள் நட்பை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள்.

கொழும்பில் இருந்து ஊருக்குப் போகும் போதெல்லாம் அங்கு அவர்கள் செய்யும் அட்டகாசங்கள்தான் எத்தனை. சீதனத்துக்கு எதிராகவும் சாதிக் கொடுமைக்காகவும் இரவோடு இரவாக அவர்கள் ஓட்டிய சுவரொட்டிகள் எத்தனை? அரசியல் ஊழல்களையும் அப்போதைய தமிழ்த்

தலைவர்களின் பேய்க்காட்டல்களையும் எதிர்த்து நடத்திய ஆர்ப்பாட்டங்கள் எத்தனை? அதெல்லாம் பசமையான பழைய நினைவுகள்.

“உங்களுக்கு ரீ ஏதும் போடுறதா அங்கிள்?” ரெலிவிசன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்திரனின் மூத்த மகள் கேட்டாள். சந்திரனைப் போல உயரமும் மெல்லிசமாக வடிவாக இருந்தாள்.

“இல்லையம்மா... அப்பா வரட்டும்.” சொல்லிவிட்டு கங்காதரன் ரெலிவிசனில் பார்வையை விட்டான்.

சந்திரன் எப்போதும் ஒரு முற்போக்கு எண்ணம் கொண்டவன். எந்த நிலையிலும் தன் பழைய கொள்கைகளை விட்டுக் கொடுக்காதவன். தானும் பிள்ளைகளும் மனைவியும் இந்த நாட்டில் அகதிகளாக வந்து இறங்கிய நேரம் தன் பதவியை மறந்து பணத்தை மறந்து ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை மறந்து தன்னை அவனுக்குச் சமமாக நினைத்து தன் பழைய நண்பனாக நின்று தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் சந்திரன் செய்த உதவிகளை கங்காதரன் மறக்கவில்லை.

சந்திரன் நல்ல வசதியுடன் இருக்கிறான். கங்காதரன் பொருளாதாரத்தில் இன்னும் முன்னேற வேண்டி இருக்கின்றான். இதைத் தவிர அவர்கள் சினேகிதத்தில் எந்தவித வித்தியாசமும் தெரியவில்லை.

கண்ணனையும் குசேலனையும்போல எந்த வித்தியாசமும் இல்லை என்ற அந்த நம்பிக்கையில்தான் இன்று சந்திரனைப் பார்க்க கங்காதரன் வந்திருக்கிறான். அந்தக் குசேலன் கண்ணனைப் பார்க்கச் சென்றது குசலம் விசாரிக்க; இந்தக் குசேலன் வந்திருப்பது நண்பனிடம் உதவி கேட்க. அந்தக் குசேலன் கண்ணனுக்காக ஒருபிடி அவலாவது கொண்டு சென்றான். இந்தக் குசேலன் அதுதானும் கொண்டு வரவில்லை.

சந்திரன் வந்துவிட்டால் விசயத்தை என்னவென்று தொடங்கி எப்படிக்கேட்பது என்று மனதுக்குள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இப்படிப்பட்ட விசயங்களுக்கு மனிசியோட வாறதுதான் நல்லது. ஆனால் கங்காதரனின் மனிசிய என்னென்று கூட்டி வர முடியும். அவனின் மனிசி நாலு சுவர்களையும் தவிர வேற எந்த மனிதரோடும் பேச மாட்டாவாம்.

எண்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டுக் கலவரத்திலை தன் கண் எதிரிலேயே தன்னுடைய மூத்த மகனை சிங்களக் காதையர்கள் வெட்டிச் சாக்காட்டினதை நேரில் கண்ட அதிர்ச்சி இன்னும் மாறவில்லையாம். அந்த நிலையிலை இருக்கிற மனிசிய கங்காதரன் என்னென்று கூட்டி வந்திருக்க முடியும்.

கங்காதரன் குடும்பத்தோட லண்டன் வந்த செலவு பதினையாயிரம் பவுன். பத்து வருடமாக குடும்பத்தையும் நடத்தி பதினையாயிரத்தையும் கொடுத்து தலைநிமிர்ந்த நேரம்தான் தன் தலை உயரத்துக்கு மகள் வளர்ந்திருப்பது தெரிந்தது பன்னிரண்டு வயதில் லண்டன் வந்த சின்னப் பெட்டை இப்போது இருபத்திரண்டு வயது பெண்ணாக நிற்கிறாள்.

இனி யாராவது ஒருவனின் கையில் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் கங்காதரன் இன்று நண்பன் சந்திரனைத் தேடி வந்திருக்கிறான் தன் நிலையைச் சொல்லி உதவி செய்யும்படி கேட்டால் அவன் என்ன சொல்லுவானோ தெரியாது. எதற்கும் கேட்டுப் பார்ப்பது நல்லது.

எழுபத்தைந்தில் கொழும்பு வந்த நேரம் ஆறுமாதக் குழந்தையாக இருந்ததன் மூத்த மகளைக் கண்டதும் உன் மகளுக்கு என் மகன்தான் மாப்பிள்ளை என்று சொல்லி சந்திரன் சிரித்தது கங்காதரனுக்கு இப்போதும் நினைவிருக்கிறது.

அன்று நீ சொன்னதையே இன்று நான் உன்னிடம் உதவியாகக் கேட்கிறேன் என்றால் சந்திரன் என்ன சொல்லுவானோ? என் மகன் லண்டனில் வளர்ந்தவன். அவன் யார் யாரை நினைக்கின்றானோ? நீ என் நண்பன் என்பதால் உன் மகளைத்தான் கட்ட வேண்டும் என்று அவனை நான் என்னவென்று கட்டாயப்படுத்த முடியும் என்று சொல்லுவானோ? அப்படிச் சொன்னால் அது நியாயமானதுதான். அதையும் மீறி வேறு ஏதாவது சொல்லி விட்டானென்றால்...

“அங்கிள் அப்பா வந்திட்டார்.” சொல்லிக்கொண்டே சந்திரன் பிள்ளைகள் மேலே ஓடிவிட்டனர்.

கங்காதரன் சந்திரனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவனின் முகம் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

“என்ன கங்காதரன் கனநேரமாயே இருக்கிறாய்? நீ குடிச்சனியே.” வழமையான தோழமையுடன் கேட்டான் சந்திரன்.

“வேண்டாம் சந்திரன் இப்பதான் குடிச்சிற்று வந்தனான். அது சரி ஏன் நீ ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதும் பிரச்சினையே” சந்திரனிடம் கேட்டான் கங்காதரன்.

“ஒண்டுமில்லையடாப்பா! எல்லாம் இவன் பெரியவன் பிரச்சனைதான்” சலிப்புடன் சொன்னான் சந்திரன்.

கங்காதரன் மௌனமாகவே இருந்தான். சந்திரன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“இவன் பெரியவனுக்கு நாலைந்து இடத்திலை கேட்டு வந்தவங்கள். அதில ஒரு இடத்திலை சாதகமும் நல்லாய் பொருந்தி வந்தது. அதச்செய்யலாம் எண்டு பேசி முடிச்சால் பெண் வீட்டுக்காரர் முதல் சொன்னதொண்டு இப்ப சொல்லுறதொண்டாய் இருக்கினம். பெட்டையும் நல்லா

படிச்ச உத்தியோகம் பார்க்கிறதாலை நாங்கள் கேட்கிற சீதனம் தரமுடியாதாம் என்று சொல்லுகினம். பெத்து வளர்த்து இவ்வளவு செலவு செய்து இவையளுக்கு சும்மா ஒசியிலை தூக்கிக் கொடுக்க முடியுமே” சந்திரன் ஆத்திரத்துடன் சொல்லி முடித்தான்.

கங்காதரன் தன் காதுகளையே நம்ப முடியாமல் இருந்தான். ‘சந்திரன் நீயா... நீயா... இப்படிப் பேசுகிறாய். ஒரு காலத்திலை சீதனத்துக்கு எதிராகவும் சாதிக்கொடுமைக்கு எதிராகவும் என்னுடன் சேர்ந்து சுவரொட்டி ஒட்டிய சந்திரனா கதைக்கிறாய்.’ இப்படி கேட்க வேண்டும்போல் இருந்தது அவனுக்கு. அவன் கேட்கவில்லை. காரணம் தன் முன்னால் இருப்பது தன் பழைய நண்பனல்ல. அவன் சற்று முன்னாடி தன் மனதில் இருந்து மறைந்துவிட்டான் என்ற நினைப்புடன் சந்திரனிடம் இருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்து நடக்கத் தொடங்கினான் கங்காதரன்.

ஒரு பிடி அவலுடன் கண்ணனைக் காணச் சென்ற குசேலன் கண்ணனிடம் எந்த உதவியையும் கேட்கவில்லை. ஆனால் குசேலன் வீடு வந்த நேரம் கண்ணனின் அருளால் குசேலனின் வீடு பொன்னும் பொருளுமாகக் குவிந்து கிடந்த தாம். கண்ணனின் மனதில் குசேலன் இருந்ததனால் குசேலனின் குறையை கண்ணனால் அறிய முடிந்தது. இந்தக் குசேலனும் நண்பனைச் சந்தித்தான். அவலும் எந்த உதவியும் கேட்கவில்லை. இருந்தும் அவனின் மனக்குறையைத் தீர்க்க இந்த நண்பனால் முடியாது. ஏனெனில் அவன் பரமாத்மா. இவன் மனிதன். மனிதனின் மனம் ஒரு குரங்கு. கொள்கைகளும் லட்சியங்களும் அந்தக் குரங்கு மனதில் இருந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அதனால் சந்திரன் போன்றோர் சந்திரன்கள்தான் கங்காதரன் போன்றோர்கள் என்றும் குசேலர்கள்.

‘சந்திரன் நான் என்றும் குசேலன்தான். ஆனால் நீ என் கண்ணன் அல்ல. கண்ணனாக இருந்தாய் ஒரு காலத்தில். ஆனால் நீ இப்போது என் கண்ணன் அல்ல.’

கங்காதரன் மனம் ஓலமிட்டது. அவன் கால் போன போக்கில் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனின் மனம் அழுதது. நண்பன் ஒருவன் தன் மனதில் இருந்து விலகிச் சென்று விட்டானென்று அது அழுதது. மீண்டும்...மீண்டும்... தன் பழைய நினைவுகளில் தன் நண்பனை நினைத்துப் பார்த்தான்.

‘முதல் இரவு என்று தாய் தந்தை கூடுவது முதல் என்ற மகனைப் பெறத்தானோ?’ பல ஆண்டுகளுக்கூ முன் தானும் சந்திரனும் சீதனக் கொடுமையை எதிர்த்து ஒட்டிய சுவரொட்டியில் சந்திரன் எழுதிய அந்த வாசகம் இப்போதும் கங்காதரனின் நெஞ்சில் நிழலாடியது. ஆனால் சந்திரன் மட்டும் கங்காதரனின் நினைவில் இருந்து அகன்று விட்டான்.

©

எட்டப்பன்

எத்தனை தரம் புரண்டு புரண்டு படுத்தாலும் என் கண் களுக்கு நித்திரை இல்லாமலேயே இருக்கிறது.

கையைக் காலை அகலப்போட்டு சுதந்திரமாகத் தூங்க இது என்ன என் வீடா? கட்டில் மெத்தை தலையணையில் படுத்துத் தூங்கிப் பழக்கப்பட்ட என்னால் இந்தத் தரையில் படுக்க முடியாமல் இருக்கிறது.

ம்... என்ன செய்வது? அடைபட்டு இருக்கும் சிறைக்குள் இருந்து கொண்டு பழைய வாழ்க்கையை நினைத்து என்ன பிரயோசனம்.

எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்த நான் இப்படிக்க கஷ்டப்படுகிறேனே. நான் செய்த பாவமென்ன? ஐயோ...இது என்ன வாழ்க்கை. கல்லும் மண்ணும் கலந்தசோறு. புல்லும் புழுவும் கலந்த கறி. நல்ல குளிப்பில்லை. நிம்மதியான நித்திரையில்லை. போதாக்குறைக்கு தினம் தினம் அடியும் உதையும். இந்தச் சித்திரவதைகளெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டிய அளவுக்கு நான் அப்படி என்ன பாவம் செய்தேன்.

நாம் செய்த பாவத்துக்குரிய பலனை நாம் அனுபவித்தே யாக வேணும் என்று முன்பெல்லாம் அம்மா சொல்வது என்னூபகத்திற்கு வருகிறது. அப்படியென்றால் இவ்வளவு

கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடிய அளவுக்கு நான் கொடுமையான பாவம் எதுவும் செய்யவில்லையே?

பக்கத்தில் படுக்கும் மண்டூர் பிரகாஷின் குறட்டைச் சத்தம் என் சிந்தனையைக் கலைக்கின்றது.

நேரம் என்ன இருக்கும். நடுச்சாமம் பன்னிரண்டு மணி இருக்குமோ? கோயில் மணியோ, கோழிச் சத்தமோ இல்லாத இந்த இடத்தில் என்னவென்று நேரம் கணிப்பது? ஏதோ எப்படியும் ஒரு மணிக்குள் இருக்கும். எனக்கு நானே முடிவு சொல்கிறேன்.

எனக்கு ஏனிந்த வாழ்க்கை நேர்ந்தது. இந்த நரகத்திலிருந்து எப்போது எனக்கு விடுதலை கிடைக்கப் போகின்றது. அம்மா, அக்காமார், அக்காவின் பிள்ளைகள், நண்பர்கள் இவர்களுடையல்லாம் நான் எப்போது மீண்டும் பார்ப்பேன். உறவுகளைப் பிரிந்த கவலையின் சிந்தனையால் கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்தது.

‘கவலைப்படாம படடா...’ ஆயிக்காரனுக்குப் பயந்து மெல்லிய குரலில் குசுகுசுக்கின்றார் சிவலிங்கம் மாஸ்டர்.

என் குடும்பக் கவலை என்னை வெகுவாக வாட்டியது. உறவுகளைப் பிரிந்து தவித்துக் கொண்டிருந்த நான் இன்று வந்த அக்காவின் கடிதத்தைப் படித்ததில் இருந்து மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

“அன்புள்ள தம்பி, நாங்கள் நலம். உன் நலத்துக்கு இறைவனை வேண்டுகிறோம். தம்பி, மேலும் மேலும் ஆண்டவன் நம் குடும்பத்துக்கே ஏன் இவ்வளவு கொடுமைகளையும் சோகமான சோதனைகளையும் கொடுக்கின்றானோ தெரியவில்லை.

மனித வெறி பிடித்த மிருகங்களின் துப்பாக்கிக்குப் பனியாகிய என் மூத்த மகனின் இழப்பிற்குப் பின் உன் நடை,

உடை, சிரிப்பு, பேச்சுக்களில் என் மூத்த மகனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விதி உன்னையும் கொண்டு போய் அடைத்துவிட்டது. இன்னும் வேதனையைத் தந்துவிட்டான் இறைவன்.

நீ பிடிபட்ட அடுத்த கிழமையே நமது சின்னம்மாவின் மகன் அரியனையும் ராணுவம் பிடித்து சென்றுவிட்டது. உன் மனநிலை மேலும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காகவே நாங்கள் இதுவரையிலும் இதை உனக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை.

அரியன் பிடிபட்ட இவ்வளவு நாட்களுக்கும் அவனைத் தேடிப் போகாத இராணுவ முகாம்களே இல்லை. எங்கு கேட்டாலும் இல்லையென்றே சொல்கிறார்கள். நம் பகுதி இராணுவ முகாம்களில் இருந்து பூசா கொண்டு வரப்படும் பெடியங்களிடம் அரியனைப் பற்றி விசாரித்துப் பார். உன் உடல்நிலையை நன்றாக கவனித்துக் கொள். கவலைப்படாமல் இரு. வேறில்லை.

இப்படிக்கு
அக்கா.”

அக்கடிதத்தை நினைக்க நினைக்க கவலை நெஞ்சை அடைக்கின்றது. நன்மை, தீமை, சாவு, வாழ்வு என குடும்பத்தில் எது நடந்தாலும் முன்னின்று நடத்துபவன் அரியன் தான். இப்போது அவனும் இல்லையென்றால் என் குடும்ப நிலைமை என்னவாக இருக்கும்.

மனக்கவலை குறைய வாய்விட்டு அழவேண்டும்போல் இருக்கிறது எனக்கு. மண்டூர் பிரகாஷின் குறட்டை சத்தத்துக்கே அடோ என்னடா சத்தம் என்று நாலு தடவை கத்தி விட்டான் ஆமிக்காரன். இந்த நிலைமையில் நான் வாய்விட்டு அழுதால் எப்படி இருக்கும். காலிக்கடற் காற்று போர்வையில்லாத உடலை தழுவிச் செல்கிறது. அதுக்கு

தெரியாது நாங்கள் தமிழரென்று. தெரிந்திருந்தால் அதுகூட விலகிச் சென்றிருக்கும்.

அரியனைப் பற்றிய சிந்தனையில் இருந்த என்னை திடுக்கிட்டு விழிக்கவைக்கிறது அந்த வாகனச்சத்தம்.

பூஸா வாசலை வந்தடைந்த வாகனத்திலிருந்து இறங்கி ஆமிக்கேணலின் அறையை நோக்கி ஓடுகின்ற ஆமிக்காரரின் சப்பாத்து ஓசை காதில் கேட்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து எங்களுக்குக் காவல் காத்து நின்ற ஆமிக்காரரும் ஓடுகிறார்கள்.

இப்போது நாங்கள் எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டோம்.

‘என்னடா பெடியன்களைக் கொண்டு வந்திருக்கானு களோ?’ பிரகாஷ் என்னிடம் கேட்கிறான்.

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

‘எந்த இடமாய் இருக்குமெண்டு நினைக்கிறாய்?’ சிவலிங்கம் மாஸ்ரர் என்னிடம் கேட்கிறார்.

‘எந்த இடம் நம்மட பகுதியாய்த்தான் இருக்கும்...’ மாஸ்ரருக்கும் பிரகாஷே பதில் சொல்லுகிறான். நான் மௌனமாகவே இருக்கிறேன்.

‘எண்ட அம்மோ... எண்ட அம்மோ... எண்ட ஐயோ... அடிக்காதை ஐயோ... நான் சாகிறன் ஐயோ... எண்ட ஐயோ... உன்னைக் கும்பிட்டன் ஐயோ...’ இவ்வளவு கெஞ்சல் குரல்களையும் மிஞ்சிக்கொண்டு ஆமிக்காரரின் அடிச் சத்தமே டெரிதாக கேட்கிறது.

‘நமக்குக் கிடைத்த வரவேற்புத்தான் அவங்களுக்கும் கிடைக்கிறது.’

ரவி என்னிடம் சொல்லுகிறான்.

‘வரவேற்பு அடியே இப்படியென்றால் நாளைக்கு விசாரணை நேரம் எப்படியடா இருக்கும்?’

சிவலிங்கம் மாஸ்ரர் ரவியிடம் கேட்கிறார்.

‘ம்... என்ன செய்யலாம். தமிழராய் பிறந்த குற்றத்துக்கா இவ்வளவையும் அனுபவிக்க வேண்டி இருக்கு’ பெருமூச்சுடன் நான் பதில் சொல்லுகிறேன்.

பயந்த, வேதனையான, அழகைக் குரல்கள் வெளியிலிருந்து இப்போதும் கேட்கிறது.

இருள் மெல்ல மெல்ல விலகத் தொடங்குகின்றது. எல்லோருக்குள்ளும் ஒரு பரபரப்பு. வந்திருப்பவர்கள் தங்கள் பகுதியினரா என்பதை அறிய வேண்டுமென்ற ஆசை. இப்போது நன்றாக விடிந்துவிட்டது.

ஒவ்வொரு சிறைக்கூடத்திலிருக்கும் தமிழ்க் கைதிகள் அனைவரும் வந்திருப்பவர்களைப் பார்க்க சுவர்களுக்கு மேலால் தலையை நீட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றனர். நானும் அவர்களோடு ஒருவனாக நிற்கின்றேன். எங்கள் சிறைக்கூடம் பூஸா சிறைச்சாலை வாசலை அடுத்ததாற் போலவே இருக்கிறது. அதனால் வந்திருப்பவர்களை என்னால் நன்கு கவனிக்க முடிகிறது. ஆனால் பின்னால் கைகளைக் கட்டிய நிலையில் முதுகுப் பறம் மட்டும் தெரியக் கூடியளவுக்கு அவர்களை இருத்தியிருப்பதால் என்னால் எவரையும் அடையாளம் காணமுடியாமல் இருக்கிறது.

‘டேய் நம்மட தவராஜாவும் வந்திருக்காண்டா.’

‘எடோய்... அது கிருபா எல்லோடா...’

‘அங்காலை வைற் சேட் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது எங்களின்ரை சாந்தன் மாதிரியெல்லோ தெரியுது.’

ஒவ்வொரு பகுதியினரும் தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களின் பெயர்களை ஞாபகப்படுத்தி அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்

என்று கற்பனை செய்வதைப் பார்க்க எனக்குச் சிரிப்பும் வேதனையும் ஒன்றாகவே வருகிறது.

நான் ஒவ்வொரு முதுகுகளையும் நோட்டம் விடுகிறேன். ஒரு முதுகும் எனக்குத் தெரிந்த முதுகில்லை. திடீரென என் கண்கள் ஒரு முதுகில் நிலைகுத்தி நிற்கிறது. அது நீலச் சேட் போட்ட முதுகு. அந்தச் சேட்... அது என்னுடைய சேட்... வெளிநாட்டில் இருக்கும் அக்கா எனக்கு அனுப்பிய சேட் அது... நான் எவ்வளவுதான் ஏசினாலும் அதை அடிக்கடி அரியன் போடுவான் நான் பிடிபட்ட அன்றுகூட அதே சேட்டுடன்தான் அரியனைக் கண்டேன். அப்படியாயின் அரியன் வந்திருக்கிறான்... அக்கா நீ எழுதியதுபோல அரியனுக்கு எதுவும் நடக்கவில்லை. அரியன் என்னுடையே வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

அக்காவுக்கு உடன் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நான் நிற்கிறேன்.

வாசலில் நிற்கின்ற லொறியை நோக்கி கேணலின் அறையில் இருந்து ஆயிக்காரர்கள் ஓடுகிறார்கள்.

லொறியில் இருந்து இறக்கி நான்கு மூலையையும் நான்கு ஆயிக்காரர் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள் நான் ஒரு கணம் திகைத்து நிற்கிறேன். ஒரு பலகையில் முழுமுழுசாக வெட்டிப் போட்ட பலவாழை இலைகளின் மேல் ஒரு வாலிபனின் உடல். உடல் முழுவதும் தீக்காயம். காயத்திலிருந்து ஊனம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. உடலில் எதுவித உணர்வோ அசைவோ இல்லை.

அந்த உடலை கேணலின் அறைக்குள் வைத்துவிட்டு திரும்பவும் ஓடிவருகிறார்கள் ஆயிக்காரர்கள். அனைத்து வாலிபர்களும் கேணலின் அறையை நோக்கி வரிசையாகச் செல்லும்படி பணிக்கப்படுகிறார்கள். வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து எங்களைக் கடந்து நகர்கின்றது. அடிஉதை அனைத்தும் விழுகின்றது.

நகருகின்ற வரிசையில் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா எனப் பார்க்கிறேன்.

நீலச்சேட் போட்ட அரியன் வரிசையின் கடைசியில் நிற்கிறான். அவனின் முகத்தை இன்னும் என்னால் காண முடியாமல் இருக்கின்றது.

வரிசை நகர்கின்றது.

திடீரென ஆச்சரியத்தால் அதிர்ந்து போகிறேன். அதோ வரிசையில் என்னைக் கடந்து நொண்டி நொண்டி போவது, நான் பிடிபடும்போது அரியன் போட்டிருந்த என்னுடைய நீலச்சேட்டைப் போட்டுக்கொண்டு போவது யார்? யார்... நிச்சயமாக அரியன் இல்லை... அரியனுக்கு முன்பு என்பகுதியைச் சுற்றி வளைத்தபோது பிடிபட்ட முருகேசன். நிச்சயமாக அது அரியன் இல்லை முருகேசன்தான். அப்படியாயின் அரியன் எங்கே? அரியன் போட்டிருந்த எனது சேட் முருகேசனிடம் எப்படி வந்தது. நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே விசாரணை அறைக்கு எல்லோரும் தள்ளப்பட்டு விட்டார்கள்.

முருகேசன் ஒரு இயக்கத்துக்காக இந்தியாவில் பயிற்சி எடுத்துவிட்டு வந்து சேர்ந்தபோதுதான் பிடிபட்டான். ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றளவுக்கு மனதிடமோ கொள்கைப் பக்குவமோ பெறவில்லை அவன். அதனால்தான் பிடிபட்ட அடுத்த நாளை யற்றோர் இயக்கத்தின் ஆயுதக் கிடங்கையே அன் காட்டிக் கொடுத்தான்.

முருகேசனைப் பற்றி நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் விசாரணை அறையில் இருந்து இராணுவத்தினரின் அடி உதை தாங்க முடியாத தமிழ் இளைஞர்களின் கூக்குரல் காதில் கேட்டது.

எங்களுக்குக் காலைச் சாப்பாடு தரப்பட்டது. வந்திருப்பவர்களில் யாராவது எங்கள் சிறைக்கூடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டால் கொடுப்பதற்காக எனது காலை உணவை நான்

சாப்பிடாமல் வைத்ததைப் பார்த்த மண்டுர் பிரகாஷ், “ஏன் நம்மட பகுதியில இருந்து யாராவது வருவாங்கள் என்று பார்க்கிறாயா” என்று கேட்டான்.

“நம்மட பகுதியில் இருந்து வராவிட்டாலும் வாறவங்கள் தமிழர்தானே எந்த சிறைமுகாமில எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்து வந்திருப்பாங்களோ யார் கண்டார். பாவங்க...”

நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே அடித்து உதைத்து இழுத்து தள்ளிவிடப்பட்ட நிலையில் என் சிறைக் கூடத்துக்குள் வந்த அந்த மூன்று இளைஞர்களையும் நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இருபது இருபத்திரெண்டு வயதில் இருவர். பதினாறு வயதில் ஒருவன் பார்க்க பாவமாய் இருந்தது.

சிறைக்கூடத்தினுள் இருந்த அனைவரும் புதிதாய் வந்த மூவரையும் சூழ்ந்து கொண்டு எப்படி எங்கு ஏன் பிடிப்பட்டீர் என்ற கேள்வி முதல் நாட்டின் வெளிநிலை என்ன என்ற பல தரப்பட்ட அங்கலாய்ப்பான கேள்விகளால் துளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்த, அந்த பதினாறு வயது பையனிடம், “நீ ஏதும் சாப்பிட்டாயா?” என்றேன்.

“சாப்பிட்டு இரண்டு நாள். பசிக்குது அண்ணை” தயங்கித் தயங்கி சொன்னான்.

நான் வைத்திருந்த காலைச் சாப்பாடடை அவனுக்குக் கொடுத்தேன்.

“எந்த முகாமிலை இருந்து கொண்டு வந்தவைகள்?”

“களுவாஞ்சிக்குடி கேம்பிலை இருந்தண்ணை...”

“ஏன் உன்ன பிடிச்சவங்கள்?”

“அண்ணன் ஒருத்தன் இயக்கத்திலை இருக்கிறேர். அதனால் என்னையும் பிடிச்ச அண்ணனை காட்டித் தரும்படி சொன்னாங்கள்.”

“காட்டிக் கொடுத்தனீயா?”

“இல்லையண்ணே உயிர் போனாலும் அண்ணனைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டன்.”

“களவாஞ்சிக்குடி முகாமிலை அரியன் எண்ட பெயரிலை யாரையாவது பிடிச்ச வச்சவங்களை.”

“யாரை அக்கரைப்பற்று அரியனோ?”

“ஓமோம், அக்கரைப்பற்று அரியன்தான்...நீ அவனைக் கண்டனயோ?” நான் சந்தோசத்திலை சத்தம் போட்டே கேட்டேன்.

“நான் கண்டனான்தானண்ணை ஆனா இப்ப அவர் உயிரோடை இல்லை.”

அரியனைக் கண்டேன் என்று சொன்னவுடன் வந்த சந்தோசம் அடுத்த நிமிடமே சமாதியாயிற்று.

“அண்ணை அரியனை உயிரோட போட்டு எரிச்சாங்க. அரியன் நெருப்பிலை வெந்து துடிதுடித்து சாகிறதைபார்க்கச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தினாங்கள்.”

அந்தப் பையன் சொல்லுவதைக் கேட்க கேட்க என் இதயம் வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது. என்னையும் அறியாமல் முழங்காலில் தலை நிறுத்தி ‘ஓ’வென அழுத் தொடங்கி விட்டேன் நான்.

“அண்ணை அரியனை இயக்கம் எண்டு காட்டிக் கொடுத்தது ஆரெண்டு தெரியுமோ அண்ணை, எங்களோட களவாஞ்சி கேம்பிலை இருந்த முருகேசன்தானண்ணை...”

அரியனைக் காட்டிக்கொடுத்தான்... அரியனை மட்டு மல்ல, ஆமிக்கேம்பிலை கிடைச்ச அற்ப சுகங்களுக்காக எத்தனையோ அப்பாவினை அவன் காட்டிக் கொடுத்தானண்ணை...

அரியனும் அவனும் ஒண்டர் படிச்சவங்களாம். படிக்கிற காலத்திலை அரியனுக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்ட கோபத்தி

னால்தான் காட்டிக் கொடுத்தன் என்று அரியனை ஆமிக் காரன் ரயர் போட்டு எரித்த அன்றிரவு முருகேசன் சொல்லிச் சிரித்தானண்ணை...”

எனக்கு அதற்கு மேலும் அந்தப் பையன் சொல்வதைக் கேட்க சக்தியற்று எழுந்து நின்று என் சிறைக்கூடத்திற்கு நேர் எதிரே பதினோராம் இலக்க சிறைக்கூடத்தை உற்று நோக்கினேன். அங்கே புதிதாய் விடப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் நால்வரின் நடுவே முருகேசன் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான்.

இத்தனை காலமும் முகாமில் வதைபட்டவேதனைகளின் தடயங்கள் ஒவ்வொருவரின் முகங்களிலும் தெரிந்தது. ஆனால் முருகேசனின் முகத்திலோ அதற்கு எதிர்மாறாக இவ்வளவு நாளும் சந்தோஷமான வாழ்க்கை வாழ்ந்ததன் அறிகுறியே தெரிந்தது.

அன்று அற்ப சுகங்களுக்காக ஆங்கிலேயனுக்கு ஒரு தமிழனைக்காட்டிக் கொடுத்தவன் எட்டப்பன். இன்றும் என் கண்எதிரே ஓர் எட்டப்பன். முருகேசன் என்ற பெயரில் என் முன்னே ஓர் எட்டப்பன்.

‘அக்கா, அரியனை இனிமேல் எந்த இராணுவ முகாம் களுக்கும் சென்று தேடவேண்டாம். அரியன் நம்மையெல்லாம் விட்டு விட்டுச் சென்று விட்டான். உனது மூத்த மகனுக்கு செய்ததுபோல் அரியனுக்கும் உரிய முறைப்படி ஈமைக்கிரிகைகளை செய்து முடித்து விடுங்கள். அரியனின் ஆத்மா சாந்தியடைய ஆண்டவனை வேண்டுவோம்.’

அக்காவுக்கு நான் எழுதிய அந்தக் கடிதத்தை என் கண்ணீர்த் துளிகள் நனைத்தன.

முதுகன்னி

ஆலய மூலஸ்தான திரைமறைவில் தீப ஆராதனைக்கான ஆயத்தங்களை ஐயர் செய்து கொண்டிருந்தார்.

‘வேல் முருகா மால் முருகா வா...வா... சண்முகா’ என்று முருகனை அழைத்த ஒரு பெண் குரலைத் தொடர்ந்த ஆண் குரல் ‘ஆனைமுகன் தம்பியே ஆறுமுக வேலனே வா... வா.’ என்று அழைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பக்தர்கள் கண்மூடித் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் சின்னக் குழந்தைகள் ஒன்றை ஒன்று ஓடிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெற்றோர்களின் வற்புறுத்தலால் கோவிலுக்கு வந்து நடக்கும் புதினங்களை வேடிக்கை பார்த்து நிற்கும் பிரிட்டிஷ் பிரஷைகளின் பெண் வாரிசுகள் ஒரு புறம். ஆலயத்துக்கு வெளியில் உள்ள தமிழ்க் கடையில் இதுவரையில் எப்படி எப்படி சமைஞ்சது எப்படி சினிமாப் பாடலைக் கேட்டு ரசித்துவிட்டு உள்ளே பெட்டை பார்க்க வந்து நின்று போஸ் கொடுக்கும் வாவிபர் கூட்டம் ஒருபுறமுமாக கோவிலின் உட்பகுதி கலகலவென்றிருந்தது.

இத்தனைக்கும் நடுவில் கண்மூடித் தியானித்துக் கொண்டிருந்த வதனி ஐயரின் தீபஆராதனைக்கான மணி ஓசை காதில் கேட்டதும் கண் திறந்து பார்த்து திரும்பியதும் அவளின் பார்வையில் அவன் தென்பட்டான். அவனின்

பின்னால் அவனின் மனைவி ஒரு அக்கினிப் பார்வையுடன் நின்றிருந்தாள்.

வதனியை அவன் பார்த்து சிரித்து விடுவானோ என்ற கண்காணிப்பு வலயமாக அவள் கண்களைச் சுழல விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவனின் கைகளைப் பிடித்திருந்த பிள்ளைகள் இருவரும் வதனியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

வதனி தன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் திரும்பிவிட்டாள்.

தானும் சிரித்து அந்தப் பிள்ளையள் தாயிடம் அடிபடுவதை அவள் விரும்பவில்லை. அவன் வதனியின் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் உரியவன். இருந்தும் அவளால் அவனிடம் உரிமையுடன் பேசி உறவு கொண்டாட முடியாத நிலை அவளுக்கு. இத்தனைக்கும் காரணம் அவன் அருகில் நிற்கும் அவள். ஆம் அவள்தான் தனது அண்ணி அண்ணனின் மனைவி.

அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ராமாயணத்துக் கூனியும் சூர்ப்பனகையும் பாரதத்து சகுனியும் வதனியின் நினைவில் வந்து போவார்கள்.

வதனி...இன்று அவள் முப்பத்தி மூன்று வயது முதுகன்னி. எனக்கு லண்டன் போக விருப்பம் இல்லையம்மா என்று எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் நின்று தாயின் தோளை கட்டி அழுதபோது அங்க அண்ணன் இருக்கிறான்தானே பயப்படாமல் போ பிள்ளை என்று வழியனுப்பி வைத்த அம்மா இப்போது என்ன எழுதுகிறா. 'நீ ஏன் அண்ணனோடும் அண்ணியோடும் இல்லாமல் தனியாக இருக்கிறாய் வெளிநாடு போனால் தனியாய் வாழுற ஆட்டக்காறதனமும் உனக்கு வரவேணுமே...' போன மாதம் அம்மா அனுப்பிய வாள் களால் அறுபட்ட நெஞ்சின் ரணங்கள் இப்போதும் வேதனை தருகின்றதே.

அம்மா உன் கேள்விக்கு நான் என்ன பதிலைத் தருவேன். அம்மா நான் தனியா வாழ்ந்து சந்தோஷமாக இருக்கிறேன் என்று நினைத்து நீ அடையும் வேதனைக்கும் நான் தனியாக வாழ்ந்து கஷ்டப்படுகின்றேன் என்று நீ அறிந்தால் அதன்பின் நீ அடையப்போகும் வேதனைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவளா நான். அதனால்தான் நான் உனக்கு எதுவுமே எழுத விரும்பவில்லை. வதனி தனக்குள்ளே செய்து கொண்ட சபதமிது.

எட்டு வருடங்களுக்கு முன் தமையனிடம் வந்து சேர்ந்த வதனியை உடன் ஒரு பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டான் அவன்.

தங்கை படிக்க வேண்டும் என்பதில் அவனுக்கு எப்போதும் விருப்பம். வதனி வந்து சேர்ந்த அடுத்த மாதமே தன்னையும் பிள்ளையையும் உடன் லண்டன் எடுக்க வேண்டும் என்றும் இல்லையேல் சாகப் போவதாகவும் அண்ணி எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டதும் தேவதாஸாக மாறிய அண்ணனைப் பார்த்ததும் வதனி எப்படித் துடித்தாள் என்பது அவளுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.

வதனி அண்ணியையும் பிள்ளையையும் எப்படியும் இங்க கூப்பிடவேணும். கொஞ்சநாளக்குநீயும் வேலைக்குப் போனால் நல்லது என்று அண்ணன் சொன்ன அந்த ஒரு சொல்லுக்காக எனது படிப்பையும் விட்டு விட்டு வேலைக்குப் போனேனே ஏன்? அண்ணியும் பிள்ளையும் அண்ணனிடம் வந்து சேரவேண்டும் என்பதற்காக.

வேலைக்குச் சேர்ந்து இரண்டு மாதத்தின் பின்பு ஒருநாள் சுகமில்லையெண்டு வேலைக்குப் போக முடியாமல் படுத்திருக்க, சுதவைத் திறந்த அண்ணன், 'உனக்கு அறிவு இருக்கா அண்ணி வெளிக்கிட்டு இடையில் நிற்கிறா. மிச்சக்காசு கொடுத்தால்தான் லண்டனிற்கு ஏத்துவான் என்று ஏஜென்சிக்காரன் சொல்லுறான். நீ என்னடா என்னடால் வேலைக்குப் போகாமல் படுத்துக் கிடக்கிறாய்'

என்று அண்ணன் கோபத்தில் பாய்ந்ததால், தான் பயந்து நடுங்கி வேலைக்கு ஓடியதை இன்னும் மறக்கவில்லை.

அம்மா நீயும் பெண்தானே ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் மாதத்தில் ஒரு தடவை ஏற்படும் உடல் சோர்வை நீயும் அறிந்தவள்தானே. உடல் சோர்ந்து, கண் இருந்து, கைகால் கள் நடுங்கிய அந்த நேரத்தில்கூட இயந்திரத்தின் முன்னால் இயந்திரமாக இயங்க என்னை அண்ணன் வேலைக்கு அனுப்பினானம்மா. யாருக்காக? உனக்காகவா? இல்லை தங்கை என் எதிர்காலத்துக்காகவா? இல்லையம்மா எல்லாம் தன் சுகத்துக்காக. தங்கைக்கு ஒரு சிறு தலையிடி என்றால் கூட தாங்கிக் கொள்ளமாட்டான் என்று அண்ணனைப் பற்றி சொல்லுவாயே. கொட்டும் பனியிலும் நடுங்கும் குளிரிலும் தன் மனைவியின் வருகைக்காக என்னை வேலைக்கு விரட்டி விட்டதும் அதே அண்ணன்தானம்மா.

ஐயர் மூலஸ்தானத் திரையை விலக்கி தீபஆராதனை காட்ட பக்தர்கள் சிரம் மேல் கரம் குவித்து அரோகரா சொன்னார்கள்.

வதனி தன் தாயை நினைத்துக் கொண்டாள். தாயில் சிறந்ததொரு கோவிலும் இல்லை என்று சொல்வார்களே, தெய்வத்துக்கு அந்தத் தாய் எழுதிய வார்த்தைகள் இன்னும் வதைத்தது.

அம்மா, அண்ணி வந்து விட்டாள்தானே இன்னும் என்ன பிரச்சனை. இனி படிப்பைத் தொடரலாம் என நினைத்தபோது உன் மகன் என்ன சொன்னான். தெரியுமா அம்மா.

‘அண்ணி படிக்கவேணுமாம். அண்ணி ‘ட்ரைவிங்’ கிளாசுக்குப் போக வேணுமாம். நான் பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டுமாம்.’

ஒரு நாள் உனக்குச் சுகமில்லையெண்டு ஒரேயொரு நாள் என்னைப் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம் என்று ஒரு நாள் நீ என்னை மறிக்க என் செல்வத் தங்கச்சி நல்லாய் படிக்க வேணும் என்று சொல்லி என்னை பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப உன்னோடு சண்டை போட்ட அதே அண்ணனே தானம்மா இங்கு தன் மனைவிக்காக என்னை பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம் என்று மறித்தவன்.

நான் விட்டுக் கொடுத்தேனம்மா. எல்லாவற்றையும்... என் படிப்பை, என் உழைப்பை, என் வயதை... இப்படி எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொடுத்ததால்தான் இன்று நான் ஒரு முதுகன்னியாகி நிற்கின்றேன்.

நான் உழைத்த காச எவ்வளவு என்று எனக்கே தெரியாது. எல்லாம் அண்ணனின் வங்கிக் கணக்கிலேயே சேர்ந்தது. நான் எதுவுமே கேட்கவில்லை. ஏன் எல்லாமே எனக்கு அண்ணாதான் என்று எண்ணியதால், கடைசியாக என்ன நடந்தது?

அண்ணியின் நச்சரிப்பால் அண்ணனைக் கொண்டு அண்ணி தன் தங்கையையும் லண்டனுக்கு இறக்கிவிட்டா. இனி அண்ணிக்கு அந்த வீட்டில் நான் தேவையில்லாத பொருளாகிவிட்டேன். இதை என்னிடமே சொல்லி யிருக்கலாமே. அதை விடுத்து அண்ணி என்ன சொன்னா தெரியுமா?

‘இப்படி வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தால் என்னெண்டு வெளியில நாலு இடத்திற்கு போய் வந்தால் தானே நாலு பேர் பார்ப்பினம். அதுல ஒரு இடமாகுதல் சரி வரும். நீ பழையபடி படிக்கப் போ வதனி.’

மற்றவர்கள் பார்க்க வேண்டிய என் பருவ வயதிலெல்லாம் என்னை தன் வீட்டுக்குள் அடைத்துவிட்ட அண்ணி என் முப்பது வயது நேரத்தில் மற்றவர்கள் என்னைப் பார்க்கவென்று வலுக்கட்டாயமாக பள்ளிக்கூடம் அனுப்

பினா. நான் பள்ளிக்கூடம் போய் வீடு வரும் வேளையில் அவர்கள் ஒருவரும் வீட்டில் இருக்க மாட்டார்கள்.

அவர்கள் வீட்டுக்கு வரும் நேரம் நான் அவர்களுக்காகச் சமைத்து வைத்திருக்கவேண்டும். இப்படி சில வேளை நடக்காது இருந்தால் அண்ணியின் முன்னால் அண்ணன் என்னை கை நீட்டி அடித்தும் இருக்கின்றான் என்றால் நீ நம்புவாயா அம்மா.

அம்மா தங்கைக்கு முப்பது வயதாகியும் இன்னும் அவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்து வைக்காமல் இருக்கிறாயே என நீ அண்ணாவுக்கு எழுதி இருக்கவேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

ஒருநாள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்தபோது அண்ணனிடம் அண்ணி சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை என் காதிலே கேட்டேனம்மா...

‘ஏதோ உங்கட தங்கச்சிய பெண் கேட்டு வரிசையாக ஆண்கள் நிற்பது போலவும், எனக்குத்தான் அவளை கட்டிக் கொடுக்க விரும்பம் இல்லை என்பது போலவும் உங்கட அம்மா எழுதி இருக்கா. இந்த வயதுக்குப் பிறகு ஒரு கலியாணம் எண்டால் எவ்வளவு சீதனம் கேட்பாங்கள் தெரியுமே. அதற்கெல்லாம் எனக்கென்ன தலையெழுத்தே. உங்கட தங்கச்சி இந்த வீட்டில் இருக்கிறதாலதான் என் தங்கச்சிக்குக் கூட ஒரு இடமும் சரிவருகுதில்லை. பேசாம உங்கட தங்கச்சிய வேறு எங்காவது போய் இருந்து கொண்டு யாரையும் பிடிக்கச் சொல்லுங்கோ.’

அம்மா, அண்ணியின் இந்தச் சொல்லுக்கு அண்ணன் என்ன சொன்னான் தெரியுமாம்மா. என்னால் தன் குடும்பத்துக்குள் ஒரே பிரச்சனையாம். என்னை உடனே வேறு இடம் பார்த்துக்கொண்டு போகச் சொல்லிவிட்டானம்மா.

அம்மா, இவைகளை உனக்கு என்னென்றம்மா எழுதி இருக்க முடியும். எழுதினால் என்னென்று நீ தாங்கிக் கொள்வாய். நீ தாங்கியது போதும்மா.

இலங்கை இராணுவத்தின் துப்பாக்கி வேட்டுக்கு உன் மூத்த மகன் பலியான செய்தி கேட்டதும் சுவரில் உன் தலையை முட்டி மோதி கதறி அழுததையும், கடைக்குச் சென்ற அப்பா தலையில் செல் விழுந்து அவர் அவ்விடத்திலேயே இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி கேட்டதும் அழக்கூடச் சக்தி இல்லாமல் பேசக்கூட திராணியற்று பல மாதம் நீ நடைப்பிணமாக இருந்ததையும் நான் இன்னும் மறக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட உனக்கு என் நிலையையும் எழுதி உனக்கு இடிமேல் இடியைத் தர விரும்பவில்லையம்மா. நான் ஊரில் இருந்தால் என் வாழ்க்கையை வேறு பக்கமாக திசை திருப்பிவிடுவேன் என்ற பயத்தினால்தானே நீ என்னை லண்டன் அனுப்பினாய். இப்போதும் என்னம்மா நான் பெரிதாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேனா? இப்ப முதுகன்னியாக வாழ்வதைவிட அப்போதே நான் ஏதாவது ஒரு பிரயோசனமான முடிவெடுக்க என்னை நீ விட்டிருக்கலாமே.

தன் மனதில் உள்ள பாரங்களை ஆண்டவன் சந்திரதானத்தில் இறக்கி வைத்த மனநீம்மதியில் ஐயரின் கைகளில் இருந்த கற்பூர தீபத்தில் கை வைத்து கண்ணில் ஒற்றிய வதனியின் முதுகில் இரண்டு பிஞ்சுக் கரங்கள் விழுந்ததை உணர்ந்து திரும்பினாள்.

அழகிய சிரிப்புடன் அண்ணனின் மகனும் மகளும் அவளை ஆசையுடன் பார்த்தனர்.

“ஏன் அத்தை எங்கட வீட்ட நீங்க வாறதில்லை...”

உலகமறியாத அந்தக் குழந்தைகளின் வஞ்சகமில்லாத கேள்விக்கு வதனியால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இரண்டு பிள்ளைகளின் கன்னங்களிலும் மாறி மாறி கொஞ்சியவளின் கண்கள் கலங்கியது.

“அம்மா தேடுவா. நாங்கள் போறம் அத்தை” சொல்லிக் கொண்டே ஓடி விட்டனர் குழந்தைகள்.

அம்மா கள்ளிச் செடியில் முல்லை மலர் பூக்கும்மா. இங்கு பூத்திருக்கிறதம்மா. ஆம்மா... அண்ணி வயிற்றில் பிறந்த உன் இரண்டு பேரப் பிள்ளைகளைத்தானம்மா சொல்லுகிறேன்.

வீடு செல்ல ஆலய வாசலின் படிகளில் இறங்கியவளின் காதுகளில் பின்னால் இரண்டு மூன்று பெடியன்கள் எப்படி எப்படி சமைஞ்சது எப்படி என்று கோரசாகப் பாடுவது கேட்டது.

வதனி திரும்பிப் பார்த்தாள். தனக்கும் அந்தப் பெடியன் களுக்கும் இடையில் வந்த இளம் பெட்டைகள் மூவரும் தலையைக் குனிந்து சிரித்துக்கொண்டு ஓடுகின்றனர். இளம் பெட்டைகளிடம் இளம் பெடியன்கள் பகிடி விடுகிறார்கள். பெட்டைகளும் வெட்கப்பட்டுச் சிரிக்கின்றார்கள். இளம் பெடியன்கள் இளம் பெட்டைகளிடம் பகிடி விடாமல் என்னைப் போன்ற முதுகன்னிகளிடமா பகிடி விட முடியும். நானுமா அதற்குச் சிரிக்க முடியும். வதனி தனக்குள்ளேயே நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

தேர்த் திருவிழா

பக்தர்கள் புடைசூழ தெரு ஓரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த பூரண சும்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டு லண்டன் தெருவில் முருகப்பெருமான் தேரில் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். மாமாங்கக் கோயிலிலும் திருவிழாவிலும் நடக்கும் தேர்த்திருவிழா என் நினைவில் தெரிந்தது.

ம்... அதெல்லாம் ஒரு காலம். இப்போதெல்லாம் கல்யாண ஊர்வலம் மட்டுமல்ல கருமாரி ஒப்பாரிகூட எங்கள் கனவுக் காட்சிகள் தான்... அக்கா அடிக்கடி எழுதுவதை நினைத்துக் கொண்டேன்.

தனக்கு எதுவும் தெரிகிறதில்லை என்று அழுத என் மகளை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு மதிலில் ஏறி நின்று, எம்பெருமான் வீதி வலம் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் அவனைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றேன்.

இவன்... இவன்... இவனை எங்கோ பார்த்திருக்கின்றேனே.

ஆம்... அவன் அவனேதான்... இவன் செந்திலேதான்... இப்போது லண்டன் வீதியில் தேர் இழுக்கும் பக்தர்களுக்குள் அவனும் ஒருவனாய் வரும் இவன் அவனேதான். பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு பூத்துக் குலுங்கும் பசுஞ்சோலையாக இருந்த என் கிராமத்தை கள்ளிக் காடாக்கி அதில் குடிபுகுந்த

கருநாகங்களில் இவனும் ஒருவன். புதுமணப் பெண்போல் எப்போதும் பொலிவுடன் இருந்த என் கிராமத்தின் பொட்டை அழித்து அமங்கலமாக்கி நிரந்தர சோகத்தை ஏற்படுத்திய பாதகர்களுள் இவனும் ஒருவன். இன்று லண்டன் வீதியில் இவன் தேர் இழுக்கிறான். ஒரு காலத்தில் பல்லக்கில் ஏறி இருந்து என் கிராம மக்களை தேர் இழுக்கப் பண்ணியவன் இன்று லண்டன் வீதியில் தேர் இழுக்கின்றான்.

ஊர் கூடி ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்த எங்களை ஊர் பேர் தெரியாமல் வந்த இவன் எப்படியெல்லாம் ஆட்டிப் படைத்தான்.

தேர் முன்னோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அவனும் வியர்த்துக் கொட்ட இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் மனமோ பின்னோக்கிச் சென்று அவன் என் ஊரில் காட்டி வைத்த அந்தக் கொடிய சரிய நாட்களை நினைத்துக் கொண்டது.

அப்போது எனக்கு இருபத்திமூன்று வயது. உண்டு, உடுத்தி, உறங்கி, ஊர் சுற்றுவதைத் தவிர வேறொன்றும் அறியா வேலையில்லா ஆஜானுபாகு நான்.

‘உனக்கென்ன உழையாத சோறும் நுழையாத வீடும்’ விடிந்து வெகு நேரமாகியும் எழும்பாமல் தூங்கும் எனக்கு ஆச்சி சொல்லும் இந்த வசை சொற்கள்கூட என் ரோச நரம்புகளில் ஏறுவதில்லை.

என் ஊருக்குள் இன்னும் ஓர் இராணுவ வாகனம்கூட நுழையவில்லை. ஒரு துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம்கூட கேட்க வில்லை. இருந்தும் எப்போதும் சந்தோசக் கலகலப்பில் இருக்கும் என் ஊர் கொஞ்ச நாட்களாக சோகமாகப் பயபீதியில் இருக்கின்றது. காரணம் திடீர் திடீரென காணாமல் போகும் வாலிபர்களால்தான் என்பது தாய்மார்களின் சோக முகங்களில் இருந்து தெரிகின்றது.

எங்கிருந்து வந்தார்களோ தெரியாது; திடீரென வந்தார்கள். வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெயரைச் சொல்லி குழு அமைத்து கூட்டம் கூடினார்கள். பெயர்கள் வித்தியாசமாக இருந்தாலும் வந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாகத்தான் இருந்தார்கள்.

நள்ளிரவு நேரத்தில் ஒரே மைதானத்தில் ஒரே நேரத்தில் எல்லோரும் கூடி குழுக்களாக பிரிந்திருக்க அவர்கள் அமைத்த உள்ளூர் தரகர் மூலம் அழைத்து வரப்படும் ஊர் இளைஞர்கள் நடு இரவில் இருட்டில் எந்தப் பெயருக்குரிய குழு எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்று தெரியாமலேயே விரும்பிய குழுவில் போய் அமருவார்கள்.

விடியும் முன்பு வரை குழுத் தலைவன் குழுமி இருக்கும் இளைஞர்களுக்கு மூளைச்சலவை செய்வான். இதற்கென்றே இவர்கள் படித்த உலக அரசியல் புத்தகங்கள் ஏராளமான தாய் இருந்திருக்கும்.

துட்டகைமுனு தொடங்கி லெனின் வரை அவர்கள் உச்சரிக்கும் அரசியல் தலைவர்களின் பெயர்களைக் கேட்டு வாய்பிளந்து நிற்கும் என் ஊர் இளைஞர்களைப் பார்க்க எனக்கு பரிதாபமாக இருக்கும். ஆனால் நான் மட்டும் வாய் திறந்ததே இல்லை. திறந்தால் அது தேசத்துரோகம்.

இந்தக் குழுக்களிடம் தன் மூளையை சலவை செய்தவன் தான் ரவி.

ரவி எனது மாமியின் மகன். என்னை அத்தான் அத்தான் என்றுதான் கூப்பிடுவான். என்னை ஒவ்வொரு நாளும் சந்தித்து கதைப்பவன். அந்தச் சனிக்கிழமை இரவு கோயில் மணலில் என்னோடு கணநேரம் கதைத்தான். அதுதான் நான் அவனை கடைசியாகக் கண்டது. இனிமேல் காண் பேனா என்பதும் சந்தேகம்.

“அத்தான் நாளும் போகலாம் எண்டு நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

ரவி மெதுவாக ஆரம்பித்தான்.

நான் வேண்டாமென்று சொன்னால் போகாமல் விட்டு விடுவான் என்பது மட்டும் பொய் என்று எனக்குத் தெரியும்.

“உன்னை போக வேண்டாமென்று சொன்னால் நான் தேசத்துரோகியாகி விடுவேன். உனக்கு தகப்பனும் இல்லை. உன் தாயைப் பற்றி யோசித்துப் பார். இதற்கிடையில் நீ படிப்பிலும் கெட்டிக்காரன்...”

“இதற்கு முதலும் பெடியன்கள் போயிற்றான்கள் தானே. அவன்களுக்கு மட்டுமென்ன தாயும் படிப்பும் இல்லாமலா இருந்திச்சு. எல்லோரும் இப்படியே சொன்னால்...”

அவன் ஏதோ அரசியல் தத்துவம் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் முன் நான் குறுக்கிட்டேன்.

“இஞ்சு பார் ரவி. நள்ளிரவு நடுஇருட்டில நடந்த கூட்டங்களிலை நானும் கலந்திருக்கன். ஒவ்வொரு இரவும் ஒவ்வொரு குழுவிட குந்தியிருக்கன். ஒருத்தன் சொன்னதைத் தான் மற்றவனும் சொல்லுறான். ஒவ்வொருத்தருடைய லட்சியமும் நாடு பிடிக்கிறதெண்டால் ஏன் எல்லாரும் ஒன்றாக வரக் கூடாது.”

நான் கதைத்தது ரவிக்கு பிடிக்கவில்லை. ரவி போய் விட்டான்.

விடிந்ததும் நாலைந்து முகந்தெரியாத இளைஞர்களுடன் இதே செந்தில் என்னைத் தேடி வந்தான். என் ஊருக்கு வந்திருக்கும் குழுக்களின் தலைவர்களில் அவன் ஒருவன் என்பதை நான் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தேன். ஒரு குழுவின் பெயரைச் சொல்லித் தான் அக்குழுவின் அரசியல் பிரிவு என்று தன்னை அறிமுகம் செய்துவிட்டு நான் இரவு

ரவியிடம் சொன்னது தங்களின் பிரிவின்மூலம் தாங்கள் அறிந்ததாகவும் தங்களின் போராட்ட வளர்ச்சியை மழுங்கடிக்கும் நடவடிக்கையை இனியும் செய்தால் அதற்குரிய தண்டனையைப் பெறும் முதல் நபர் இந்த ஊரிலேயே நானாகத்தான் இருக்கும் என்று என்னை எச்சரித்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அடுத்த நாள் காலை ரவி போய்விட்டானென்றும் மாமி அழுது புலம்பிக் கொண்டு இருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். இது நடந்து ஒரு கிழமைக்குப் பின்பு ஒரு ஞாயிறு காலை விடிந்து வெகு நேரமாகியும் நான் எழும்பவில்லை.

‘உனக்கென்ன உழையாத சோறும் நுழையாத வீடும்...?’ ஆச்சியின் அர்ச்சனை காதில் கேட்டும் அது ரோச நரம்பில் ஏறாததால் நான் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டேன்.

அக்காவின் மகன் வைத்துவிட்டுப் போன தேநீர்க் கோப்பையில் ஏறும்பு ஏறி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

‘தம்பி எழும்பன் மாமி வந்திருக்கா. ஒன்னோட ஒருக்காக கதைக்க வேணுமாம். எழும்பி என்னெண்டு கேளன்.’

அக்கா ரகசியமாய் குனிந்து என் காதில் சொன்னதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு கண விழித்துப் பார்த்ததும், நான் எழுமபியதைக் கண்ட மாமி அதுவரையில் வாசற்படியில் நின்றவ கதவு நிலையில் தன்னை மறைக்க ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தா.

அமமாவின் தூரத்து சொந்த தம்பியொன்றின் மனைவி தான மாமி. இருந்தும் மாமி சொந்த மருமகன்களைப் பாலததான எங்களையும் பார்ப்பா. மாமி எங்களோடு ஒரு நாளும் உறக்கு நேர் பார்த்ததோ முகம் நிமிர்ந்து பார்த்து பேசியோ இருக்கமாட்டா.

மூன்றாம் நபரோடு கதைப்பது போலதான் எங்களோடு பேசுவா. எங்கள் ஊர் மாமிமார் மருமகன்களில் வைத்

திருக்கும் மரியாதையை இப்படித்தான் அடையாளம் காட்டு வார்கள்.

மாமிக்கு நான்கு பெட்டைகள். இதில் ஒரு பெட்டை யைக் கூட தன் மகன்களில் ஒருத்தனுக்கு கட்டி வைக்க வில்லையென்று மாமாவுக்கு அம்மாமேல் கோபம். அதனால் மாமா தான் சாகும் வரையில் அம்மாவோடு பேசவேயில்லை. ஆனால் மாமி மட்டும் எதையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளாமல் எங்கள் குடும்பத்துடன் சந்தோசமாகத்தான் இருப்பா. மாமா இறந்ததும் ரவி ஒருத்தன்தான் மாமிக்கு ஆறுதல். ரவியும் போனபின்பு மாமி ஏங்கி பேதலித்து விட்ட தாக அம்மா சொல்லுவா.

நான் எழும்பி வெளிவாசலுக்கு வர என்னைக் கண்டதும் மாமி முதுகை முந்தானையால் போர்த்திக்கொண்டா.

“என்ன மாமி சொல்லுங்கோ” நான் மாமியைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“அவன் வந்து நிற்கிறான்” மாமி வாசலில் நின்று மாமர்த்திடம் என் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னா.

மாமியின் முகத்தில் பயபீதி தெரிந்தது. எனக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. “யார் மாமி வந்து நிற்கிறது” நான் விளங்காமலேயே கேட்டேன். அவன்தான் ரவி... இரவு நடுச்சாமம் வந்து கதவைத் தட்டினான். என்னெண்டு கேட் டால் எதுவுமே சொல்லுறானில்லை. நீங்கள் பொடியன் (மருமகன்) ஒருக்கா அவனைக் கேட்கவேணும்...” மாமி சொல்லி முடிக்கவில்லை. நான் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு மாமி வீட்டுக்குப் போனேன். சாய்ந்த தென்னை யில் ஒற்றைக்காலில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த ரவி என்னைக் கண்டதும் சிரித்தான்.

அப்போதெல்லாம் தன் பிள்ளைகள் போவதைவிட போய்விட்டுத் திரும்பி வந்தால்தான் தாய்மார்கள் மிகவும் பயப்பிடுவார்கள்.

“எப்படி அத்தான்” ரவி என்னிடம் சாதாரணமாகத் தான் கேட்டான்.

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

“போனன் அத்தான். பிடிக்கவில்லை திரும்பிற்றன்”

“எது வரைக்கும் போனாய்?”

“போக வேண்டிய இடம் வரைக்கும்...”

“என்ன பிடிக்கவில்லை?”

“ஆரம்பமே பிடிக்கவில்லை.”

“என்ன பிடிக்கவில்லை.” நான் முதல் கேள்வியையே திருப்பிக் கேட்டேன்.

“போனன் பிடிக்கவில்லை. ஆரம்பமே பிடிக்கவில்லை.” ரவி தொடர்ந்தான்.

“கஷ்டப்பட்டு காடுமேடு தாண்டி நான்கு நாள் பிரயாணத்தில அங்க போய் சேர்ந்தா, சேர்ந்த இரவு தங்கிற துக்கு ஒரு வீட்டில விட்டாங்க. நாங்க நித்திரை கொள்ளுற நேரம் எங்கேயோ போய்விட்டு வந்த எங்கள் கூட்டிக் கொண்டு போனவனிட்ட என்ன கேட்டாங்கள் தெரியுமோ?”

நான் அவனின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். அவன் சிறுபிள்ளை மாதிரி கதை சொன்னான்.

“இதன் இங்க கூட்டி வந்தனி. ஆர் ஆரோ எந்த இடமோ, என்ன சாதியோ, அக்கம்பக்கத்தார் பார்க்க முதல் விடிய முதல் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடப்பன். இப்படிச் சொன்னாங்கள் அதுதான் ஆருக்கும் தெரியாமல் வந்திட்டம். ஆரம்பமே சரியில்லை” மீண்டும் தொடங்கிய இடத்தில் முடித்தான் ரவி.

‘லட்சியம், போராட்டம் எண்டு வெளிக்கிட்டால் இது போல விசயங்களை நீங்கள் உங்கட மனதில எடுக்கக் கூடாது

எண்டு உனக்கு அவையள் சொல்லித் தரயில்லையே. குழக் களின் நள்ளிரவுக் கூட்டங்களுக்கு போன அனுபவத்தில் நான் கேட்டேன். போராடத்தான் வேணுமெண்டால் எங்கட பங்களிப்ப நாங்கள் எங்கட பகுதியிலை இருந்தும் செய்யத்தான் போறன். செய்யவும் வேணும்." ரவியின் பதிலில் ஆத்திரம் தெரிந்தது.

அவனின் பதிலை என்னால் சிறு பிள்ளைத்தனமான தென்று மறுக்கவோ, முட்டாள்தனமான பேச்சென்று ஏற்கவோ முடியாமல் நான் எதுவும் சொல்லாமல் வந்து விட்டேன். ஆனால் சரியோ, பிழையோ ரவியும் யோசிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன்.

அதன்பின்பு இரண்டொரு நாளில் இரவு நேரத்தில் செந்திலும் அவனுடன் வந்த ஆட்களும் ரவியைக் கூட்டிக் கொண்டு போனதாக மாமி சொன்னா.

ஆனால் இதுவரையில் ரவீ என்ன ஆனான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. வீரமரணம் அடைந்த தியாகி என்றோ, இராணுவத்தால் சுடப்பட்டான் என்றோ, சுற்றி வளைப்பில் பிடிபட்டு சிறையில் அடைபட்டான் என்றோ எந்தச் சுவரொட்டியிலோ, எந்தப் பத்திரிகையிலோ ரவியின் பெயர் இதுவரையில் இல்லை. ஆனால் மாமி மட்டும் ரவியின் பெயரை கடைசி வரை சொல்லிக்கொண்டே இருந்தா. பத்து வருடமாக மாமி மகனுக்காக காத்திருந்தது. மாமியின் கடைசிக் காலத்தில் மாமி தனக்குத்தானே கதைத்துக் கொண்டா. ரவியை அடிக்க வேண்டாம் என்று அழும் மாமி, என் மகனை உயிரோடு புதைக்க வேண்டாம் என்றும், சுட வேண்டாம் என்றும் திடீர் திடீரென கத்துவா. பத்து வருடங்களில் மனிதனை மனிதன் எப்படி என்ன செய்தான் என்பதை மாமியின் பிதற்றல்கள் சொல்லியது மாமி இறந்து விட்டா. ஆனா செந்தில் இப்போதும் இருக்கிறான்

ஊர் பேர் தெரியாமல் ஊர் வந்தான். ஏதோ ஒரு பெயரில் ஊர்ச் சோற்றில் தொந்தி வளர்த்தான். பின்பு

ஒன்றுக்குள் ஒன்று மோதியதில் முகம் காட்டப் பயந்து இந்தியாவுக்கு ஓடினான். மீண்டும் வந்தான். இலங்கை இராணுவத்துடன் சேர்ந்தான். ஒவ்வொரு வீடாக வந்தான். அப்பாவி இளைஞர்களை இராணுவத்திடம் காட்டிக் கொடுத்தான். தன்னினத்துப் பெண்களையே இராணுவத்துடன் சேர்ந்து இம்சைப்படுத்தினான். கொஞ்ச நாள் கொழும்பில் நின்றான். மீண்டும் ஊர் வந்தான். இந்திய இராணுவம் வந்தது. அவர்களுக்கு ஆள்காட்டினான். ஈழத்து தமிழ்ப் பெண்ணை இந்திய இராணுவம் கற்பழிக்க இவன் பார்த்து ரசித்தானாம்.

ஈழத்தைவிட்டு இந்தியன் வெளியேறியதும் இவனும் காணாமல் போனான். ஆனால் இன்று லண்டன் தெருவீதியொன்றில் தெய்வத்தின் தேர் இழுக்கிறான்.

தேர் ஆலய வீதிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது. தேவரைக் காக்க சூரனை சம்ஹாரம் செய்த வேலவின் தேரை ஒரு பாதகன் தொட்டிமுத்து வருவதைப் பார்த்ததும் என் மனம் துடித்தது.

“ஏய் பாதகனே, உன் போன்றவர்களின் பின்னால் வந்து தங்களை அழித்துக் கொண்ட பிள்ளைகளின் தாய்மார் வடித்த கண்ணீருக்கு உன்னால் பதில் சொல்ல முடியுமா?

உன்னால் தாலியை இழந்த, தனயனை இழந்த, உடன் பிறப்புக்களை இழந்த பெண்கள் எத்தனை என்பதை நீ அறிவாயா?

இராணுவம் ஊரைச் சுற்றி வளைக்கிறான் என்றவுடன் நீ மட்டும் மோட்டார் சைக்கிளில் தப்பியோட உன்பின்னால் ஓடி வந்த என் ஊர் இளைஞர்களை இராணுவம் சுட்டுத் தள்ள அன்று ஆற்றில் மிதந்த உயிரற்ற உடல்கள் எத்தனை என்பதை நீ அறிவாயா?

நீ கொண்டு வந்த வெடிமருந்தை பரீட்சித்துப் பார்க்க
என் ஊர் பிள்ளைகளின் பள்ளிக்கூட கட்டிடங்களை
இரவோடு இரவாக வெடி வைத்து தகர்த்து கல்வித்தாயின்
கரங்களை உடைத்ததை இந்தப் பக்தர் கூட்டத்தில்
யாராவது அறிவார்களா?

உன் பெயர் தெரியவேண்டும் என்பதற்காக என் ஊர்
பிள்ளைகளை கர்த்தால் என்ற பெயரில் எத்தனை நாள் பாட
சாலை செல்லவேண்டாம் என்று மறித்திருப்பாய்?

உன் வேகமாக வாகன ஓட்டத்தில் நசிபட்ட குழந்தை
களையும் கிழவியையும் உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?

ஊருக்குள் இராணுவம் வருகிறது என்றதும் மலை
அடிவார ஒதுக்குப்புற கிராமத்தினுள் ஒழிந்திருக்க சென்ற
உனக்கு மறைந்திருக்க அடைக்கலம் தந்த ஏழைப்பெண்ணின்
கற்பைச் சூறையாடினாயே அதுகூட நினைவிருக்கிறதா
உனக்கு?

இத்தனை பாதகங்களையும் செய்த உன் கைகளால்
இறைவனின் தேர் இழுக்க உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது."

சிரம்மேல் கரம் குவித்து கண்முடித் தியானித்து எனக்
குள்ளே கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டு நான் கண்களைத்
திறந்தபோது மெல்லிய புன்னகையுடன் வள்ளி தெய்வானை
சுகிதமாய் முருகன் தேரில் அமர்ந்திருந்தான்.

பஞ்சமா பாதகங்களை கொஞ்சமும் அஞ்சாமல் செய்யும்
அசுரர்கள் என்றும் என் பார்வையில் இருந்து தப்பமுடியாது
என்று அவன் சொல்வதுபோல் இருந்தது எனக்கு.

நினைவுகள்

இதமான தென்றல், நிலவு வெளிச்சம். அந்த வெளிச்சத்தில் பூமரக் கிளைகள் அசைந்தாடும்போது நிலத்தில் தோன்றி மறையும் பல உருவ நிழல்கள்.

முற்றத்து மாமரத்தின் கீழ் அவன் மல்லாக்கப்படுத் திருந்தான். தூக்கத்தை மட்டும் அவனின் கண்களை நெருங்க விடாமல் பழைய நினைவுகள் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அவனின் மனம் ஓர் இனந் தெரியாத பூரிப்பில், சந்தோஷத்தில் ஓர் ஆனந்த போதையில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

எத்தனை வருடங்களுக்குப் பின் இந்த இரவினை இந்த மண்ணில் அவன் கண்டிருக்கின்றான். பதினைந்து வருடங்கள்... இத்தனை வருடங்களுக்குப் பின் இன்று காலையில் அவன் இந்த ஊர் மண்ணில் கால் வைத்தபோது... காலைப் பணிபடர்ந்த பசும்புல்லின் மேல் தன் காலை மெல்ல பதிய வைத்ததுபோல ஜில் என்ற இதமான ஓர் ஸ்பரிசத்தில் அவன் மனம் திளைத்தது.

தென்னை மரத்தில் இருந்த காகங்கள் கரையத் தொடங்கின. அவன் மறுபக்கம் புரண்டுபடுத்தான். அவனது நினைவுகளும் மறுபக்கத்துக்கு புரண்டு கொண்டன.

லண்டன் வாழ்க்கைத் தரத்துக்கும் இந்தக் கிராமத்தின் வாழ்க்கைத் தரத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். இந்தப் பதினைந்து வருடத்திலும் உலக நாடுகளின் ஒவ்வொரு

பிரணையையாவது அவன் கண்டிருப்பான். ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு மதங்கள், வேறுபட்ட கருத்துக்கள், வேறுபட்ட கொள்கைகள், நடைமுறைகள். ஆனால் இந்த ஊர் மக்களின் கருத்துகள் என்பது வேறுபடாதவைகள். வஞ்சகம் இல்லாதவைகள். விடியும் பொழுது நல்ல பொழுதாக இருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை நித்திரைவிட்டு எழும்புகின்ற அப்பாவி மக்கள். இந்த மக்களைத்தான் அவன் காண வந்திருக்கின்றான். அவன் பார்க்கவேண்டுமா ஆசைப்பட்டு வந்த அவனுக்கு தெரிந்தவர்கள் எத்தனை பேர்களை இந்தப் பதினைந்து வருடம் பழி வாங்கி இருக்கின்றது. அவர்களை நினைத்து ஓர் பெருமூச்சு விட்டான் அவன். அவன் எதிர் பார்க்காத அவனைத் தெரிந்திருக்காத பதினைந்து வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர் சிறுமியர்கள்தான் எத்தனை பேர். ஓ... இவர்கள்தான் நான் இல்லாத காலத்தில் இந்த ஊருக்கு வந்த புதுப் பிறவிகளா? அவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

இந்த ஊரில்தான் என்னென்ன மாற்றங்கள். புதுப்புது வீதிகள். புதுப்புது மனிதர்கள். ஓலைக் குடிசைகள் இருந்த இடங்களில் ஓட்டு வீடுகள். அப்படியானால் அந்த ஓலைக் குடிசைக்குள் வாழ்ந்தவர்கள் எல்லோரும் எங்கே போயிருப்பார்கள்? காடுகளுக்குள்ளும் வயல் வரப்புகளுக்கும் போயிருப்பார்கள். மிஞ்சியவர்கள் கோயில்களிலும் பாடசாலைகளுக்குள்ளும் அகதிகள் என்ற பெயருடன் பருப்புக்கும் பாணுக்கும் நெருக்கும் வரிசையில் நிற்பார்களா?

எல்லாம் மாறிவிட்டது. அவனின் நினைவுகள் மட்டும் மாறவேயில்லை. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அவனின் நினைவில் ஒரு பசுமையை ஏற்படுத்திய அந்நாளை அவளை அவன் இன்னும் மறக்கவில்லை.

அவனும் அவளும் ஒரே வகுப்பு, உயர்தரவகுப்பு, ஆணும் பெண்ணும் கலந்த வகுப்பு. அவள் அவனைவிட இரண்டொரு மாதங்கள் மூத்தவள். அந்தப் பாடசாலையிலேயே அவள்தான் கலகலப்பானவள். ஆசிரியர்களிடத்தில் கூட

துணிந்து கேலி பேசக் கூடியவள். நன்றாக பாடுவாள். ஒவ்வொருநாள் அசெம்பினியிலும் அவள்தான் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடுவாள். இரண்டாகப் பிரித்து கறுப்பு நாடாவா ல்கருக்கிட்டுப் பின்னிய தலைமுடி. ஒருவிரல் திருநீற்றுக் கீற்றின் மேல் இட்ட கறுத்தப் பொட்டு, வெள்ளைச்சட்டை நீல ரை இவைகள் அவளுக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு பொருந்துகின்றன. அவன் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு.

மாணவர் சங்கத்தில் அவள் பாடிய 'மாணிக்க வீணை ஏந்தும் மாதேவி கலைவாணி' அவன் காதுகளில் இப்போதும் ஒலிப்பது போன்ற பிரமை அவனுக்கு.

அந்த வகுப்பிலேயே அவள் மிகவும் நெருங்கிப் பழகுவதோ வெளிப்படையாகப் பேசுவதோ அவனிடம்தான். அவனோடு வெளிப்படையாக பேசுவதிலோ பழகுவதிலோ எவருக்கும் பயப்படாதவள் அவள். அதனால்தான் பாடசாலை மலசல கூடத்தில் மாங்கொட்டையால் எழுதிய ஆண் பெண் ஜோடிப் பெயர்களுக்குள் அவனுடையதும் அவளுடையதும் பெயர்கள் ஜோடியாக எழுதப்பட்டதை அறிந்தும் அவள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவும் இல்லை. அவனிடத்தில் அதைப் பற்றிப் பேசவும் இல்லை. அதன் பின்பும் அவனோடு சாதாரணமாக பழகினாள். 'இப்படியெல்லாம் எழுதியிருக்கே... இது பற்றி...'

அவன் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பே அவன் சொன்னான். 'இதைப்பற்றி நாங்க கவலைப்பட்டால் எழுதினவங்கட நோக்கம் நிறைவேறின மாதிரி. இதப்பற்றி நாங்கள் கவலைப்படவில்லையெண்டா எழுதினவங்கதான் கவலைப்படுவாங்கள். நீ வேணும் எண்டால் கவலைப்பட்டுக் கொள். நான் கவலைப்படப் போறதில்லை.' அவன் சொல்லிவிட்டு போய் விட்டான். ஆனால் அவனுக்கு மட்டும் அந்த ஜோடிப் பெயர் நன்றாக இருப்பதாக உணர்ந்தான். இருந்தும் எதையும் அவன் வெளிக்காட்டவில்லை.

விமல் குழந்தைவேல்

பின்னேரங்களிலும் சரி, சனி ஞாயிறுகளிலும் சரி அவன் அவள் வீட்டில்தான் அதிகம் இருப்பான். அவன் அவளை தன் சினேகிதியாக நண்பியாக சகோதரியாகவெல்லாம் நினைத்து சில விசயங்களைப் பரிமாறுவான். அவனின் ஊமை மனம் அவளை வேறொரு முறையாகவும் கற்பனை பண்ணாமல் இல்லை,

பாடசாலை நாட்கள் போய்க் கொண்டேயிருந்தன. அந்த வருட சரஸ்வதி பூஜையும் வந்துவிட்டது. அந்த ஒன்பது நாட்களும் வகுப்புகளில் பாடம் நடக்காது. அதிலும் உயர் வகுப்பு மாணவர்கள்தான் பூஜை வேலைகளை கவனிக்க வேண்டும் என்றால் கொண்டாட்டம்தானே.

அன்றிரவு பத்து மணிவரை உயர் வகுப்பு மாணவ, மாணவிகள் அடுத்த நாள் பூஜை வேலைகளை செய்துவிட்டு வீடுகளுக்கு செல்ல வேண்டிய நேரத்தில் வெளியில் மழைத் தூறல்கள் விழத் தொடங்கிற்று.

மற்ற மாணவ மாணவிகள் சென்று விட்டார்கள்.

அவளை கூட்டிச் செல்ல வருவதாகச் சொன்ன அவளின் தமையன் வரவில்லை.

“அண்ணனைக் காணவில்லை என்ன ஒருக்கா வீட்ட கொண்டு போய் விடுறியேடா” அவள் அவனிடம் உரிமையுடன் கேட்டாள்.

“ஓம் அதுக்கென்ன வாடியம்மா.” கூறிக் கொண்டே தன் குடையை விரித்தான் அவன்.

நல்ல இருட்டு நெருக் கொழுங்கை ஒரு குடையினுள்ளே அவனும் அவளும் கால் புதையக் கூடிய மணல் ஒழுங்கை. மழைத் தூறலாய் மண்ணில் மேற்பரப்பு மட்டும் நனைந்து அது கால்களோடு ஒட்டிக் கொண்டது. இருவரும் அதிகமாக கதைக்கவில்லை.

திடீரென ஒரு மின்னல், அதைத் தொடர்ந்து ஒரு இடி, அவள் திடீரென அவனின் கையை இடுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவனின் உடம்பில் மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல் ஒரு பிரவாகம் ஏற்பட்டது. கால்கள் இடறியது. இதயம் படபட வென அடித்துக் கொண்டது. அந்த இருட்டிலும் தன் முகத்தை அவள் நேருக்கு நேர் பார்க்கின்றாளோ என்ற பிரமை அவனுக்கு.

வீடு வந்து விட்டது. 'நாளைக்கு நேரத்தோடவா. நிறைய வேலைகள் கிடக்கு' அவள் சொல்லிவிட்டு போய் விட்டாள்.

அவன் வீடு சென்றான். நித்திரை இல்லை. அன்றிரவு முழுதும் அவனின் மூளையை ஏதோ குழப்பிக் கொண்டது. அவளைப் பார்க்க வேண்டும்போலவே இருந்தது. அவன் உறங்காத பொழுது புலர்ந்தது.

இன்று நேரத்தோடு செல்லவேண்டும் என்று அவன் மனம் சொன்னது. குளித்து முழுகி வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை சேட் உடுத்தி புறப்பட்டுச் சென்றான். இரவு அவனும் அவளும் நடந்து சென்ற ஒழுங்கையால் சென்றான். அவனும் அவளும் பதிந்த கால் தடங்கள் அப்படியே இருந்தன. அதை அவன் ரசித்துக் கொண்டு பாடசாலை சென்றான். அவன் அவளின் வருகைக்காக அன்று காத்திருந்தான். அவள் வந்தாள். பூசை ஆரம்பமாயிற்று. அவள் பாடினாள், "வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள், வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்."

வெள்ளைச்சேலை உடுத்தி, தலையை விரித்துவிட்டு அதில் மல்லிகைச் சரம் ஒன்றை தொங்கவிட்டு, நெற்றியில் ஒரு விரல் திருநீற்றுக் கீற்றுடன் அவள் பாடிய அழகினை அவன் ரசித்தான். அவள் எந்தவித சலனமுமின்றி அமைதியாகப் பாடினாள்.

இவள் என் சினேகிதி. என் சகோதரி. இவள் எப்போதும் எனக்கு மட்டுமே சினேகிதியாக, சகோதரியாக இருக்க

வேண்டும். இவள் வாழ்நாள் பூராவும் என்னுடையவளாகவே இருக்க வேண்டும். இவள் என் வாழ்க்கை...

பூசை மணி ஒலித்தது. நினைவுகளை சிறை வைத்தான் அவன்.

நாட்களும் கடந்தன. பரீட்சையும் முடிந்தது.

விடுமுறை நாட்களில் பகல்பொழுது முழுதும் அவளின் வீட்டில்தான் கழிந்தது. அவர்கள் கதைப்பதெல்லாம் சத்தில்லாத உணவுபோல் கருத்தில்லாத பேச்சுக்கள்தான். இருந்தும் கதைக்காமல் இருக்க முடியாதே.

நாட்டின் நிலைமை அவனை நாடு கடக்க வைத்தது. வண்டன் வந்து சேர்ந்தான். அதன்பின் அவளிடம் இருந்தும் அடிக்கடி கடிதம் வரும். பல புதினங்களும் எழுதுவாள், இவனும் எழுதுவான், தன் மனதில் உள்ள எண்ணத்தை மட்டும் அவன் இன்னமும் எழுதவில்லை, அப்படி ஏதும் எழுதுவதால் தன் நட்பு தன் பாடசாலை வாழ்க்கையின் பசுமை நினைவுகள் எனபவற்றை இழந்து விடுவேனோ என்ற பயத்தில் அவன் எழுதவில்லை.

நீண்ட நாட்களின் பின்பு அவள் ஒரு கடிதம் எழுதினாள். பழைய சிரிப்பும் கேலியும் அதில் இல்லை.

“உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா? நான் ஒருத்தரோடு ஓடிவிட்டேன். என்ன செய்வது? சீதனமும் கொடுத்து சாதகமும் பொருந்த வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தில் மாதம் ஒருவன் வந்து என்னை பார்த்துவிட்டுப் போவான். ஒருவன் வந்து பார்த்துப் போய் மற்றவர் பெண் பார்க்க வரும் வரையில் முன்புவந்து பார்த்துப் போனவனோடு கற்பனையில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு. என்னைப் போன்ற பெண் கனவிலும் கற்பனையிலும் பலருடன் வாழ்க்கை நடத்துவதைவிட நிஜத்தில் ஒருவருடன் வாழ்க்கை நடத்துவதுதான் கௌரவம் என்பதை உணர்ந்தேன். என்னை விரும்பிய ஒருவனின் பின்னால் சென்று விட்டேன். உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? இத்தனை நாட்களாக என் மன

தில் கிடந்த உண்மையை சொல்கின்றேன். இவ்வளவு நாட்களாக நீயாக எதுவும் சொல்வாய் என்றிருந்தேன். அது நடக்கவில்லை. நானாக உன்னிடம் கேட்டிருப்பேன். கேட்காதது இரண்டு காரணங்களால். ஒன்று உன்னைவிட நான் ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் மூத்தவள். மற்றது நான் கேட்டு உனக்கு அப்படி ஒரு எண்ணம் இல்லையென்றால், நீ என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாய். இதன்பின் நம் நட்பு, நம் பசுமை நினைவுகள் எல்லாம் கருகிப்போய் விடுமல்லவா? அதனால் தான் நான் கேட்கவில்லை. இப்போது நான் ஒருவரின் பின்னால் போய்விட்டேன். இதன் பின்பு என் மனதில் உள்ளவைகளை உன்னிடம் சொல்வதன் மூலம் அந்த நினைவுகளை அகற்றி விடுகிறேன்.”

அன்று அவள் எழுதிய அந்தக் கடிதத்தின்பின் அவளிடம் இருந்து எப்பதிலும் இல்லை. மீண்டும் தாய் தகப்பனோடு கணவனுடன் இருப்பதாக நேற்று அக்கா சொன்னா.

லண்டனில் அவன் எத்தனையோ பெட்டைகளைப் பார்த்திருக்கின்றான். பெட்டைகளைக் கண்டதும் ஓர் ஆசை வருகின்றதே தவிர காதல் என்பது இன்னும் வரவில்லை. அதுதான் அன்று வந்துவிட்டதே. அதனால்தான் காதல் என்ற மலர் ஒருமுறைதான் மலரும் என்கின்றார்களா?

திடீரென ஒரு பெரிய வெடிச் சத்தம். அவன் துணுக்குற்றான். அவன் இதயம் படபடத்தது. கோயில்மணி ஒலித்தது. மீண்டும் ஒரு வெடிச்சத்தம். சேவல் கூவி விட்டது. அக்கா வாசல் கூட்டுகின்றா. ஓ...இதுதான் இந்த நாட்டின் வாழ்க்கையா? அங்கு எங்கோ வெடிச்சத்தம். அதைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளாத சாதாரண விடியல் பொழுது இங்கு? இதைத்தான் பழக்கப்பட்ட வாழ்க்கை என்பதா? யுத்த களத்தில் ஒரு வாழ்க்கை என்று இதைத்தான் சொல்வதா?

நன்றாக விடிந்துவிட்டது. காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அவன் அவளின்

வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். சைக்கிளில் தொங்கிய பையில் சாரி ஒன்றும் சேட் ஒன்றும் சரசரத்தது. சைக்கிள் அவன் படித்த பாடசாலையைக் கடந்தது. ஒருநீயிடம் நின்று பாடசாலையை உற்று நோக்கினான் புதிதாக பல கட்டிடங்கள். புதிதாக ஒரு மலசலகூடம். அதில் புதிதாக பல ஜோடிப் பெயர்கள். ஆனால் அதே மாங்கொட்டை எழுத்தினால். அவன் மனதுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு அவளின் வீட்டை நோக்கி சைக்கிளை மிதித்தான்.

அவளின் வாசல் வந்துவிட்டது. சைக்கிளை சாத்திவிட்டு உள்ளே சென்றவன் சிலையாய் நின்றான்.

விரித்த கூந்தல், கலைந்த பொட்டு, அவன் காலடியில் அவள் அழுது புரண்டு கொண்டிருந்தாள். அவள் நெஞ்சில் சுமந்தவனின் நெஞ்சின் மேல் அவள் கழுத்தில் சுமந்த தாலி கழற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. நேற்றிரவு அவன்காதிடில் ஒலித்த வெடிச் சத்தம், விழுந்தது இவள் வீட்டில்தானா?

கணவனோடு எப்படி வாழ்கின்றாள். பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பின் எப்படியெல்லாம் மாறியிருப்பாள். என்னென்ன கதைப்பாள் என்றெல்லாம் நினைத்து வந்தவன் நினைவிழந்து நின்றான். இங்கு வாழ்க்கை மட்டும் அல்ல நினைவுகளுமா நிரந்தரமற்றது...?

அவன், லண்டன் திரும்ப வேண்டிய நாள் நெருங்கி விட்டது. அதற்கு முன்பு அவளை ஒருமுறை சந்திக்க வேண்டும் என அவன் மனம் சொல்லியது. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு தன் மனதில் தோன்றிய அழியாத நினைவுகளுடனும் அவள் கடைசியாக தனக்கு எழுதிய அந்தக் கடிதத்தின் நினைவுகளுடனும் அவன் அவளை சந்திக்க நினைத்தான். ஆனால் அவளின் மனநிலை எப்படி இருக்குமென்று யார் அறிவார்?

ஒரு இரவின் முடிவில்

லண்டனில் நடந்த அந்தக் கண்டன பொதுக்கூட்ட ஊர்வலத்திற்கு எதிர்பார்த்ததைவிட நல்ல சனம் வந்திருந்ததைப் பார்க்க அகிலனுக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது.

‘போரை நிறுத்து’, ‘தமிழர்களைக் கொல்லாதே’, ‘ஆயுதம் வழங்காதே’ இப்படியான வாக்கியங்களுடன் சுலோக அட்டைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கோசமிட்ட வண்ணம் ஊர்வலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வெள்ளைக்காரர்கள் வீதியின் ஓரங்களில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாய்நாட்டை நினைத்து கோசமிட்ட பெண்கள் சிலர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு வாய்விட்டு ஒப்பாரி வைத்தார்கள். ‘வீ-வோண்ட் தமிழீழம்’ என எழுதப்பட்ட சுலோக அட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஆறுவயது தமிழ் சிறுவன் ஒருவனை வீடியோ கமராக் கள் சுற்றி சுற்றி வந்து படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்தை சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த அகிலனின் கண்கள் அவனைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தது. அவன் யாராக இருக்கும் பிரகாஷாக இருக்குமோ ஆம் பிரகாஷேதான். அகிலன் முடிவு செய்வதற்கிடையில் அவன் கையில் சுலோக அட்டையுடன் சனங்களுக்குள் மறைந்து விட்டான்.

விமல் குழந்தைவேல்

பிரகாஷை எப்படியும் இன்று சந்திக்க வேண்டும்.
அகிலனின் மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

பிரகாஷ் பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு உன்னை இன்று கண்டேனடா? பத்து வருடங்களுக்கு முன் நாம் ஒன்றாக வாழ்ந்த அந்த நாட்களை உனக்கு ஞாபகம் இருக்குமா? எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தோம் இப்போது இங்கு லண்டனிலே உன்னை நான் காண்பேன் என்று அப்போது நாம் நினைத்திருந்திருப்போமா? நீ எப்படி இருக்கின்றாய். லண்டனில் எங்கு இருக்கின்றாய்? பிரகாஷிடம் கேட்க வேண்டுமென அகிலனின் மனம் பல கேள்விகளை தயார் செய்தது.

பிரகாஷ் நாம் ஒன்றாக இருந்த அந்த நாட்களில் நமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள் எத்தனை? நாம் அறிந்த மற்றவர்களின் துயரங்கள் எத்தனை? அத்தனையையும்விட அந்த இரவு. அந்த இரவு என்று சொல்வதைவிட அந்த இரவின் அதிகாலை யில் நமக்கேற்பட்ட அனுபவம் அதை நான் மறக்கவில்லை.

ஊர்வலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அகிலனின் மனமும் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த இரவின் முடிவை நோக்கி நகர்ந்தது. அகிலன் தனது மனதில் நினைவுபடுத்திக் கொண்டான்.

கடல் அலைகளின் இரைச்சல் காதில் கேட்டது.

தன் ஊர் கடல் கரைத்த நண்பர்களுடன் நிலவு வெளிச் சத்தில் நண்டு பிடிக்கப்போன அந்த சுதந்திரமான நாட்களை எண்ணிப் பெருமூச்சுவிட்டான் அகிலன். இனி எப்போது வரும் அப்படியொரு நாள்.

தன் வலதுபக்கத்தில் படுத்திருக்கும் பிரகாஷ் நுளம்புக் கடி தாங்காமல் மறுபக்கத்தில் புரண்டுபடுத்துக்கொண்டான். பாவம் பிரகாஷ் ஏ.எல் படித்துக் கொண்டிருந்தவனை தமிழ் இனத்தின் தலைவிதி இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டது.

தெ-7

தன் இடது பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் தம்பிராசா அண்ணன் விடும் குறட்டை சத்தம் பெரிதாகக் கேட்டது. அவரும் பாவம்தான். தான் இங்கு வரும்போது தனக்குமுன்று வயதில் ஒரு மகனும், தன் மனைவி கர்ப்பமாக இருப்பதாகவும், இப்போது அவர்கள் நிலைமை எப்படி இருக்குமோ என்பதையும் நினைத்து நினைத்து தம்பிராசா அண்ணன் அகிலனிடம் சொல்லிக் கவலைப்படுவார். தன் குடும்பத்தை நினைத்து நேற்றுப் பகலும் அவர் அழுதது அகிலனுக்கு கவலையாக இருந்தது.

நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் பிறந்த ஒவ்வொரு வரும் இன்று ஒன்றாக ஒரே இடத்தில் தூங்குவதற்கு என்ன காரணம். தமிழனாக பிறந்த பாவத்தைத் தவிர இவர்கள் செய்த பாவம்தான் என்ன? இருட்டிற்கு நன்றாக பழகிவிட்ட கண்கள் யார் யார் எவ்விடத்தில் தூங்குகின்றார்கள் என்பதை நன்றாக அடையாளம் காட்டியது.

இருளில் அந்த இடம் அமைதியாகவே இருந்தது. எல்லோரும் நன்றாக தூங்குகின்றார்கள்...இல்லை தூங்கித் தான் ஆகவேண்டிய கட்டாயத்தில் தங்கள் இரவு பொழுதினைக் கழிக்கின்றார்கள்.

ஒவ்வொருவர் மனதிலும் ஒவ்வொரு சுவைகள். பிரகாஷ்போல் தம்பிராசா அண்ணனைப்போல், நண்பனைப் பிரிந்த சினேகிதன். கா தலியை நினைத்து வாடும் காதலன். தாயைப் பிரிந்த மகன் என எத்தனை பேர் இங்குவந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

'இப்ப நேரம் என்னவாக இருக்கும்' பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் பிரகாஷ் மெல்லிய குரலில் குசுகுசுத்தான்.

'ஏனெண்டால் நான் கையில மணிக்கூட்டோடதானே படுத்திருக்கன். எங்களுக்கெல்லாம் ஏதடா நேரமும்காலமும். இருண்டால் இரவு. சூரியன் வந்தால் பகல். இப்ப இருளாக

இருக்கிறபடியால் இரவு. பேசாம படடா.' அகிலன் மெல்லிய குரலில் பிரகாஷை அதட்டினான்.

பிரகாஷை அதட்டினாலும் அகிலனின் மனதும் அதே கேள்வியையே கேட்டது. இப்போது நேரம் என்னவாக இருக்கும். கழிந்துவிட்ட பொழுதினை மனக்கணக்கில் பார்த்தால் இப்போது அதிகாலை நான்கு மணி இருக்கும்.

அதிகாலை நான்கு மணி. இந்தப் பொழுதை நினைக்கவே அகிலனுக்கு மனதில் ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. மார்கழி மாதத்து இந்த அதிகாலை நான்கு மணிப் பொழுது தன் ஊராக இருந்தால் எப்படி இருக்கும் என்பதை அகிலன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

மார்கழி மாதம். இந்த மாதத்தில் இந்த நேரத்தில் எழும்பி முழுகி, வேட்டி கட்டிக்கொண்டு திருவெண்பாவை பாட கோயிலுக்குப் புறப்படும்போது, தங்கை வாசல் பெருக்கிக் கொண்டிருப்பாள். நன்றாக மலர்ந்தும் மலராத பூக்களைச் சாயி படம் முன்னால் வைத்து அம்மா கும்பிட்டுக் கொண்டிருப்பா. காய்ந்த தென்னை ஓலைகளைக் குப்பை மேட்டில் போட்டு எரித்து ஆச்சி குளிர் காய்ந்து கொண்டிருப்பா.

அப்பா கந்தசஷ்டி கவசம் பாடுவார். அவர் குரலோடு அவர் பூசியிருக்கும் மூலிகை தைல வாசனையும் கலந்திருக்கும். அக்கா வீட்டுச்சேவல் அழகாக ராகம் இளுக்க, தென்னைமரத்தில் உள்ள காகங்கள் சிறகடித்து பறக்கத் தொடங்க, கோயில் மணிஓசையுடன் விடிந்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் காலைப் பொழுது...

அரிவரி வகுப்பில் சேர்ந்த அந்த முதல்நாளில் தன்விரலை பிடித்து நிலத்தில் ஆசிரியர் 'அ' எழுதப் பழக்கியதை எப்படி இன்னும் மறக்கவில்லையோ. அந்தக் காலைப் பொழுதையும் அவனால் இன்னும் மறக்க முடியாமல்தான் இருக்கின்றது.

“அடியே ஏனடி பிள்ளைக்கு அடிச்சனீ...”

நித்திரையில் கதைக்கும் பழக்கமுள்ள அரியநாயகம் இன்று தன் மலனவியை நித்திரையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அரியநாயகத்துக்கு விளங்குதில்லை இதனால் ஏற்படப் போற விளைவுகள் என்னெண்டு. ஒரு நாளைக்கு என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியவில்ல.” அகிலன் முணுமுணுத்தான். தூரத்தில் எங்கோ நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“என்னடா ஆயிக்காரர்கள் வாறான்களோடா?” பிரகாஷ் ரகசியமாகக் கேட்டான்.

“ஓம் எண்டுதான் நினைக்குறன்...”

“வாவனாடா அதுக்கிடையில் ஒருக்கா போயிற்று வந்திடுவம்” கெஞ்சினான் பிரகாஷ்.

“இஞ்சபார், அவனுகள் கிட்டவந்துட்டாங்கள். இதுக்குப் பிறகுபோய் அவன்களுக்கிட்ட மாட்டிக் கொள்ள ஏலாது. நேற்றிரவும் சும்மா அநியாயமாக உன்னால் நான் மாட்டப் பார்த்தன். விரும்பினால் நீமட்டும் போ. நான் வரயில்ல.”

“டேய், அவன்கள் வந்து சேர்ரதுக்கிடையில கெதியாய் அதுக்குள்ளால விட்டுட்டு வரவேண்டியதுதானேடா... வாவனாடா...” பிரகாஷ் கெஞ்சினான்.

அந்த நிலையில் பிரகாஷின் முகத்தை இருட்டினுள் பார்ப்பதாக நினைக்க அகிலனுக்கு பாவமாக இருந்தது. அவசரப்பட்டுப் போய் சும்மா அவன்களின் கையில் மாட்டுப் பட்டால் நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்பதை நினைக்க, அகிலனுக்கு திக் என்றது. இருந்தும் மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டு பிரகாஷிடம், “சரி வா போவம்” என்றான் அகிலன்.

“தம்பிமாரே கவனமாகப் போயிற்று வாங்கடா!”

இதுவரையில் தாங்கள் நித்திரை என நினைத்திருந்த தம்பிராசா அண்ணன் தான் சொன்னார்.

பிரகாசம் அகிலனும் மெல்ல மெல்ல தவழத் தொடங்கினார்கள். இருட்டினில் யாராவது காலில் மிதிபட்டால் நிலைமை மோசமாகிவிடும் என்பதால் மிகவும் மெதுவாக முழங்கால்களை எடுத்து வைத்து நகர்ந்த வேளையிலும் தனக்குள்ள அவசரத்தில் பிரகாஷ் அரியநாயகத்தின் காலை மிதித்துவிட்டான்.

“டேய் யாருடா அது நடு வீட்டுக்குள்ள எருமைமாட்ட விட்டவன்...” சத்தமாகக் கேட்டுவிட்டு அரியநாயகம் மறுபக்கம் திரும்பி படுத்துவிட்டான்.

இருட்டிலும் அகிலன் தன்னை முறைத்துப் பார்க்கின்றான் என்பதை பிரகாஷ் அறிந்து கொண்டான்.

எப்படியோ தவழ்ந்து வந்து வாசல்கதவடியை அடைந்து விட்டார்கள். “டேய் கெதியாய் முடியடா... கிட்ட வந்திட்டான்கள்போல தெரியுது” அகிலன் அவசரப்படுத்தினான்.

பின் பக்கம் வெட்டப்பட்டு அவசர தேவைக்காக மூலையில் வைக்கப்பட்ட அந்த பிளாஸ்டிக் போத்தலை எடுத்து போத்தனின் முன்பக்கத்தை கதவின் கீழ் சரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வெட்டப்பட்ட முன்பக்க வழியாக மெல்ல விடத் தொடங்கினான். அவன் எவ்வளவு அவதானமாக விட்டாலும் இவ்வளவு நேரமும் அடக்கிவைத்த ஆத்திரத்தை காட்டுவதுபோல் சலம் ‘சர்... சர்...’ என்ற சத்தத்துடன் வெளியில் பாய்ந்தது.

“டேய் நாயே! மெல்ல விடனடா. அவன்களுக்குக் கேட்கப் போகுது” சொல்லிக்கொண்டே கதவு இடுக்கில் தன் கண்களை விட்டான் அகிலன். இரண்டு ஆமிக்காரன் மிகவும் அருகில் வந்து கொண்டிருந்தான்கள். இருவரும் துப்பாக்கி ஏந்தியபடி. இப்போது தமிழர்களைப் பற்றி கேவலமாகக் கதைப்பது நன்றாக விளங்கியது.

“டேய் கிட்டவந்திட்டான்கள். கெதியாய் முடியடா” என்று சொல்லி அகிலன் பிரகாஷின் முதுகைத் தட்டிய வேகத்தில் பிரகாஷின் கையிலிருந்த போத்தல் தடால் என்ற சத்தத்துடன் கீழே விழுந்து கொஞ்ச தூரம் உருண்டது.

“அடோ யாரடா அது... அடோ என்னாங் சத்தங்டா” ஆயிக்காரர்களில் ஒருவன் சத்தம் போட்டான். ஆறுமாத யாழ்பாணத்தில் இருந்து இப்போது காலிக்கு மாற்றலாகி வந்தவன். தான் மட்டும்தான் ஒரு வீரன் என்றும் தமிழர்களை அழிக்காமல் விடமாட்டோம் என்றும் பகல் நேரங்களில் துவேசமாக பேசும் சனில் என்ற ஆயிக்காரன்தான் அது. அகிலன் குரலில் அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

ஆயிக்காரனின் குரல் கேட்டதும், அகிலனும் பிரகாசும் தடதடவென குனிந்தபடி ஓடிவந்து இருட்டிலும் தங்கள் இடத்தை அடையாளம் கண்டுகொண்டு மெல்லப் படுத்து விட்டார்கள்.

“என்னடா மாட்டிக் கொண்டிற்றயளோ” தம்பிராசா அண்ணன் முணுமுணுத்தார்.

“அடோ... பீ தமிழோ ஆருடா அதுங். சொல்லுடா!”

ஆயிக்காரனின் ஊத்தைப் பேச்சுடன் கல்லும் மண்ணும் சரமாரியாக வந்து விழுந்தது.

சைதிகள் என்று அப்பாவித் தமிழ் மக்களை அடைத்து வைத்திருந்த பூலா முகாமின் பல கட்டிடங்களின் நடுவில் உள்ள பன்னிரெண்டாம் இலக்க வார்ட் இப்போது சலசல வென்றிருந்தது. எல்லோரும் நித்திரை கலைந்து பயத்தில் குசுகுசு என்றிருந்தார்கள்.

‘அந்த மண்ணாங்கட்டி வேலைய இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத்து விடிஞ்சதும் போனால் என்னடாப்பா.’ தணிகாசலம் எரிச்சல்பட்டுக் கொண்டான்.

“நாளைக்கு விடிஞ்சதும் இருக்கு திருவிழா” தம்பிராசா அண்ணனின் குரலில் பயம் தெரிந்தது.

போன வாரம் மட்டக்கலப்புல கண்ணிவெடியில பதினாறு ஆயிக்காரர்கள் செத்ததை கேள்விப்பட்ட காலிச் சிங்களவர் பூஸா முகாமுக்குள்ள வந்து தமிழ் கைதிகளைத் தாக்க திட்டம் போட்டார்களாம். அதை தடுத்து நிறுத்திய ஆயிக்காரர்கள் சிங்களவர்களை சமாதானம் பண்ண பூஸா முகாமில் உள்ள ஒவ்வொரு கட்டிடங்களுக்குள்ளும் புகுந்து தமிழ் வாலிபர்களை கண்டபடி தாக்கினார்கள். அந்த நேரத்தில் அதிகமாகத் தாக்கப்பட்டது தம்பிராசா அண்ணர் தான். அந்தப் பயத்தினால்தான் அவர் இப்போதும் நடுங்குகின்றார்

“அடோ... மட்ட ஓண...” தமிழர்களின் தாய்மார்களுையும், சகோதரிகளையும் எதற்கெல்லாமோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஆயிக்காரன்.

“எவண்டா அவன் பேய்ப்பூழல் சண்டித்தனம் காட்டுறது...” இவ்வளவு புதுனங்களுக்குள்ளும் இன்னும் நித்திரை கலையாத அரியநாயகம் இப்போது நித்திரையில் பக்கத்து வீட்டுக்காரனைப் பேசியது ஆயிக்காரனுக்கு கேட்டு விட்டது.

“அடோ... நாங் சொல்லிங் போட்டங் கத்தா கறண்ட யெப்பா... சூட் கறண்ட ஓண...” தமிழையும்சிங்களத்தையும் சாம்பார் ஆக்கினான் ஆயிக்காரன்.

ஆயிக்காரன் நெடுநேரமாக பேசிக்கொண்டே இருந்தான். சலம் கழித்த குற்றம் மறந்து அரியநாயகம் தனக்கு பேசிவிட்டான் என்ற கோபத்தையே இப்போது அவன் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அரியநாயகம் தான் பேசினான் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. பக்கத்தில் உள்ளவன் உதைத்து எழுப்பிவிட்டதால் நடந்த சம்பவத்தை நினைத்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அரியநாயகம்.

அரியநாயகம் பாவம் வயலுக்கு சாப்பாட்டுடன் போன வனை பிடித்து தீவிரவாதிகளுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போனான் என்ற குற்றத்தை சுமத்தி இங்கு கொண்டு வந்து அடைத்து விட்டார்கள். விசாரணையின்போது உன் பிறந்த திகதி என்னென்று கேட்ட அதிகாரியிடம், ஐம்பத்தி ஏழாம் ஆண்டு வெள்ளத்து நேரம் நான் நடந்தனாம் என்று அம்மா சொல்லுவா. மற்றப்படி எனக்கு பிறந்த திகதி எதுவும் தெரியாது என்று சொல்லி அதிகாரியிடம் அடிவாங்கிய படிப்பறிவு இல்லாத அப்பாவி அவன்.

பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் பயம், பீதி... இளைஞர்களுக்கு சிரிப்பு. அரியநாயகம் சாறனால் முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்தான். யாராவது காட்டிக் கொடுத்தால் என்ன நடக்கும் என்ற பயம் அவனுக்கு. பிரகாசம் அகிலனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நாயே உன்னாலேதானேடா இதெல்லாம்” அகிலன் முணுமுணுத்தான்.

“நடப்பதெல்லாம் இறைவன் செயல்” தம்பிராசா கடந்தவார பயத்தில் பெருமூச்சு விட்டார்.

“எலியட்ட எண்ட... எலியட்ட எண்ட...” காலை நேர ஆள் கணக்கெடுப்புக்காக எல்லோரையும் வெளியில் வரும்படி ஆயிக்காரன் அழைத்தான்.

எல்லோரும் வெளியில் சென்று ஐந்து ஐந்து பேர்கள் கொண்ட வரிசையாக நின்றார்கள். கம்பிவேலிககு வெளியில் நின்று கொண்டு ஆயி பெரியவன் எக்காய் தெக்காய் என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்றான். அவன் பின்னால் வேட்டை நாய்போல் இரவு முழுவதும் கத்திய சனில் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அரியநாயகத்துக்கு சனில் தன்னைத்தான் கவனிக்கின்

றான் என்ற பிரமை. சுனிலுக்கோ எல்லோரும் அரியநாயகம் போலவே இருந்தார்கள்.

எண்ணிக்கை முடிந்ததும் ஆமி பெரியவன் சொன்னான். இரவு நடந்ததைச் சுனில் சொன்னான். சுனிலுக்கு ஏசியது யார் எண்டு சொல்லும் வரைக்கும் எல்லோரும் முட்டுக் காலில் நில்லுங்க. உண்மைய சொல்லாட்டி இண்டைக்கு முழுதும் சாப்பாடும் இல்ல சொல்லிவிட்டு பெரியவன் போய் விட்டான்.

கம்பி வேலிக்கு மறுபுறம் சுனில் துப்பாக்கியுடன் காவல் நின்றான் நேரம்கடந்தது. காலைகடலில்பட்டுவந்தகுளிர்ந்த காற்று, கனலாக மாறி முகத்தை சுடுகின்ற அளவுக்கு நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. பிரகாஷ் தன் வரிசையின் அடுத்த வரிசையில் முழங்காலில் நிற்குகொண்டிருக்கும் என்பது வயது செபமாலை தாத்தாவைப் பார்த்தான்.

காலையில் இருந்து எதுவுமே சாப்பிடவில்லை. முகத்தை சுட்டெரிக்கும் வெயில். வயது போனகாலம். முழங்காலில் நிற்க சக்தி அற்று செபமாலை பெரியவர் நடுங்குவதைப் பார்க்க அகிலனுக்கு அழகையாக வந்தது.

செபமாலை தாத்தா தன் மீன்பிடி வலையை வீட்டு வாசலில் 'இருந்து தைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது தன் வாசலைக் கடந்து ஓடிய துப்பாக்கி ஏந்திய பெடியன்களைத் துரத்தி வந்த ஆமிக்காரர் தாத்தாவைப் பிடித்து தீவிரவாதி களைக் கண்டாயா' என்றுகேட்க, வஞ்சகம் இல்லாத தாத்தா ஓம் கண்டன் என்னுடைய வாசலால் ஓடினார்கள் என்று சொல்ல. தாத்தாவையும் கொண்டுவந்து பூஸாவில் அடைத்து விட்டார்கள். தீவிரவாதிகளைத் தெரிந்தும் அரசுக்கு தகவல் கொடுக்காத குற்றத்திற்காக மேற்படி செபமாலை என்பவரை மேலும் மூன்று மாதங்கள் தடுப்புக் காவலில் வைத்திருக்க பணிக்கின்றேன் என லலித் அத்துலத் முதலியால் கையெழுத்திட்ட பாதுகாப்பு அமைச்சுஅனுப்பிய

தடுப்புக்காவல் நீட்டிப்பு பத்திரத்தை தன்னிடம் கொடுத்து வாசித்துக் காட்டும்படி நேற்று செபமாலைதாத்தா கேட்டது அகிலனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“அடோ சொல்லுடா... யாருடா எனக்கு ஏசினது” சுனில் எல்லோரையும் ஒருமையில் சொன்னான்.

எவ்வளவு நேரம் சென்றும் எவரும் எவரையும் காட்டிக் கொடுக்காமல் மௌனமாகவே இருந்தார்கள்.

மதியவேளை சாப்பாடு மற்ற வார்ட்டுகளுக்கு எடுத்து செல்லப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது மற்ற வார்ட்டுகளில் உள்ள தமிழ் இளைஞர்கள் பன்னிரண்டாம் வார்ட்டை பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள்.

அகிலன் செபமாலை தாத்தாவைப் பார்த்தான். தாத்தாவால் இனியும் தாங்கிக் கொள்வாரா என்ற கேள்விக் குறி அவரின் உடல்நிலையில் தெரிந்தது.

“தாத்தா...” மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டான் அகிலன்.

“எனக்காக யாரும் யாரையும் காட்டிக் கொடுக்காதையுங்கோ...” தாத்தா நடுங்கிய குரலில் மெதுவாக பேசிய போதிலும் அது ஆமிக்காரன் சுனிலின் காதுகளுக்கு கேட்டு விட்டது.

“அடோ யாருடா கதைக்கிறது... எழும்புடா” சுனில் கத்தினான்.

எவரும் எதிர்பாராத விதமாக பிரகாஷ் எழும்பினான். “நான்தான் கதைச்சன். இரவு கதைச்சதும் நான்தான்...” அமைதியாகச் சொன்னான் பிரகாஷ்.

கம்பிவேலி கதவைத் திறந்து உள்ளேவந்த சுனில் யிரகாஷின் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியில் தள்ளிவிட்டு சப்பாத்துக் காலால் ஏறி மிதித்தான். பின்பு ஆயி பெரிய

வனிடம் பிரகாஷ் கொண்டு செல்லப்பட்டான். அரிய நாயகமும் அகிலனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

நடந்து சென்ற பிரகாஷ் பின்னேரம் வரும்போது இரண்டு ஆமிக்காரர்களின் கைத்தாங்கலால் தவண்டு வந்தான்.

ஆம்... பிரகாஷின் காலை அடித்து முறித்திருந்தார்கள். பன்னிரண்டு வார்ட்டிலிருந்த அனைத்து தமிழர்களும் பிரகாஷைப் பார்த்து கண் கலங்கினார்கள். ஆனால் பிரகாஷின் முகத்தில் மட்டும் புன்னகை தெரிந்தது.

உள்வலம் பொதுக்கூட்ட மைதானத்தை அடைந்து விட்டது.

பத்து வருடங்களுக்கு முந்திய தன் சிறை வாழ்க்கையைப் பற்றி சிந்தனைச் சிறையில் நின்று விடுபட்ட அகிலன் கூட்டத்துக்குள் தன்னையும் நுழைத்துக் கொண்டான். ஆம், பிரகாஷைத் தேடி...

பிரகாஷைப்போல் இன்னும் எத்தனையோ பிரகாஷ்கள் அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளே இருப்பார்கள். அதுவும் அகிலனைப் போன்றவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

பிரகாஷ் இன்று உன் இன விடுதலைக்காகவும், உன் தாய் நாட்டுக்காகவும் ஓர் அன்னிய தேசத்தில் குரல் கொடுக்கின்றாய். ஆனால் அன்று... எங்கள் எல்லோருக்காகவும் உன் கால்களை முறித்துக் கொண்டாயே? அதுவும் உன் சொந்த நாட்டில். அதுவும் ஏன்? அன்று நீ என்ன தமிழீழமா கேட்டாய் இல்லையே? உன் இயற்கை உபாதையை நீயே தீர்த்துக் கொண்டதற்கல்லவா அன்று உனக்கு அந்தத் தண்டனை கிடைத்தது. என்று தீருமடா இந்த ஈனச் செயல்கள்.

நம் சிறை வாழ்வில் நடந்த அந்த இரவின் முடிவின் சோக நிகழ்வுகளை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை. பிரகாஷ்

நம்மோடு சிறையில் இருந்த திருமலை ராஜன் சுடுபட்டு இறந்துவிட்டானாம். நம்மோடு இருந்த வவுனியா விக்கி அண்ணாவும் லண்டனில்தான் இருக்கின்றானாம். மண்டூர் கண்ணனை உனக்கு நினைவிருக்கின்றதா? அவனையும் சாக்காட்டி போட்டான்களாம்.

அது சரி செபமாலை தாத்தாவை நினைவிருக்கின்றதா உனக்கு? அவர் இறந்து விட்டாராம். ஆமிக்காரன்களைக் கண்டதும் தேவாரம் பாடத் தொடங்கும் தம்பிராசா அண்ணன், நித்திரையில் அரியநாயகம், எப்போதும் பத்து பேரை சுற்றி வைத்துக்கொண்டு ஜெபம் செய்யும் பாதர் அம்புறோஸ். இவர்களையெல்லாம் நினைவிருக்கின்றதா உனக்கு?

பிரகாசுடன் கதைப்பது போன்ற கற்பனையில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த ஊர்வலத்தினுள் அகிலனின் கண்கள் பிரகாஷை தேடியது. அவனின் கண்களில் பிரகாஷ் தென்படவேயில்லை. ஒருவேளை அந்தப் பழைய நிகழ்வுகளை நினைக்க வேண்டுமென்பதற்காக தன் கண்களுக்குத் தெரிந்த பிரமை உருவமாக இருக்குமோ அது. தன் கண்களாலேயே தான் ஏமாற்றப்பட்டதை முதன்முதலாக உணர்ந்து கொண்டான் அகிலன்.

௨

இந்நூலாசிரியர் பற்றி

ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாண அக்கரைப்பற்று கோளாவில் கிராமத்தில் பிறந்த விமல் குழந்தைவேல் தனது சிறுவயது முதலே பலகலைகளை தன்னுள் உள்ளடக்கி கொண்டிருந்தவர்.

விமல் குழந்தைவேல்

நாடகங்கள், கவிதைகள், போன்றவற்றில் மட்டுமே ஆரம்ப காலத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். சொந்த நாட்டை விட்டு புலம் பெயர்ந்து லண்டனுக்கு வந்தபின்புதான் இவரின் எழுத்துக்கள் வெளிவரத் தொடங்கியது. லண்டன் சன்ரைஸ் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட இவரின் இசையும் கதையும் பலராலும் பாராட்டப் பெற்று இவரின் பெயரை மேலும் கூறச்செய்துள்ளது.

ஐாதி வேற்றுமை, இனவேறுபாடு, பிரதேச வேறுபாடு போன்றவைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்கொண்ட இவரின் பல சிறுகதைகள், வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, ஈழகேசரி, அஞ்சல் போன்ற பத்திரிகைகளில் இதுவரை வெளிவந்திருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

- மணிமேகலைப் பிரசுரம்